

FULLMOON

HUDEBNÍ ČASOPIS | #42 | 10/2014

79 Kč | 2.90 €

MARK LANEGAN NICK CAVE LENKA DUSILOVÁ THURSTON MOORE
SWANS KRONOS QUARTET STRANGERS IN THE CITY THE ANTLERS
EARTH ZRNÍ TY SEGALL ROYAL BLOOD ROBERT PLANT
ZOLA JESUS THE VINES CARIBOU MACY GRAY
PHARMAKON SIN CITY YOUNG GOD

**OD ROKU 2007
PODPORUJEME MĚSTSKÉ
KULTURNÍ PROJEKTY.**

KMENY

ZDE JSOU PSI

ACUO

KMENY 0

PRKÝNKA

CINEMA

NA MAŠO

ROYAL

JSME UŘÍZLI

20ERS

MONUMENTAL

TOUR

**GIRL
POWER**

MĚSTO = MÉDIUM

kaplan bros.

kaplan bros.

DEBUTOVÉ ALBUM VÍTĚZE 1BAND2PLAY 2014
VYCHÁZÍ 6. LISTOPADU
SPOLEČNĚ S FULL MOONEM #43

12.11. BASEMENT, PRAHA
+ MUTANTÍ HLEDAJÍ VÝCHODISKO
13.11. KABINET MŮZ, BRNO
+ KITTCHEN, SUZIE STAPLETON (AUS)

FULLMOONZINE.CZ LANDMINEALERT.ORG/KAPLANBROS

NOUVELLE
PRAGUE
2014

★
YMCAs
AWARD 2014
BEST SHOWCASE
FESTIVAL

7-8/11

AREÁL PIVOVARU
STAROPRAMEN
PRAHA
SMÍCHOV

SHOWCASE
FESTIVAL

HUDEBNÍ
KONFERENCE

BALTHAZAR (BEL)

ZRNÍ (CZE) KŘEST ALBA
NÁSLEDUJ
KOJOTA

SPECIAL
GUEST THE FEUD (UK)

BALL PARK MUSIC (AUS)

KITTCHEN (CZE) VLOŽTE KOČKU (CZE)

SLOW DOWN MOLASSES (CAN)

PLEASE THE TREES (CZE) THE PLASTICS (RSA)

SKYROADS (ISR) NYLON JAIL (CZE)

CALLING ALL CARS (AUS) THE VISIT (CAN)

JEDNODENNÍ VSTUPENKA 270,- KČ, DVOUDENNÍ VSTUPENKA 370,- KČ. WWW.TICKETSFORPEOPLE.CZ

WWW.NOUELLEPRAGUE.COM

FULLMOON

muzikus.cz

festival
guide..

Headliner

EXPRESFM

eventim.cz

ME
METROPOLIS

GO OUT

EXPRES 90.3

kytary.cz

Staropramen

Pořádáno za finanční podpory
Ministerstva kultury
České republiky

Vítězem prvního ročníku
designové soutěže se stal

NIKOLAS PETRLÍK

COVER MOON 2014

DALŠÍ PLÁN SOUTĚŽE:

06.11. Vydání Full Moonu #43
v unikátním layoutu

12.11. Vernisáž Cover Moon 2014 /18h

12.11.– 31.12. Expozice Cover Moon
v prostorách klubu Újezd
a Galerie NE

DIGITÁLNÍ FULL MOON

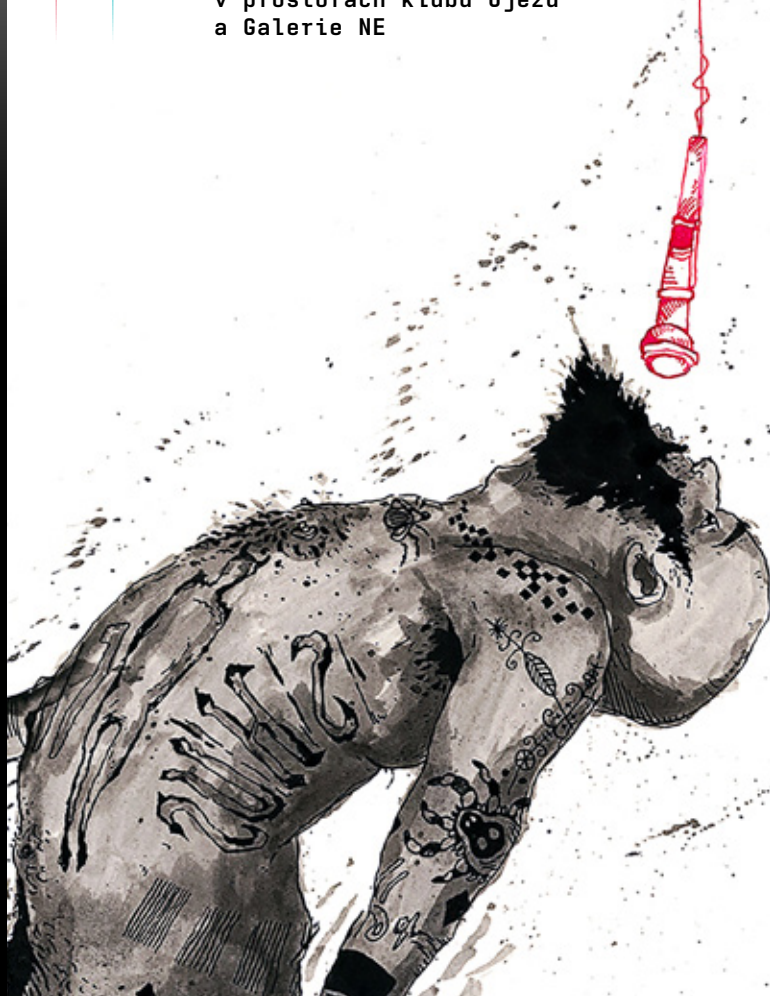
stahuj na APPSTORE

1 číslo 1.79€

6 čísel 9.99€

roční předplatné 17.99€

zajišťuje AppLab, COOLPANY SE www.coolpany.com

Radio Wave Stimul festival
14. 11. 2014, MeetFactory

Předprodej 390 Kč, smsticket.cz

Simián Mobile Disco

wave.cz

 Radio Wave
Český rozhlas

Meet
Factory

PRAHA
PRAGA
PRAG

 MINISTERSTVO
KULTURY

MeetFactory je v roce 2013 podporována grantem hl.m. Prahy ve výši 6.500.000 Kč

FULLMOON

PŘEDPLATNÉ 2014

1 ROK 699 Kč 1/2 ROKU 399 Kč
S KARTOU ISIC 565 Kč 2 ROKY 1099 Kč

AŽ 3 ČÍSLA ZDARMA
DODÁNÍ O DEN DŘÍVE NEŽ NA STÁNKY
ZDARMA PŘÍLOHY PRO PŘEDPLATITELE
VÝHODNÉ SLEVY

PREDPLATNE@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.775.225.838

SLOVENSKO
1 ROK 28 EURO

MEDIAPRINT KAPA PRESSEGROSSO A.S.
VAJNORSKÁ 137, BRATISLAVA
TELEFON 02/444 42 773, 444 58 821
PREDPLATNE@ABOMPKAPA.SK MEDIAKAPA.SK

10 PŘEDPLATITELŮ OBDRŽÍ
VSTUP NA KONCERT THURSTON MOORE BAND

(PLATÍ DO 20. 10. 2014)

10 PŘEDPLATITELŮ OBDRŽÍ
CD LENKA DUSILOVÁ & BAROMANTIKA V HODINĚ SMRTI

Někdy je u nás legrace. V zemi, kde funguje možná nejvíce revivalů na počet obyvatel na světě, jsou coververze stále považovány za něco podřadného. Nechtělo se jim vymyslet vlastní písničku, vzali cizí hit a teď doufají, že budou hvězdy, rozumíš. Sázka na jistotu, žádná invence. Snadno vyřešeno. A nehorší je, když si interpret dovolí přidat nový prvek nebo něco změnit. Vymalováno. Nejenže nemá na to vymyslet něco vlastního, navíc to ani nedokáže pořádně zahrát. Ostuda jako Brno. Přitom právě tyhle inovace posouvají význam a vyznění oblíbených hitů někam jinam a vdechují písním nový život. Příklady z minulosti je tuna: začněme třeba od Jimiho Hendrixe a Patti Smith přes Swans a skončeme klidně u hip hopu, jehož základy stojí právě na motivech jiných autorů. Jenže to je fuk. Když nedokážeš zahrát sólo jako David Gilmour, tak nehraj Flojdy, vole. Svičkovou s osmi, prosím.

Už jen český ekvivalent výrazu cover version, tedy předělávka. Horší aby jeden pohledal, čiši z něj napodobenina, nedotaženost nebo náhražka. Udělat dobrou coververzi je přitom jedna z nejtěžších disciplín – adept se musí vyrovnat s originálem, očekáváním a často i dalšími interpreti stejně písně. Riziko, že se ztrapní, je vyšší než u vlastní tvorby, zvolené písně jsou většinou známé. Špatných coververzí je moc, jenže když se to povede, je to skutečný zázrak. Všichni okolo hudby jsou tak trochu blázni a máloco udělá muzikantům i posluchačům větší radost.

V listopadu vychází album projektu, který mnohé překvapí – už jen sestava za ním stojí. V příštím Full Moonu odhalíme podrobnosti. Někteří odušili, že jde o desku coververzí. Letošní sezóna je zatím prima, přesto si troufám tvrdit, že album U nás v Garáži bude událostí roku.

Osobní top five coververzí, bez pořadí:

Bobby Womack – California Dreamin'

Crime & the City Solution – Motherless Child

Einstürzende Neubauten – Sand

Isaac Hayes – By the Time I Get to Phoenix

Lou Reed – This Magic Moment

svoje top 5 posílejte na michal@fullmoonmagazine.cz

FULL MOON
MĚSÍČNÍK O HUDBĚ
10/2014 | #42 | 8. ŘÍJNA 2014

CREW

MARTIN KOZUMPLÍK ROADIE
MICHAL PAŘÍZEK ŠÉFDEKATOR
JANA GRYGAROVÁ SENIOR EDITOR
JITKA PEKÁRKOVÁ PRODUKCE, PŘEDPLATNÉ
MAXIM HOROVIC FULLMOONZINE.CZ

DESIGN **CARTON CLAN**

FOTO NA OBÁLCE

UNIVERSAL

ILUSTRACE KE SLOUPKŮM **RICHARD FISCHER**
FOTO THURSTON MOORE **DUŠAN TOMÁNEK**
FOTO ZOLA JESUS **PAVEL TUREK**
/ VE SPOLUPRÁCI S KOMFORT MAG

AUTOŘI

BANÁN, BERRY, DAVID ČAJČÍK, LENKA MARIE ČAPKOVÁ, ONDŘEJ ČÍZEK, LEOŠ DUDEŠEK, JIŘÍ AKKA EMAQ, BARKA FABIÁNOVÁ, FLIPPAH, LUKÁŠ GRYGAR, JANA GRYGAROVÁ, DANIEL HEVIER ML., MAXIM HOROVIC, HOUBINO, MATOUŠ HRDINA, JAKUB HUDÁK, VOJTA CHMELÍK, JIŘÍ IMLAUF, JAKUB KAIFOSZ, JAKUB KOUMAR, KITTCHEEN, DAVID KRESTA, VERONIKA KUBANKOVÁ, LUKÁŠ MASNER, ANNA MAŠÁTOVÁ, JANA MICHALCOVÁ, VERONIKA MIKULOVÁ, LUMÍR NYKL, VIKTOR PALÁK, MICHAL PAŘÍZEK, JAKUB PECH, ANDREA PETROVIČOVÁ, PHILL, ZBYNĚK PROKEŠ, SCREAMJAY, SHAQUALYCK, RADEK SZAJTER, JAKUB ŠILHAVÍK, JAKUB ŠÍMA, JIŘÍ ŠPIČÁK, JAROSLAV ŠVELCH, MARTIN TEGEL, JIŘÍ VLADIMÍR VANÝSEK, DAVID VO TIEN, PAVEL VULTERÝN, JIŘÍ ZAHRADNÍKÝ

SUPERVIZE TEXTŮ

MAXIM, BRO, GINGER, APX

KONTAKT INFO@FULLMOONMAGAZINE.CZ

INZERCE/ SPOLUPRÁCE

MICHAL@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.604.101.745
APACKA@KYEO.NET
TELEFON +420.777.158.292

DISTRIBUCE

MICHAL@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.604.101.745

PŘEDPLATNÉ ČR

PREDPATNE@FULLMOONMAGAZINE.CZ
CZ
TELEFON +420.775.225.838

PŘEDPLATNÉ SLOVENSKO

MEDIAPRINT KAPA PRESSEGROSSO A.S.
VAJNORSKÁ 137, BRATISLAVA
TELEFON 02/444 42 773, 444 58 821
EMAIL.PREDPLATNE@ABOMOKAPA.SK
WWW.MEDIAPRINT.KAPA.SK

FULLMOONZINE.CZ / FULLMOONMAGAZINE.CZ

HQ | FULL MOON MAG

VRŠOVICKÁ 919/16, 101 00 PRAHA 10 VRŠOVICE

VYDÁVÁ | KYEO SHOWS S.R.O.

VEVEŘÍ 3163/111, 61600 BRNO
IČ: 28350995
KYEO.NET, INFO@KYEO.NET

TISK | AKONTEXT

ROZŠÍŘUJE | MEDIAPRINT & KAPA
ISSN 1804-3208, MK ČR E 19463

TEXTS LICENSED UNDER

CREATIVE COMMONS BY-NC-ND
creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/cz/

FULL MOON 2014

43 6. LISTOPADU

44 8. PROSINCE

FULL MOON 2015

45 5. LEDNA

46 4. ÚNORA

47 5. BŘEZNA

48 6. DUBNA

49 4. KVĚTNA

50 2. ČERVNA

51-52 2. ČERVENCE

53 28. SRPNA

54 25. ZÁŘÍ

55 27. ŘÍJNA

56 25. LISTOPADU

MOONSHINE NA R1

MOONSHINE MŮŽE BÝT POKOJNÝ A NETEČNÝ SVIT LUNY, NEBO TAKY PĚKNĚ OSTRÁ, PODOMÁCKU PÁLENÁ KOŘALKA. MOONSHINE – NOČNÍ POŘAD NA RADIU 1 – POKRÝVÁ VŠECHNO OD TKLIVÝCH KLAVÍRNÍCH SONÁT AŽ PO FÁZE MĚSÍCE POSLEDNÍ DESKY CONVERGE. MOONSHINE – JOURNEY THROUGH A-SYMMETRY, JEDNOU ZA 14 DNÍ V NOCI Z ÚTERÝ NA STŘEDU S GINGER A APAČKOU.
-> RADIO1.CZ | 91.9 FM

LATTE NIGHT W. FULL MOON

HUDEBNÍ PRŮVODCE NA RÁDIU STREET CULTURE. VÝBĚR Z TZV. „NEJLEPŠÍCH KAPEL NA SVĚTĚ“ POUŠTÍ APAČKA A HOST. SOUČÁSTÍ POŘADU JSOU TIPY NA KONCERTY A DESKY, RETRO, DRBY A SPOUSTA PŘEŘEKŮ. KAŽDÝ TŘETÍ ČTVRTEK V MĚSÍCI OD 21:00, REPRÍZY V NEDĚLI A PONDĚLÍ.
-> STREETCULTURE.CZ

MOONRIDE NA TV REBEL

PRVNÍ TELEVIZNÍ POŘAD POD VLIVEM ÚPLŇKU ANEB JAK DOSTAT DO HÁJEMSTVÍ HAIR METALU POP, RAP, ELEKTRONIKU A DALŠÍ ZAKÁZANÉ ŽÁNRY. KAŽDÝ TÝDEN OSM KLIPŮ, KTERÉ SLOUŽÍ ZÁROVEŇ JAKO POZVÁNKA NA KONCERTY A TIPY NA NOVÁ ALBA. UVÁDÍ MICHAL, PREMIÉRA KAŽDÉ ÚTERÝ V 19:00, PRVNÍ REPRÍZA V 1:00 V NOCI Z ÚTERÝ NA STŘEDU, POSLEDNÍ V SOBOTU VE 14:00.

8 FM ZINE
9 AXE TO FALL
11 FM PROTOKOL **THURSTON MOORE**
12 BERRY #VINYLOVE
13 VYCHÁZÍ
14 KONCERTY
15 U-TURN NA VARY
16 3 X 3 **JAN KUNZE**
17 MAD MAX

18 PROFIL **U2**
21 RECENZE U2 - SONGS OF INNOCENCE
22 ROZHOVOR **MARK LANEGAN**
24 ROZHOVOR **MARK PICKEREL**
26 ROZHOVOR **BARRETT MARTIN**
28 ROZHOVOR **LENKA DUSILOVÁ**
30 ROZHOVOR **STRANGERS IN THE CITY**
32 ROZHOVOR **EARTH**
34 ROZHOVOR **ZRNÍ**
37 RECENZE **20 ●●● DAYS ●N EARTH**
38 ROZHOVOR **THE ANTLERS**
40 ROZHOVOR **KRONOS QUARTET**
42 ROZHOVOR **MICHAEL GIRA**
44 VIZUÁL **ALEŠ KOT - II. ČÁST**
48 GALERIE **FULL MOON STAGE 2014**

49 PLAYLIST
72 LIVE
78 LABEL STORY
80 SLOUPKY
81 POT V DEŠTI

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

15.11.2014
18:00 Retro Music Hall

www.pmpif.org

NEBEZPEČNÁ AKCE

Tenhle festival jako bychom stavěli my. Na dramaturgii Le Guess Who? se nikdo z Full Moonu nepodílí, ale společně s Primavera Sound jde o nejsympatičtější akci svého druhu. Stačí naznačit pár jmen z hlavního programu: Auttechre, Bonnie 'Prince' Billy, Einstürzende Neubauten, St. Vincent, tUnE-yArDs, Owen Pallett, Hauschka, Mac deMarco, Dean Blunt, Sharon Van Etten, Sleaford Mods, Jozef van Wissem nebo The Fresh & Onlys, jenže to je pořad jenom začátek. Organizátoři totiž oslovili Michaela Giru ze Swans (rozhovor na str. 42), a ten si vedle hlavního programu postavil vlastní festival Mouth to Mouth, kde kromě Swans zahrají třeba Wire, Silver Apples, Ben Frost, Savages společně s Bo Ningen, Jenny Hval, Carla Bozulich, Xylouris White, Xiu Xiu a mnoho dalších. Drone dream team William Basinski, Stephen O'Malley, Tim Hecker, Steve Hauschildt a Rime to vyřešil po svém, decentní představení v podobě čtyřadvacetihodinového Dronefestu je dalším lákadlem festivalu.

Stále nejsme u konce. V rámci Le Guess Who? si díky spolupráci s Austin Psych Festem přijdou na své také fanoušci psychedelie. Olejové skvrny reprezentují Loop, Tamikrest, The Growlers nebo austrálští King Gizzard and The Lizard Wizard. Rock'n'rolloví nadšenci zase mohou zamířit do Fuzzlandu, kde zahrají třeba The Monsters, King Tuff, Benjamin Booker, Obliterations, The Intelligence a spousta dalších. Vánoce v holandském Utrechtu proběhnou od 20. do 23. listopadu, když si k tomu přičteme, že právě toto malebné městečko je jedním z evropských center obchodu se second hand vinyly, vychází z toho zatraceně nebezpečná akce.

ELEGÁN

Z jazzového věku se Bryan Ferry vrací do náruče popmusic, nestárnoucího elegána vítají flitry a fanfáry jako za časů Roxy Music. Bryan Ferry na novém albu Avonmore složil dohromady těžko uvěřitelnou sestavu – Johnny Marr, Mark Knopfler, Flea, Todd Terje nebo Maceo Parker spolu rozhodně nejamují každý týden. Album vychází v polovině listopadu, první singl Loop De Li zní slibně. A navíc se množí fámy o chystaném pražském koncertu. Nejvyšší čas napravit minulý zážitek, kdy musel čtyřhvězdičkový elegán Ferry odehrát pražskou premiéru v házenkářské hale. Tentokrát už by to mohlo jít bez žebřin a žiněnek.

PAN BÍLÝ

Když jsme vybírali na jaře titulku s Jackem Whitem, nenapadlo nás, že bychom ho mohli v nejbližší době potkat. Skalní fanoušci se byli podívat na Open'eru v Polsku, zbytek musel zatnout zuby a pustit si youtube. Jenže najednou je tady podzim, pan Bílý a jeho turné Lazaretto se vrací do Evropy a kupodivu zavítají také do Prahy. Stále ještě novotou vonící prostor Fórum Karlín tak čeká ve čtvrtek 13. listopadu další zkouška. Podle všeho se můžeme těšit i na skladby White Stripes nebo Dead Weather, Jack White to bere zgruntu. Budeme u toho.

THE POP GROUP POPRVÉ

Bristolská postpunková parta, soustředěná kolem zpěváka Marka Stewarta, chystá svoje první skutečné turné. The Pop Group mezi lety 1978 a 1980 vydali trojici dnes kultovních alb a bývají považováni za jednu z klíčových inspirací Nicka Cavea nebo Primal Scream. Opatrně se vrací už od roku 2010, říjnové britské turné se váže k první vlně reedic. Nejprve bude na řadě sbírka raných nahrávek *We Are Time* a nevydané rarity *Cabinet of Curiosities*. Evropské koncerty přijdou údajně na řadu příští rok.

PIF PAF! AKADEMICKY, A ROZVERNĚ

Přehlídka animovaného filmu (PAF) se věnuje fenoménu animace v kontextu kinematografie, mediálních studií a vizuálního umění. Mezi ústřední témata a klíčová slova patří: animace, archivace, archeologie médií, audiovizuální umění, databáze, design, digitální kultura, experimentální film, intermedialita, kinematografie, prezentace, pohyblivý obraz, remediace, videoart. Zní to nudně, akademicky? Ani náhodou, olomoucký PAF je jeden z nejlepších multi-mediálních festivalů u nás, má skvělou atmosféru. A hlavně: letos vyvrcholí koncertem Deana Blunta. Rezervujte si 4. – 12. prosince, vyplatí se.

Prague, 22°C, sunny, with no shitstorms on the horizon. Na sklonku léta jsem objevila senzační věc. Jmenuje se kafe. Už když jsem v minulosti usrkávala püllitry latté u Kosty, tušila jsem, že něco takového existuje, a dobře to zapadá do systematického znovuobjevování Ameriky posledních několika měsíců (zázvor, spánek, kadeřník, olivový olej, *Death from Above 1979*). Nejdřív moje tělo odmítalo spát déle než čtyři hodiny, po deseti dnech jsem se přemluvila na šest. Nic nepomohla ani série (rovněž znovuobjevených) večírků a kocovin; když jdu spát, do pěti vteřin jsem tuhá, a přesně za 360 minut a pět vteřin vyskakuju z postele, jako bych se právě to ráno měla vylodit u Dunkerque. Piju kafe, poslouchám u toho *Death from Above 1979* a zcela bez vnějšího přičinění jsem zase královnou maturitního plesu.

A stalo se ještě něco. Poprvé od objevení původní Ameriky jsem si udělala pořádek v empétrojkách na externím disku. Ano. Vleklý a zdánlivě neřešitelný problém (podle žánru? abecedy? labelu? může být Nocow ve stejné složce jako *Burial*? a co kolaborace Jarboe a Jesu? kompilace, živáky – ano, či ne?) minoritní kolonie prvního světa je pryč. Po extenzivním mazání, třídění a přepisování mi zůstalo 300 gigabajtů jedniček, nul a not. Vyhrála abeceda. A Nocow je v adresáři s *Burialem*. Co na tom, že zrovna *Death from Above 1979* vydali jen dvě vesměs stejné desky.

A nakonec, le guess who jede do Utrechtu za le Benem Frostem, Parquet Courts, Swans, Einstürzende Neubauten, Autechre a le milionem dalších na jednom jediném místě a pošle le pohled do Luhačovic Viktorovi, který z tohoto geodůvodu odmítl svoji le akreditaci? Správně. Královna le plesu. Ještě jim chybí oznámit jednu kapelu s číslovkou v názvu a le kafe zadara.

Obliterations

(usa)

friday 28.11.2014
007 Strahov, Praha

=====

Stephen McBean (*Black Mountain*) on guitar, Austin Barber (*Saviours*) on bass, Sam James Velde (*Night Horse*) on vocals, Flo Schanze on drums. // Debut full length for *Southern Lord* recorded this past March at Dave Grohl's Studio 606 with Chris Owens (*Young Widows*, *Coliseum*), mixed by Kurt Ballou (*High On Fire*, *Converge*, *Black Breath*), out fall 2014. // Think classic punk and hardcore like every era of *Black Flag*, *Die Kruezen*, *Born Against* or *Poison Idea*.

obliterations.bandcamp.com
southernlord.com
kyeo.net

SONIC YOUTH'S THURSTON MOORE band / 21:00

Deb Googe
(MY BLOODY VALENTINE)
Steve Shelley
(SONIC YOUTH)
James Sedwards

support: Please The Trees / 20:00

30.10.2014

20:00 Lucerna Music Bar

PRAGUE
MUSIC
PERFORMANCE

DOBŘÁ VLNA

Dánské noise-popové duo The Raveonettes už krouží okolo českých hranic pěknou řádku let, na scéně jsou ostatně od roku 2001. První český koncert si ale šetřili až na začátek roku 2015 a v pražské MeetFactory vystoupí, konečně, v pátek 23. ledna. Zpráva je o to lepší, že po několika rozpačitých albech kapela letos v červenci překvapila neohlášenou deskou Pe'ahi. Věnovali ji zesnulému otci kytaristy Sune Rose Wagnera a jmenuje se po populární surfařské lokaci na Maui. Doufejme, že dobrá vlna vydrží dvojici co nejdéle.

VÁNOČNÍ DÁREK

Kdyby se do věci nezamotala irská dobrovolnická organizace spolu s lokální ovocnářskou firmou, byl by Mark Lanegan na obálce Full Moonu, který držíte v ruce. Člověk míní, lobby mění. Naštěstí se objevila další šance. Rozhovory týkající se svatého Marka čtete od stránky 22, recenzi nového alba Phantom Radio na stránce 56 a hlavně si už teď zaškrtněte datum 20. února v diářích na příští rok. Mark Lanegan naladí Phantom Radio v Lucerna Music Baru. Nejlepší dárek k Vánocům kupujte raději hned, minule bylo vyprodáno po strop.

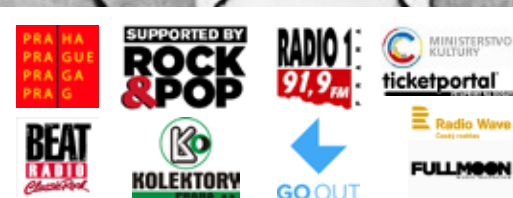
ISLAND RISING

O pověstném showcaseovém festivalu Eurosonic Noorderslag ve Full Moonu píšeme pravidelně už několik let. Následující ročník je zaměřen na bohatou islandskou scénu, v polovině ledna budou všechny hospody v Reykjavíku osiřelé. Kompletní line-up festivalu bude teprve oznámen, zatím jsou k dispozici pouhá čtyři jména: elektro pop a básně z 19. století představí Samaris, ledové techno dvojice Kiasmos a pravověrný blues rock zahrají Kaleo. V roli hvězd zatím kapela Rökkurró, ale bude toho mnohem, mnohem víc. Od 14. do 17. ledna, Groningen, Holandsko.

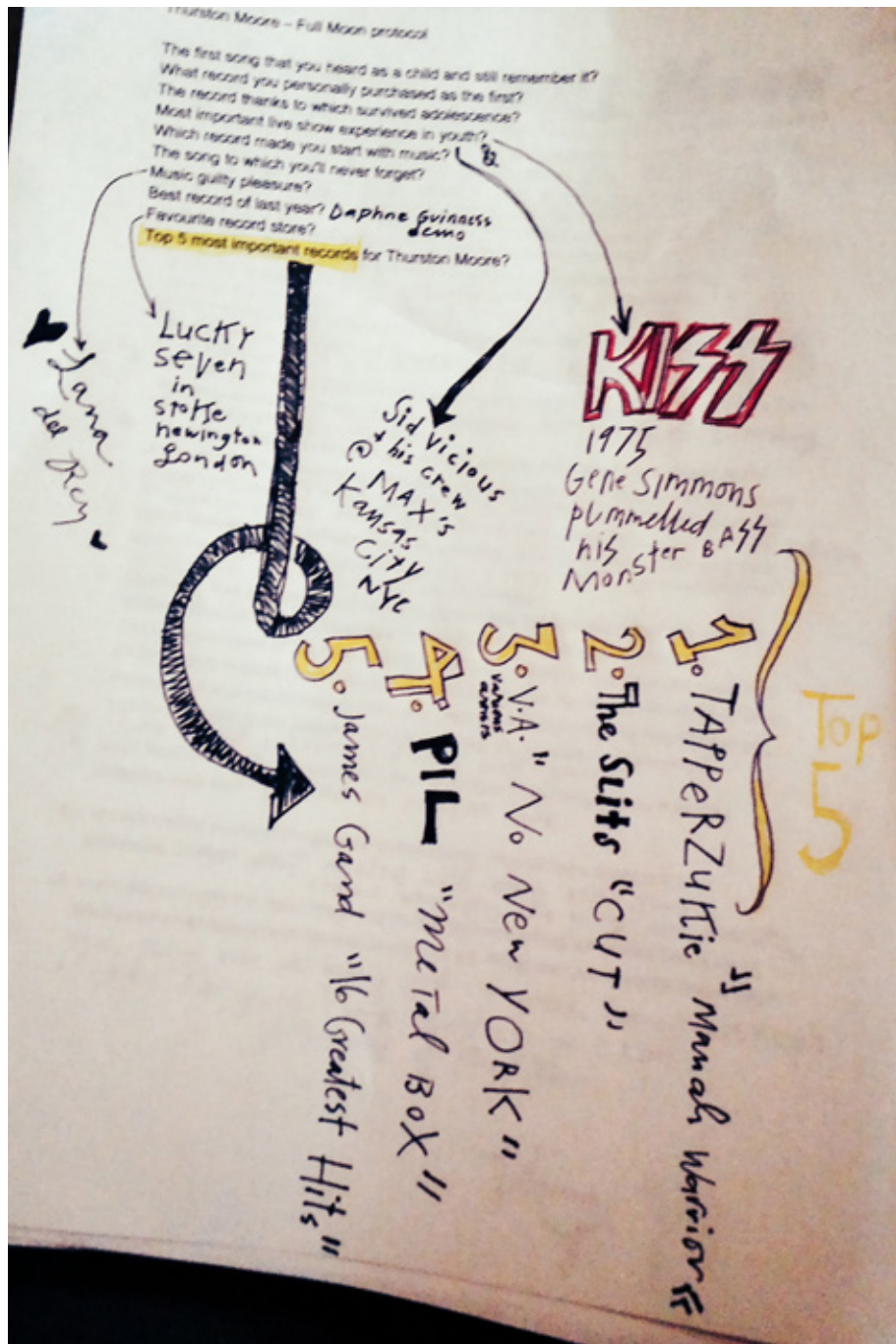
MERCURY JACKPOT

Festival Alternativa letos vstupuje již do XXII. ročníku a pořadatelům spadl do klína nečekaný jackpot. Na prestižní cenu Mercury Prize byl totiž kromě Anny Calvi, FKA twigs nebo Damona Albarna nominován za album In Each and Every One také jazzový kvintet Polar Bear, který je jednou z hvězd letošní Alternativy. Omamnou atmosférickou hudbu s výraznými vlivy hip hopu nebo ambientu představí Polar Bear v Malostranské besedě v pátek 14. listopadu.

THURSTON MOORE (USA)

Někdejšího leadera Sonic Youth jistě netřeba blíže představovat, koncert Thurstona Moorea a jeho hvězdné doprovodné kapely ve čtvrtek 30. října v pražském Lucerna Music Baru bude určitě jednou z událostí letošního podzimu. Dlouho plánovaný rozhovor nakonec nevyšel, ale Thurston Moore nám poslal alespoň pár odpovědí pro Full Moon protokol. Za pomoci svojí neteře z něj udělal téměř výtvarné dílo, posuďte sami.

KOMIKS FEST!

2014

29/10-2/11 PRAHA
 9. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO
 KOMIKSOVÉHO FESTIVALU
 WWW.KOMIKSFEST.CZ

HALLOWEEN
 2 0 1 4
 with
DIM LOCATOR
KILL THE DANDIES!
SPERMBANKERS
TRAILER CRASH

31.10.
VODKA BAR PROPAGANDA
 Praha 1 Michelská 12

Ostře vybuchující směs moderního jazzu, avantgardní elektroniky, progresivního rocku, ethio jazzu a hardcoru.

RACHOT

GUILLAUME PERRIET & THE ELECTRIC EPIC

Francie

So/Sa 1. 11. Palác Akropolis 19,30

(Honduras)

AURELIO

Po loňském úspěšném koncertě The Garifuna Collective, přijíždí do Prahy další představitel Garifunů, tajných příbuzných Rastafariánů.

Pá/Fr 17. 10. Jazz Dock 20,00

HOT HOT HOT RHYTHM & SOUL
Funk Dynamite from Barcelona

Španělsko

The Excitements

Pá/Fr 12. 12. Palác Akropolis 19,30

#VINYLOVE #5

PŘIROZENĚ ZAPLAVOVAT SVĚT VINYLŮ

TEXT BERRY

Vinyly. Co o nich měsíc co měsíc psát, abyste mi to pořád četli? Pod nápořem manuální práce s vinylem dochází invence myšlenek. Vyšla totiž gramofonová deska Vagus Vetus, a tak balím a balím a odesílám a odesílám, jednu za druhou. Desku, krabici, bednu. Pořád mě to ale strašně baví. Kapela, která si dělá, co chce, a vydává vinyly v nákladech, na které žádná další tuzemská nedosáhne. Bez potřeby labelu, na vlastní srdečnou pěst.

À propos, labely, vydavatelé, hudební firmy. K čemu jsou dneska dobré, ptám se jako jeden ze zúčastněných. V tuzemském měřítku, které mám těmito sloupky nastavené, fungují jako peněžní ústavy. Zaplatí vydání (některé dokonce ani to ne, jen přilepí značku, která tím dávno pozbyla zbytku smyslu) a nabídnou svoji distribuční síť s mnoha vykotlanými zuby. Nemá-li kapela na vydání peníze či odvahu, přesto zkusí oslovit label. Zjednodušuju, ale nekecám.

Černé drážky s logem vydavatele na obvodu středového labelu gramodesky jsou na světě. A co dál? E-shop, maximálně několik desítek drobných prodejců, sem tam nějaký překupník a koncerty. A velký sen dostává ledovou sprchu o několika chodech. Label je zase o něco chudší a kapela strážliví.

Master's Hammer se výše uvedeného straní, tohle je nikdy nezajímalo a zajímat nebude. Jedou po své meziplanetární avantgardně blackmetalové koleji a jejich snahou rozhodně není zaujmout posluchače, natož potenciálního vydavatele. Jejich snahou je bezohledně tvořit a bavit se sama. Tenhle přístup se ale nedá naučit, s tím se musí umělec narodit. Přirozeně zaplavovat svět vinyly.

FULL MOON ZINE

RAKTA

Zatraceně divoká odpověď na elegantní Savages přichází až z dalekého Sao Paula, dívčí komando Rakta spojuje totálně punkový přístup s hippie estetikou, dřevním noisem a ozvěnami psychotického garážového rocku. Zároveň v sobě nesou podobně stresující neklid jako Dead Moon nebo The Gun Club, nechybí ani špetka gotiky jako od raných Killing Joke a pochopitelně notná porce jihoamerického chaosu. Začátkem roku vyšel děvčatům první 12" na labelu Nada Nada a na podzim se Rakta vydávají na první světové turné, které je zavede také do Prahy na kopec. Rakta zahraje na strahovské Sedmičce ve středu 3. prosince.

KOMIKS UNLIMITED

Právě takhle zní motto letošního ročníku Komiksfestu, který v Praze proběhne na přelomu října a listopadu. Festival zahájí ve středu 29. října v La Fabrice divadelní skupina Tantehorse s představením S/He Is the Nancy Joe, následující akce budou probíhat na deseti různých místech v Praze a vrcholem bude Komiksová sobota v MeetFactory, kam již tradičně přijde také oblíbená Muriel. Letošní ročník navštíví několik unikátních hostů, mj. skupina Stripburger, Igor Hofbauer z Chorvatska, francouzská výtvarnice Dominique Goblet nebo autor skvělé série Daredevil: Muž beze strachu Alex Maleev.

FEEL GOOD HARDCORE PUNK

Co dělají členové Saviours, Pink Mountaintops a Black Mountain, když se nedíváme? Zakládají kapely, pochopitelně. Obliterations měli první zkoušku na konci roku 2012, o rok později vydali demo a letos na podzim je na pořadu dne debutová deska, kterou natočili ve Studiu 606 Davea Grohla. Mixoval Kurt Ballou a posvětilo samotné ÚV pekla, label Southern Lord. Borcům nejlíp sedí feel good old school hardcore punk střihu Black Flag nebo Poison Idea a přesně v téhle náladě se předvedou také v pátek 28. listopadu na strahovské Sedmičce.

STOCKHOLMSKÝ SYNDROM

Švédské trio Tape se po necelých čtyřech letech vrací do Prahy, kde znovu rozezní zasněné náladové kompozice ovlivněné klasickým minimalismem, ambientem a post-folkem. „Tape organicky spojují lehoučké akustické textury s širokým spektrem varhan a jemným dotekem digitálních tónů,“ píše magazín Wire. Novinkové, už šesté řadové album Casino, které vyšlo na konci srpna, představí stockholmská trojice, multiinstrumentalisté Tomas Hallonsten a bratři Andreas a Johan Berthlingové, v pondělí 17. listopadu v holešovickém klubu Cross.

Hanba *Sílu kovadliny* Damage Done
 Pharmakon *Bestial Burden* Sacred Bones
 Obliterations *Poison Everything* Southern Lord
 My Brightest Diamond *This Is My Hand*
 Asthmatic Kitty
 Last Ex s/t Constellation
 Today Is the Day *Animal Mother* Southern Lord
 Scott Walker and Sunn O))) *Soused* 4AD
 Cold War Kids *Hold My Home* Downtown
 Diana Krall *Wallflower* Verve
 Foo Fighters *Sonic Highways* RCA
 Primus *Primus & The Chocolate Factory* ATO
 Jessie Ware *Tough Love* Island
 Mark Lanegan Band *Phantom Radio* Heavenly
 Thurston Moore *The Best Day* Matador
 At the Gates *At War with Reality* Century Media
 Daniel Lanois *Flesh and Machine* ANTI-Medicine
 Home *Everywhere* Captured Tracks
 Mono *The Last Dawn* Temporary Residence
 Mono *Rays of Darkness* Temporary Residence
 She & Him *Classics* Columbia
 Twilight Sad *Nobody Wants to Be Here and Nobody Wants to Leave* Fat Cat
 Flaming Lips *With a Little Help From my Friends* Warner Bros.
 Ought *Once More with Feeling* Constellation
 Grouper *Ruins* Kranky
 Bob Dylan *The Basement Tapes Complete: The Bootleg Series vol. 11* Columbia Legacy
 Mouse on Mars *21 Again* Monkeytown
 Dean Blunt *Black Metal* Rough Trade
 Deerhoof *La Isla Bonita* Polyvinyl
 Dirty Beaches *Stateless* ZOO Music
 Vladislav Delay *Visa Ripatti*
 ...And You Will Know Us by the Trail of Dead
 IX Superball
 V.A. *Lost on the River: The New Basement Tapes* Harvest
 Cult of Youth *Final Days* Sacred Bones
 Paul McCartney *The Art of McCartney* Arctic Poppy
 Savages & Bo Ningen *Words to the Blind* Pop Noire/Stolen
 Ariel Pink *pom pom* 4AD
 David Bowie *Nothing Has Changed* Parlophone
 TV on the Radio *Seeds* Harvest

Nick Cave: 20000 dní na Zemi

FILM IAINA FORSYTHA A JANE POLLARD

V KINECH OD 9. ŘÍJNA

NELÍBÍ SE TI HODNOCENÍ?

ZMĚŇ HO!

XPLAYLIST

V NOVÉM

XPLAYLIST / FANOUŠCI SOBĚ
FANOŠKOVSKÝ HODNOTÍCÍ PORTÁL

WWW.XPLAYLIST.CZ

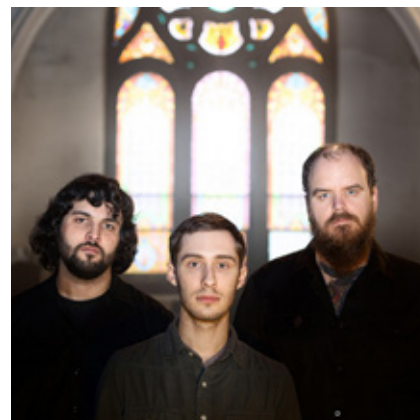

- 10.10. 4+4 dny v pohybu 2014 různá místa, Praha
- 11.10. Canadian Rifle (us) + Calvera Vegalité, Brno
- 12.10. Unsound 2014 Krakov, Polsko
- 14.10. The Necks (aus) Palác Akropolis, Praha
- 15.10. The Antlers (us) Lucerna Music Bar, Praha
- 16.10. Joan Baez (us) Lucerna, Praha
- 16.10. Tycho (us) Roxy, Plzeň
- 16.10. Jail Weddings (us) Vegalité, Brno
- 17.10. BirdPen (uk) 007, Praha
- 17.10. Aurelio (hon) Palác Akropolis
- 20.10. Swans (us) + Pharmakon (us) Lucerna Music Bar, Praha
- 20.10. Lindsey Stirling (us) Incheba Aréna, Praha
- 21.10. Xaxaxa (mak) + Or 007, Praha
- 21.10. The 1975 (uk) + Y.O.U MeetFactory, Praha
- 21.10. Liars (us) Roxy, Praha
- 22.10. Korben Dallas (sk) Rock Café, Praha
- 23.10. Xaxaxa (mak) + Fetch! Vegalité, Brno
- 25.10. Asaf Avidan (isr) Forum Karlín, Praha
- 26.10. The Herbaliser (uk) Roxy, Praha
- 27.10. Planety + Lightning Glove Kabinet múz, Brno
- 28.10. Daniel Sloss (uk) U Hasičů, Praha
- 28.10. Truckfighters (swe) 007, Praha
- 29.10. The Ukulele Orchestra of Great (uk) Palác Akropolis, Praha
- 29.10. Cyclamen (fr) + Masáž + Tosiro Cross Club, Praha
- 30.10. Zuby nehty – křest Palác Akropolis, Praha
- 30.10. Thurston Moore (us) Lucerna Music Bar, Praha
- 31.10. Timber Timbre (can) Chapeau Rouge, Praha
- 31.10. Skrytý půvab byrokracie + Ženy + Jana Orlová Palác Akropolis, Praha
- 01.II. Earthless (us), Mobius (sk) 007 Strahov
- 01.II. Guillaume Perret & The Electric Epic (fr) Palác Akropolis
- 02.II. 1000mods (gr) + Saiga + Lambda Dejvická Klubovna, Praha
- 04.II. The Asteroids Galaxy Tour (dk) Lucerna Music Bar, Praha
- 04.II. Avishai Cohen Trio (isr) Gong, Ostrava
- 07.II. Nouvelle Prague 2014 pivovar Staropramen, Praha
- 08.II. Magorovo Vydří v Arše Archa, Praha

ŘEKŇETE SYRO

Konečně! Šampion klubových srdcí Richard David James vulgo Aphex Twin vydává po dlouhých třinácti letech nové studiové album. Následovník skvělého Drukqs nese název Syro, vyšel 19. září na Warpu a obsahuje tučt tracků na lajně techno – glitch – jungle – ambient. „Experimental things, noise things, weird things,“ říká Richard a přihazuje vokály. A nebudete tomu věřit, Pitchfork uvidil 8,7, NME 9/10 a Drowned in Sound rovnou plnou palbu. Je vidět, že byl hlad. I Full Moon se přidává k ovacím vestoje a Syro doporučuje třikrát denně.

SESTRA VÍRA

A máme je tam! Na kopec se vrací louisvillská hardcore přisnost Coliseum, aby představila loňské album Sister Faith. Nekompromisní texty v kombinaci s brutální jízdou, která zní jako kolize Motörhead, portlandského crustu a Born Against, dělají z Coliseum vynikající, silnou a přesvědčivou kapelu, říkaly holky. Do diářů si zapište 11. listopadu 007 Strahov a přijďte včas na předkapelu Pray for Death. A nespěte si to s progresivním jazzem Colosseum, které vystoupí 19. listopadu v Lucerně. To byste byli smutní.

DRŽKATÁ KOČKA SE VRACÍ

Nikola Muchová k sobě jako každý výrazný zjev přitahuje klišé: Záviš v sukních, punková písničkářka, výkřik mladé svobodné matky, jazyk jako břitva, zájmy deprimovaných žen. A od té doby, co se k ní přidalo po hráči z Květů, Budoáru staré dámy a Těch syčáků, je tu ještě jedno obligátní slovo – superkapela. MUCHA opět zvolila crowdfundingový projekt, aby vybrala i na druhou nahrávku, tentokrát nazvanou Josefene. Změn moc nečekejme, ale kdo by po nich taky toužil. Nevymáchaná huba a nápaditá rocková kapela, deska vyjde 3. listopadu.

SHABAZZ PALACES DAJÍ DVOJÁK

13. listopadu poprvé, o den později znovu: Shabazz Palaces ze slovnutného labelu Sub Pop odehrají koncerty v pražské MeetFactory i v brněnském Kabinetu múz. Když Radio Wave zvolilo jejich druhou desku Lese Majesty deskou týdne, Jiří Špičák napsal: „Znamená to jediné – hip hop, který stojí na noiseových základech, narušuje klasické formy a magicky bzučí nebo agresivně duní, už se stal normou.“ A co k tomu píšeme my? Že s takovou normou a takovým diktátem nemáme žádný problém. Co vy?

MOTÝLI V BŘIŠE

TEXT VIKTOR PALÁK

Ani stovky zhlédnutých filmů ročně nemohou zmařit to, že se na některé těším jako v dětství na nový Čtyřlístek. Modelový příklad – film Duke of Burgundy režiséra Petera Stricklanda.

Očekávání, fáze první: informace, že váš oblíbený tvůrce natáčí nový film. Strickland si mě získal už nenápadným debutem Katalin Varga, na jehož jedinečné zvukové stopě pracoval s Nurse with Wound. Náklonnost se prohlubovala: s jeho zálibou v hudbě Zdeňka Lišky, s druhým filmem Berberian Sound Studio, který se zcela nepochopitelně nepromítal na žádném z předních festivalů, s jeho prací na hudebním labelu Peripheral Conserve, který aktuálně s jistou hořkostí odpískal. A též s jeho letošní návštěvou Varů, kam přijel uvést evropskou premiéru koncertního filmu Björk, a ukázal se jako plachý člověk mnoha zájmů, který nejenže miluje stejně jako vy film Zoltána Huszáríka Szindbád, ale navíc v Maďarsku i žije. Odstupu se pod vlivem toho všeho bránit nehodlám – Duke of Burgundy je film, který letos vyhlížím ze všech nejvíc.

Očekávání, fáze druhá: film je venku (po premiéře v Torontu ale ani sám režisér neví, kdy přijde do kin) a vy čekáte, až si k vám najde cestu. Recenze navazují na snímek podivný, ušmudlaný, dráždivý. Aby ne, když pojednává o lesbickém SM vztahu, avšak chybí v něm nahota, stejně jako muži – zato je plný motýlů. V titulcích mají svůj kredit parfumeristka a návrhářka spodního prádla a celé to může být jakousi artovou Emmanuelle. Jeden recenzent srovnává s Bergmanem, druhý s filmem Stokerovi a sám režisér mluví o tom, že se vyhnul jakékoliv psychologizaci.

Očekávání rozkoše stoupá a nastává fáze třetí, fáze poněkud zoufalá, kdy by neklidné čekání dočasně zpříjemnil alespoň trailer anebo ukázka ze soundtracku od Cat's Eyes. Kde jsou ti motýli?

YOUNG FATHERS (UK)

XENIA RUBINOS (US)

TAYLOR MCFERRIN (US)

LAW (UK)

FLOEX /DJ SET (CZ)

KATT/DA FAKE PANDA (CZ/FR)

12. 11. 2014

ROXY/NOD

SPOTLIGHT
KLUBOVÁ NOC STRUN PODZIMU
www.strunypodzimu.cz

FULLMOON
MUSIC MAGAZINE

e@pats.cz

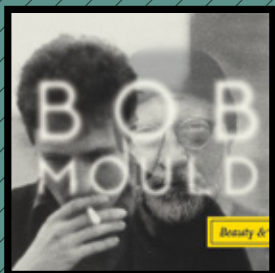
classic
praha

day after nabízí

SPOON

They Want My Soul CD

BOB MOULD

Beauty And Ruin LP/CD

OUGHT

More Than Any Other Day LP/CD

WATTER

This World LP/CD

více než 10.000
dalších titulů skladem

metal, punk, post-rock, hardcore,
ambient, rock'n'roll
LP, CD, DVD, merchandise

www.dayafter.cz

jan kunze

Jaromír 99 o opavském KlubARTu mluví jako o jednom z nejlepších klubů v Česku a rozhodně není jediný. Za existenci podniku a jeho dramaturgií stojí Jan Kunze, kterého můžete znát také od mikrofonu ze skupin Kofe-In, Munroe nebo Hičhaikum projekt.

Zvládat pořádné kulturní věci na menším prostoru, v menším městě, je zásadní. Hodláš to měnit, expandovat?

Expanzi vnímám především v tom, že se mi daří iniciovat a realizovat vizuální i jiné projekty, o které je zájem i v jiných částech republiky. Také nakladatelství Perplex (kde Jan Kunze vydává – pozn. ed.) si postupem času získalo širší renomé a soustředilo kolem sebe autory úspěšné jak v celorepublikovém, tak mezinárodním kontextu: Radka Fridricha, Daniela Hradeckého nebo třeba Irenu Šťastnou. Jsem rád, že i KlubART si získal respekt a oblibu ze strany umělců i návštěvníků. Ročně realizujeme kolem sto padesáti kulturních akcí: koncerty, autorská čtení, divadelní představení, filmové projekce, přednášky, performance a výstavy výtvarného umění. Od začátku se snažím o zajímavou širokospektrální dramaturgii a profesionální produkci. Samozřejmě rád v budoucnu zkusím i nějaké projekty mimo naše prostory, v jiných městech a místech, ať už jako kurátor, nebo třeba ve spolupráci s nějakým větším českým hudebním festivalem.

S Kofe-In máte venku tři desky – dá se obdobná kadence očekávat i u vašeho nového projektu Munroe? Kdy vyjde album? A jak je to s Hičhaikum projekt?

To určitě ne. Kofe-In je naplno „rozjetá“ pětičlenná kapela se zvukem plným kytar, samplů a tepajících rytmiky. Každá deska je úplně jiná, pořád se pohybujeme v klasičtějším pojetí moderního rockového zvuku, písni a vizuálu. Munroe je dvojčlenný indie projekt o kytáře, zpěvu

a jednoduché bicí smyčce – černobílá estetika, nástrojový minimalismus. Návrat ke kořenům rockového písničkářství s minimem zvukových prostředků. V širším smyslu jsme spíš něco jako autorské duo. Když máme chuť a čas, tvoříme a koncertujeme, ale nikam se neženeme. Přestože materiálu máme asi tak na dvě desky, vydání debutu jsme zatím odložili. Písně budeme pouštět do éteru postupně a některé z nich doprovidíme videoklipy, které si sami natočíme, jako tomu bylo už v případě singlu Z čistého nebe. A Hičhaikum projekt je taková libůstka – jeho volná a z části také improvizovaná forma, bravurní jazzová instrumentace Honzy Tenglera a elektronické podklady mého bratra Petra mi dávají největší svobodu projevu v reálném koncertním čase.

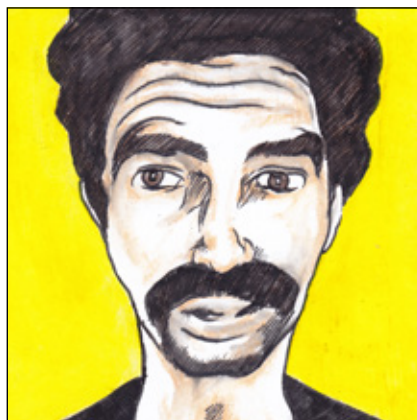
Na podzim chystáš zajímavou výstavu spojenou s hudbou. Oč půjde?

Od začátku listopadu do konce prosince proběhne v Galerii Obecního domu v Opavě výstava, na které bude vůbec poprvé k vidění kolekce originálních plakátů, které v průběhu několika let vznikly pro dnes již etablovanou party Bounce! Bounce! Specifická vizualita vycházející z hardcorové, metalové nebo punkové estetiky s nezbytným mystickým a okultním nádechem byla vždy pevnou a neoddelitelnou součástí všech hudebních aktivit spojených s Kayem Buriánkem. K výstavě připravujeme i katalog a samozřejmě spoustu doprovodných akcí, včetně vystoupení nové Kayovy kapely F V T V R E. Celé se to uskuteční v rámci širšího projektu, ve kterém bych rád postupně představil tvůrce, kteří svými nejen hudebními aktivitami ovlivnili spoustu lidí. V únoru a březnu tohoto roku jsme takto představili Jaromíra Švejdička alias Jaromíra 99 z Priessnitz a Umakart, komiksového kreslíře a spolutvůrce Aloise Nebela. Projekt bude pokračovat dál, další jména si však zatím nechám pro sebe.

TOVÁRNA NA DOKUMENTY

Motiv továrny se letos bude prolínat vizuální stránkou Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů Ji.hlava 2014 i jeho architekturou a programem. Na loňskou speciální retrospektivu v rámci experimentální sekce Fascinace, věnovanou proměně zobrazování moře napříč stoletím filmu, letos naváže časově podobně velkoryse koncipovaná retrospektiva zaměřená na obraz továrny v experimentálním filmu. Tématu se bude věnovat i samostatná sekce či diskusní panely, pořadatelé chystají i mnohé programové novinky. Festival proběhne 23. – 28. října, a to už poosmnácté. Jakápak bude doprovodná hudební nabídka?

„Čau, já sem maxim. Ukážu ti zvukaře, vyberu lupeny a až bude po všem, po desáté, vyplatím prachy a budu potřebovat podškrábnout nějaký papíry, oka?“ Podzim je vždycky temný a posedlý. Je to klišé, že někdo má raději jaro než podzim, že někdo přisuzuje ročnímu období tak velký vliv na vlastní psychiku? Takhle: během září se den zkrátí o pekelných sto šest minut, ano, slovy 106. Takže o čem je řeč? „Čau, ja su Nikola, těší mě. Máte to tu pěkný.“ Jistě, jsou ti, co dávají přednost dennímu životu, pak ti, kteří zase holdují noci, u mě záleží. A pak jsou tu konstanty, které mě drží při životě. Uvažoval jsem, proč vlastně nepišu sloupek o tom, co mám nejraději, souběžně s muzikou, se kterou je často zaměňuju, totiž o ženských. „Mám s sebou víno z Vlkoša, to je tam od nás, dáš si?“ Malých velkých tlustých tenkých, zcela jistě bysme se neshodli na tom, co je krása nebo ošklivost, protože hedonista se dívá jinými očima a estetika je úzce spojená s holkařením, etika zase s nutností mít milenku. Hodně milenek, byť platonických (ne, přátelství mezi mužem a ženou není možné, je to mýtus a hrozně bolí). „Takhle zblízka jsem tě nikdy neviděl, taky jsi daleko krásnější než na fotkách. Jak to máš doopravdy s chlapanma?“ S přibývajícimi roky sice snáze potlačuju potřebu sahat na cizí holky, ale zároveň se na ně více a po nich dívám, bez ohledu na jejich věk, ten nemá žádnou relevanci. „Podle toho, jak velký seš kokot.“ – „Říkají mi Ježíš.“ Vlkoš je kousek od Kyjova a protéká jím potok Hruškovice. A Nikola Muchová zpívá naživo daleko líp, než byste možná čekali. Na podzim čumím stejně jako na jaře, jen jinak. A holky se dívají pořád stejně. Což je dobře.

BluesAlive

MEZINÁRODNÍ BLUESOVÝ FESTIVAL

14. – 16. 11. 2014
ŠUMPERK

WWW.BLUESALIVE.CZ

MUD MORGANFIELD (USA)
BIG BILL MORGANFIELD (USA)
THONBJORN RISAGER AND
THE BLACK TORNADO (NOR)
JOHN NÉMETH (USA)
MIKE ZITO AND SAMANTHA
FISH AND THE WHEEL (USA)
OTIS TAYLOR BAND (USA)
A MNOZÍ DALŠÍ

Akropolis Multimediale
Festival nových médií

24. 10. 2014 / 19:30

CARTONNAGE

with The Synthosymphonica

25. 10. 2014 / 19:30

OHM SQUARE

křest CD A Curious Place Between Souls And Atoms
special guest: LoveFoodFone

PALÁC AKROPOLIS

Kubelíkova 27, Praha 3 / www.palacakropolis.cz

Vstupenky od 190 Kč v kavárně Paláce Akropolis
a sítích Ticketpro a Ticketportal

deus ex

Každý život je ohraničen dvěma body v prostoru a čase a všechno, co nacetete mezi ně, je to jediné, co vám těsně před tím druhým bodem zůstane. Je jedno, co jste zač, jestli si tykáte s papežem nebo máte v Dublinu mrakodrap. Čas je nejpřísnější soudce a nakonec nás setne všechny.

PROFIL U2 (IRL)

TEXT PAVEL VULTERYN

FOTO UNIVERSAL

Od poslední desky U2 No Line on the Horizon uteklo pět let. Dost času na přemýšlení o minulosti. Pro kapelu s tak velikášskými sklony to nebyly jednoduché myšlenky. No Line on the Horizon definitivně zpečetila, co si vrabci štěbetali od All That You Can't Leave Behind z roku 2000: U2 budou sice patřit do pětky největších hudebních aktů na planetě až do smrti jednotlivých členů (a asi i dlouho potom), ale zároveň už těžko přijdou s něčím, co by někoho překvapilo, neřkuli nadchlo.

Nenechte si namluvit nic o úctě k fanouškům, umělecké seberealizaci nebo bohulibých ideálech. Od Achtung Baby jsou U2 mašinou na peníze. A tu je třeba mazat. Jak na to? Hlavní je nikoho moc nenaštvat, ale zároveň je těžké po pětadvaceti letech na scéně hledat pořád nová témata. Láska? Pokryto na jedničku! Politika? Ta působí v kombinaci s obličejem a názory Bono Voxe jako červený hadr. Minulost, melancholie? To by šlo, doba je vrtkavá, lidé vyděšená a je třeba jim nabídnout něco, co je aspoň na chvíli vrátí do času, kdy si mysleli, že je všechno možné. A mašina jede dál.

Když hráli U2 v roce 1997 v Praze, dělal televizní magazín Paskvil anketu mezi návštěvníky. Bylo to turné k tehdy aktuální desce POP a zajímalo je: „Nevadí vám, že kapela s touto deskou rezignovala na hlubší věci a témata, která dříve otevírala, a teď už jen produkuje žvýkačkový POP, který na jednu stranu vyzdvihuje jako formu umění, ale zároveň se mu vysmívá jako pokleslému, prázdnému žánru? Nevadí vám, že nejsou jako dřív?“ Utkvěla mi v hlavě jedna žena, typ, u kterého těžko říct, jestli jí bylo dvacet pět nebo pětadvacet. Podívala se redaktorovi zpřímá do očí a řekla něco, o čem jsem přemýšlel ještě spoustu let po tom: „Nevím, jaký byli dřív.“ Záběr střihem přešel do prvního videa U2 I Will Follow, skladby, kterou Bono věnoval své mrtvé matce. Od té doby pro mě byla ta bezejmenná holka z ankety Paskvilu archetypem fanouška U2 – „Nevím, nezajímá mě

to, jsem tady, protože jsou tady všichni.“ Efekt sněhové koule.

Možná je to cesta. Kapela sice bude pořád zpívat o věcech, které by svět měly tlačit v botě, ale ví, a ví to i její publikum, že je to celé jenom jako, protože ve skutečnosti to nikoho nezajímá, jsou to jenom slova, která dávno ztratila obsah. Jako když se díváte ve zprávách na genocidu nějakého malého národa daleko v Africe a řeknete si, to je hrozné, co dokáže jeden člověk udělat druhému, a přepnete kanál, protože začíná fotbal. V tomhle světle je deska o vzpomínkách a minulosti to nejférovější, co U2 mohli udělat.

DLOUHÁ NUDNÁ JMÉNA

Fází U2 si projde téměř každý hudební fanoušek. Je fascinující, čím uchvacují nové a nové příznivce, když svá přelomová alba vydali před čtvrtstoletím. Od Boy až po živé Rattle and Hum se jednalo o desky, na které se čekalo, které byly zároveň vyjádřením ke celospolečenským problémům i domovem největších hitů. V osmé dekádě asi nebylo těžké propadnout iluzi, že rock'n'roll může změnit svět (za což musel být částečně zodpovědný všudypřítomný kokain), a kulminovalo to monstrózním koncertem Live Aid, jehož byli U2 stavebním kamenem.

Devadesátým létům ukázali jinou tvář. Nerezignovali sice na kazatelskou pózu, nicméně s přibývajícím křížky a měnicím se světem naznali, že už by z toho taky mohli něco mít. Nic proti, rock'n'roll ve skutečnosti umí na problémy poukázat, ale rozhodně je nedokáže řešit. A tak se rozjela party, trvající od Achtung Baby až po POP. Frekvence hitů a desek se citelně snížila, ale kapela frčela na vlně nových možností stadionové show a vydobyla si pozici největší atrakce, jakou můžete za své těžce vydělané peníze, které bez pocitu viny neposíláte do Afriky, koupit.

A pak přišel rok 2000 a s ním All That You Can't Leave Behind. Je příznačné, že U2 začali desky pojmenovávat dlouhými nudnými jmény, protože to dobře odráží jejich obsah. Na každé byl jeden, dva megahity, které jste sice mohli slyšet od Limy k Brisbane až do konečného stádia šílenství (a za Elevation nebo Vertigo bych

kapele ještě dnes zlámal ruce), ale zbytek byl nevýrazný, šedivý a, jak je to slovo? Nudný. U2 byli otravní, když se snažili zaujmout pozice udavače (nebo alespoň rychlého následovníka) trendů – sice neměli problém vyprodat turné pro bambilión lidí, ale dodnes nechápu, proč je publikum ochotné servat se o lístky na kapelu, která deset let nevydala dobrou desku. Když prostě v hudebním průmyslu dosáhnete jistého statusu, je jedno, jakou hudbu od toho bodu produkuje. Hlavní je pořád vydávat, což je dobrá záminka pro turné, kde odehrajete ty dva, tři aktuální singly a pak best of, protože jste před dvaceti lety byli skutečně dobří a měli co říct. A mašina to sleduje.

HITY BEZ HITŮ

Není třeba zdůrazňovat, že očekávání v roce 2014 nebyla přehnaná. Bono ve zmiňovaném dokumentu tvrdil, že lidé nechtějí novou hudbu, chtějí hudbu, která jim bude připomínat něco, co bylo kdysi krásné. Na nové desce Songs of Innocence tenhle koncept dotáhli k dokonalosti. Nejenže se obracejí k hudebním vzorům a vlivům, ale protáhnou vás vlastní historií s odkazy na to nejlepší, nebo minimálně nejpopulárnější, co se jim kdy podařilo udělat. Je to kalkul, nebo touha bilancovat? Buď jak buď, funguje to náramně.

Co se týče hudebních vzorů, tím, že skladbu pojmenujete The Miracle (of Joey Ramone), analytikům značně ulehčíte. Stejně tak když postavíte intro skladby California (There Is no End to Love) na proplétajících se vokálních harmoniích opakujících stejné téma, nevyžadujete po posluchači zrovna úsudek Sherlocka Holmese – prostě jste to mohli pojmenovat The Miracle (of Brian Wilson). Takhle po lopatě kapela servíruje ještě u osmdesátkového intra Sleep Like a Baby Tonight. Osobně považuji za zábavnější pomrkávání jedním okem, než když vám někdo vrazí ukazováček do hrudníku. Třeba pocta The Clash, píseň This is Where You Can Reach Me Now s „reggae“ kytarou a taneční rytmikou, se kvalifikuje na jeden z největších hitů desky bez hitů. V jiné kategorii odkazů figuruje intro k Every Breaking Wave, které lišácky vede k ikonické With

or Without You nebo delayované kytáře v Iris, která by mohla nerušeně přejít do Where the Streets Have No Name. Nabízí se otázka, jestli to je vtip, nebo si U2 neuvědomují, že vykrádají sami sebe.

Na Songs of Innocence těžko hledat hity, které by rádia mohla rotovat od rána do noci (což ovšem neznamená, že nebudou), ale působí až podezřele vyrovnaně. Na úkor singlu, který se vám zaryje na první dobrou a nepustí, dokud ho nezačnete upřímně nenávidět (nejsem si jistý, že tohle je iniciační záměr, ale téměř zaručená pointa), dostane kolekcí jedenácti dobrých skladeb, za kterou se poprvé za dlouhou dobu U2 nemusí stydět. Příjemným překvapením je, kolik malých hudebních nápadů se na ni podařilo dostat. Těžko soudit, jestli to je stále zásluha kapely, nebo padesáti producentů, kteří se na nahrávce podíleli... Sice dnes desku nahrajete doma na koleni, ale když jste jednou z největších kapel na světě, můžete na ní pracovat třeba dvacet let s prakticky neomezeným rozpočtem a pozvat a zaplatit, koho chcete. A má to svoje výhody. Práci všech zastřešoval Danger Mouse, který teď může sklízet pochvaly, jak se mu to celé podařilo ukočirovat, ovšem jeho přístup a výsledný zvuk desky se zásadně neliší od toho, jak U2 fungují posledních deset let – kapela si to stejně nakonec udělá, jak sama chce.

Textová stránka nás vrací k zásadní otázce: proč mají lidé U2 vlastně rádi. Je to hudba? Stačí, že Bono je výtečný zpěvák s charakteristickým hlasem a sklonem k občasně samoúčelné exhibici (Sleep Like a Baby Tonight – ano, vysoko, bájo)? Je to prostě zvyk?

Texty na Songs of Innocence se často potýkají s banálností a obsahovou prázdnotou, ale to je příliš jednoduchý odsudek. Ve vzpomínkách jsou banality synonymem krásy. Bude záležet na tom, jak moc vám Bono leze krkem – ne jako člověk (kterého neznáte), ale jako symbol (o kterém si něco myslíte) – a jak moc ho berete vážně. Je velice tenká hranice mezi pragmatismem a cynismem: je Bono upřímný a pevný v kramflecích, nebo jen opakuje, co od něj chce publikum slyšet? A tak si poslechnete písničku o mrtvé matce, plnou frází a životních rad svěmu adolescentnímu synovi („She said free yourself to be yourself, if only you could see yourself“) i trochu té politiky (Raised by Wolves). V tomhle směru je nejsvětlejším momentem desky závěrečná Troubles, ze které je patrné, že i Bono si schizofrennost uvědomuje a staví se k ní čelem. Není snadné tančit v porcelánu! Ale s ohledem na nároky publika a množství očí, které jsou na něj upřeny, se s tím i po letech pere dobře.

NOVÝ START?

Ego U2 to v posledních letech nemělo jednoduché – asi jako když si herečka, uvyklá hlavním rolím lamaček srdcí, musí zvyknout, že odteď už to bude spíš o matkách v rolích vedlejších. Můžete se tomu zuby nehty bránit, nebo to přijmout s grácií. Jestli je album Songs of Innocence začátkem nové éry, není to špatný start. Napsat po pětatřiceti letech desku dobrých písniček je meta, na kterou spousta kapel nedosáhne ani po desetině této doby.

Pořád nevidím důvod, proč by na U2 měli chodit mladí lidé, kteří si můžou vybrat z mnoha jiných a příhodnějších spolků. Pakliže nebereme v potaz masovost, kterou U2 nabízejí. Můžou být pojičím prvkem: něčím, co každý zná a má doma, hudebním facebookem. Ale chápu fanoušky, kterým kapela evokuje mládí a kterým tyhle vzpomínky pomáhají projít všedností každého dne. Jestli je pravda, že po Songs of Innocence má v krátkém sledu následovat druhá polovina Songs of Experience, je to dobrá zpráva – a je se na co těšit. Poklona? Ještě před měsícem bych se nenadál, že ji U2 někdy vyseknu.

Mašina se nikdy nezastaví, bod dva je nekonečně daleko.

U2
Song Of Innocence
Interscope, 2014

TEXT DAVO KRSTIČ
HODNOCENÍ 60 %

Vraťme se o nějakých pět šest let zpátky. U2 přivrhovali k vydání album *No Line on the Horizon* a postupně pouštěli médiím atraktivní informace – že na desce uslyšíme vlivy všeho možného včetně metalu, že nové album má zvuk, jakého kapela na studiovkách ještě nedosáhla, že jedním z producentů bude will.i.am... Pak album konečně vyšlo a znělo... jako typické album U2. Nyní se situace opakuje. U2 oznámí, že natáčejí v zatuchlém sklepě, padají vzory jako Kraftwerk či The Clash, producentů je tolik, že by dali dohromady hokejový tým – ale když si desku poprvé poslechnete, slyšíte zase jen a jen typické U2. Doba experimentů evidentně skončila s albem *Pop* a kapela to posledních patnáct let hraje na jistotu. Jen občas ještě vystřičí rohy (*Vertigo*). V kontextu toho, jak zní výsledek, jsou velkohubá prohlášení a mediální hype k smí-

chu. Ale nešť, ať si hrnou to své, když to bude hit za singlem. Jenže poslední dvě řadové desky utvrzují v přesvědčení, že U2 se ve studiu jednoduše trápí. Jestli na novinku *Songs of Innocence* skutečně dodali jedenáct nejlepších věcí, které v současnosti mají, radši nechci slyšet, co se objeví na b-stranách singlů. V souvislosti s označením „stadionová kapela“ by mě zajímalo, co vlastně chtějí U2 na stadionech hrát. V zimě sice vydali chytlavý singl *Invisible*, ale podobně jednoznačný hit, který by si fanoušci sborově zahulákali, na nové desce schází. Kandidáty jsou *Every Breaking Wave*, která na začátku zní jako kopie *With or Without You*, a následující *California (There Is No End to Love)*, v níž U2 na začátku mávají na *The Beach Boys* a na konci pro změnu na *New Order*.

Dobrá zpráva je, že *Songs of Innocence* působí v porovnání s předchozí kolekcí přímočařeji. Už tu nenajdete skladby s přepálenou stopáží potácející se odnikud nikam. Navíc se zdá, že nové album bude „grower“. Skladby okouzlí až při opakovaném poslechu, jak se v mém případě stalo u *Iris (Hold Me Close)*, sympaticky neubrečeně vzpomínce na Bonovu matku. Jen-

že pořád mluvíme o U2, kteří uměli zahajovat alba jako málokdo a napsat hit na první dobrou pro ně nebyl problém. Napadlo by vás někdy, že se do desky od U2 budete muset „dostávat“?

Samotný úvod dává naději, že na koncertech přece jen bude co zpívat. *Miracle (of Joey Ramone)* začíná skvěle – sborovým ooooh, zboostrovanou kytarou a bubenickým vstupem, jenže o několik vteřin později vše vyměkne do nekonfliktního rádiového rocku. Jsou tu přitom skladby, které o ostřejší zvuk žadoní, například *Volcano* s nakažlivou basovou linkou. Tohle je zkrátka deska, kterou si můžete v paneláku pustit klidně po večerce a sousedi na vás klepat nebudou. Jak je u studiovek U2 zvykem, silnější je pomyslná první strana desky, zatímco druhá postupně upadá do nezajímavosti. Novinka *Songs of Innocence* (a název tomu nasvědčuje) měla být o návratu ke kořenům a k úplným začátkům.

Doporučoval bych irské čtveřici pustit si znovu *Accelerate* od R.E.M., aby slyšeli, že i po pětatřiceti letech fungování v kapele se dá hrát „jako zamladá“.

nejšťastnější jsem v přítomnosti

Mark Lanegan vydává novou desku a v recenzích se zase bude psát o tom, jaký to je temný bard a že jeho hlas je jak tér. Grungeová mytologie z něj učinila prokletého básníka a snaživí učedníci visí na každé jeho slabice. Jenže z Laneganových slov nelze vysledovat žádný sofistikovaný koncept – prostě dělá to, co ho baví, a dělá to na slunci. V Praze je devět večer, v L.A. poledne a na druhé straně telefonu sedí člověk, který se nehodlá schovávat za slova. Jak sám říká, nepatří k lidem, kteří se rádi poslouchají. Poctivě a vstřícně odpovídá na každou otázku, ale když mu přijde, že se moc rozpovídal, pro jistotu odpověď ještě shrne do jednoho nebo dvou slov. Občas, když se mu podaří vyjádřit se obzvlášť stručně, se tomu sám zasměje.

ROZHOVOR MARK LANEGAN (USA)
 ŽIVĚ 20. 2. 2015 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA
 TEXT JAROSLAV ŠVELCH
 FOTO STEVE GULLICK

Podle čeho se jmenuje nová deska? Slovní spojení „phantom radio“ jsem v textech nezachytil.

Je to kus textu z EP No More Bells on Sunday, které vyšlo souběžně s albem. Když vymyslím název alba, hledám něco, co se hodí k celkové atmosféře materiálu, a tentokrát to byla právě takhle fráze. Není v tom žádná věda – nějak se to prostě pojmenovat musí. *(smích)*

Rádio je pro mnoho lidí nostalgickou připomínkou toho, co bylo na hudbě dobré i špatné. Co znamená pro tebe?

Hudbu v rádiu skoro neposlouchám, spíš si zapnu zprávy nebo debaty. Když jsem vyrůstal, rádio hrálo strašidelné věci, většinou country. V osmdesátých letech začala bujet scéna kolem „college radio“ na vysokých školách, na kterou se pak navázala celá undergroundová rocková kultura. Se Screaming Trees nám to tehdy hodně pomohlo. Ale to už je dneska všechno mrtvé.

Na Phantom Radio rozvíjíš elektronický zvuk, s nímž jsi začal už na předchozí desce. Čím ti elektronika učarovala?

Prostě mě baví. Kdykoli dělám sólovou desku, snažím se hlavně potěšit sám sebe. Dělám to, co mně osobně přijde zajímavé, a když se to líbí někomu dalšímu, je to bezva.

Umožňuje ti to vytvořit celou kostru písničky doma, bez účasti dalších muzikantů. Vyhovuje ti tahle intimita?

To sice ano, ale stejně tak můžeš říct, že nejinimnější a nejautentičtější je dělat akustickou hudbu. Já jsem od roku 1989 dělal oba dva druhy muziky – v kapele i sám. A musím říct, že veškerá moje kariéra od chvíle, co jsem odešel od Screaming Trees, je reakcí na hraní v klasické rockové kapele, na model, ve kterém čtyři typci rámusí v garáži. Takže abych to shrnul – ano, baví mě, když je to intimnější.

Tvoje záliba v elektronice se napoprvé plně rozvinula ve skvělé Ode to Sad Disco z předchozího alba. Později jsem zjistil, že instrumentální podklad je převzatý ze soundtracku z dánského filmu The Pusher 2 od Nicolase Windinga Refna. Jak jsi ho objevil?

To jsem tak ležel v posteli a koukal na film a pak jsem uslyšel tohle... *(smích)* Celá Refnova trilogie je skvělá a má spektakulární soundtrack. Na dvojici byla skladba nazvaná Sad Disco. Vytáhl jsem z ní hlavní riff a napsal kolem něj Ode to Sad Disco. Ten text je mojí poctou trilogii Pusher.

Promítla se stylová volnost i při psaní textů? Zdá se mi, že Phantom Radio přináší víc perspektiv a víc autorských hlasů, než bylo v tvé tvorbě zvykem.

Žádná moje píseň není stoprocentně autobiografická. Vždycky tam je kousek osobního zážitku, ale ten obklopují útržky snů nebo al-

ternativní reality. Může to být něco, co se stalo mně, něco, co se stalo někomu jinému, něco, co jsem četl nebo viděl ve filmu. Nejčastěji to bývá všechno dohromady. Nikdy se nezamýšlím nad tím, co celá píseň nebo celé desky znamenají. Víím, odkud jsem vzal jednotlivé útržky, ale radši nechám na lidech, ať si rozhodnou, o čem to celé je.

Jednou jsi prohlásil, že pravý význam některých písní pochopíš až dlouho poté, co je nahraješ. Narazil jsi na takové, když jsi dával dohromady antologii Has God Seen My Shadow?

Ty písně jsou staré třeba patnáct dvacet let a měly čas pořádně uležet, takže samozřejmě ano, ale nebudu zabíhat do detailů. Ostatně – koho zajímá, co ty písničky znamenají pro mě. Mě taky nezajímalo, co svými písněmi myslí Bob Dylan – důležité bylo, co znamenají pro mě. A tak se snažím k hudbě přistupovat. Ať dá každá píseň posluchači možnost prožít si svůj příběh a zahrát si ve svém vlastním filmu.

Baví tě probírat se starým materiálem?

Než písnička vyjde na desce, už ji slyším tolikrát, že mi to stačí na celý život. Občas si staré věci poslechnu, když je třeba je nazkoušet na turné – skalní fanoušky totiž potěší všelijaké obskurnosti. Ale neposlouchám svoje věci pro radost. Nedokážu si svou hudbu užít stejně jako hudbu ostatních. Tvorba muziky je pro mě velká satisfakce, ale ne taková, jako když poslouchám Satisfaction. *(smích)*

Jsi pověstný svým statickým postojem na pódiu, nanejvýš při koncertě sáhneš po ručníku. Stál jsi takhle vždycky?

Když jsem ještě neuměl zpívat, občas jsem se pohnul. *(smích)* Jakmile jsem se to naučil, začal jsem se koncentrovat jenom na zpěv. Nevypřávím kraviny a nevtipkuju s obecenstvem, protože chci všechno zazpívat, jak nejlíp umím.

Bylo to vidět, když jsi s Nickem Cavem zpíval The Weeping Song. Zatímco on dramaticky gestikuloval, ty jsi tvrději stál u mikrofonu...

Jo, tak nějak to bylo. *(smích)*

Co pro tebe ta spolupráce znamenala? Počítal ses mezi jeho fanoušky?

Známe se dlouho. Už jsem s ním a s Warrenem Ellisem dělal na soundtracku k filmu Země bez zákona a předskakoval mu na australském turné. Ta spolupráce mě moc těší, protože miluju Birthday Party a není jediná deska od Nicka, která by se mi nelíbila. Je nepochybně jedním z mých hudebních hrdinů.

Nedávno jsem byl na koncertě Queens of the Stone Age a uvědomil si, že dnešní suverénní frontman Josh Homme kdysi býval zakřiknutý rytmický kytarista Screaming Trees. Jak se od té doby vyvíjel váš vztah?

Jsme pořád blízcí přátelé. Josh byl v každé kapele tím nejtalentovanějším členem, a to včetně Screaming Trees. Je to geniální skladatel, skvělý zpěvák, ale hlavně milý a neuvěřitelně vtipný člověk.

Nedávno jsi vydal kompilaci vánočních písní. Máš k Vánocům nějaký zvláštní vztah?

Abych řekl pravdu, nejsem zrovna fanda Vánoc. Několikrát se mi dokonce podařilo je úplně ignorovat. Ale měli jsme naplánované vánoční koncerty, a tak jsme se rozhodli tyhle písně nahrát. Bavilo mě to, protože Vánoce jsou spojené se spoustou strašidelných příběhů. Krásných, ale i strašidelných.

S tím souvisí i tvoje záliba v náboženských metaforách.

Nejsem nábožensky založený, ale když jsem byl malý, slyšel jsem hodně gospelu. Motivy z něj se pak staly součástí jazyka, který při skládání používám – možná až příliš často. Ani nevím, jak se to stalo, prostě to vyplynulo.

Zmínils, že tě inspiruje literatura. Co právě čteš? Počkej, podívám se... Mám tu sbírku poezie od Billyho Childishe, kdysi zpěváka v Thee Headcoats, tu mám moc rád. Můj kamarád Danny Bland, kterého znám dvacet let a který kdysi dělal tour managera Gutter Twins, vydal román In Case We Die o antihrdinech, co se protloukají seattleskou hudební a drogovou scénou. Pak tu je This Is What We Do od Toma Hansena, takový noir, taky ze Seattlu.

To jsou hned dvě knížky ze Seattlu. Jak na devadesátky v Seattlu vzpomínáš? Nevzpomínám. Snažím se žít tady a teď, neohlížím se do minulosti ani nefantazírů o budoucnosti. Nejšťastnější jsem v přítomnosti.

Lidi si tě se Seattlem často spojují, ale ty už dlouho žiješ v Los Angeles. Čím tě to město inspiruje?

Tím, že jsem tu šťastný. Když nejsem šťastný, nemůžu pracovat. Potřebuju světlo a slunce. Strávil jsem spoustu let v Seattlu, ale tamní počasí mě málem udolalo. V L.A. už bydlím sedmáct let, mám tu spoustu přátel a mám se tu dobře.
Stručně řečeno – inspiruje mě, že jsem šťastný.

z kraje, kde pořád foukalo

ROZHOVOR MARK PICKEREL (USA)

TEXT A FOTO JAROSLAV ŠVELCH

Mark Pickerel byl u toho, když se v Seattlu děly věci. V osmdesátých letech společně s Laneganiem začínal ve Screaming Trees, první grungeové kapele, která se prosadila na celoamerickém labelu. Na počátku deváté dekády pracoval pro label Sub Pop a hrál v neprávem zapadlé partě Truly, jejíž velkolepé desky završily grungeovou éru. Pak si začal budovat nenápadnou, ale respektovanou sólovou kariéru na poli temného folk rocku – nejdřív pod hlavičkou The Dark Fantastic, později s volným kolektivem Mark Pickerel and his Praying Hands, jehož třetí a vynikající deska Tess vyšla vloni na podzim. S druhým Markem se setkávají dodnes. Pickerela můžete slyšet na Laneganově albu coververzí Imitations; kromě toho hudba obou Marků vyrůstá z podobné poetiky, ač je v Pickerelově podání přímější a víc vypravěčská. S Markem Pickerelem jsem se sešel na oběd kousek od kanceláří Sub Popu, kde po delší přestávce znovu pracuje. Nezklamal – i do práce chodí ve westernové košili. Na rozdíl od druhého Marka se rozpovídal i o počátcích své první kapely.

Když jste začínali se Screaming Trees, jak vám přálo kulturní klima osmdesátých let?

Místo, kde jsme vyrůstali, bylo kulturně izolované. Žili jsme totiž na odvrácené straně Kaskádového pohoří, což je vlastně i kulturní hranice, která odděluje liberální západní část Washingtonu od té východní, která je konzervativnější a víc nábožensky založená. Od totální izolace nás zachránilo, že byla v Ellensburgu poměrně velká univerzita, Central Washington University, renomovaná v oblastech hudby, umění i přírodních věd. Lidi, kteří na univerzitě studovali nebo učili, na nás měli velký vliv. Půjčovali nám novou muziku a podporovali nás, když jsme začínali hrát. Nebýt té školy, netuším, co by z nás dnes bylo. I když jsme na ní nestudovali, zprostředkovaně nám dala hrozně moc.

Jak vznikaly nejstarší písně Screaming Trees?

Prvních pár let jsme s bratry Connery – Garym Leem a Vanem – hráli covery Sex Pistols, Dead Kennedys, Echo and the Bunnymen, Gang of Four, Rolling Stones nebo Cream. Pak jsme se

chtěli posunout dál. Tou dobou se Van Conner a Lanegan začali sblížovat díky společné zálibě v Black Sabbath, Doors, Black Flag a Stranglers. Mark tehdy dostal bicí jako zálohu od nějakého týpka, co mu dlužil za trávu. Původně to mělo být tak, že Mark bude bubnovat a já budu zpívat. Ale myslím, že už během první sloky bylo jasné, že jeho bubnování nebylo... (smích) jak to říct... prostě nebylo základem, na kterém by se dalo stavět. Tak jsme si vyměnili místa a začali jsme jamovat na motiv The End od Doors. Od chvíle, kdy Mark otevřel pusy, bylo jasné, že on musí být zpěvák – měl doslova nadpřirozený talent.

Gary Lee původně v kapele neměl být – měli s bratrem dost bouřlivý vztah – ale pak vlítla do pokoje paní Connerová a přinutila nás, abychom ho do kapely vzali. Koneckonců jsme zkoušeli v jeho pokoji. Asi týden nato Gary Lee přinesl písně, které nahrál na čtyřstopém magnetofonu. Ani jsme nevěděli, že ho má, natož že na něm skládá. Nahrál skvěle psychedelické písničky s bicími, kytarami, basou, zpěvem i kompletními texty. Nejdřív jsem si myslel, že to jsou všechno covery, ale nebyly. Byly to prostě velmi vyspělé skladby. Pak jsme se každý naučili party z jeho dema, sešli jsme se a dopracovali písně do finální podoby. Takhle vznikalo osmdesát až devadesát procent materiálu Screaming Trees.

Čím jsi do Screaming Trees přispíval ty?

Zasahoval jsem do rytmiky, tempa a struktury písní. Ale hlavně jsem měl roli promotéra – člověka, který stavěl mosty mezi východním a západním Washingtonem. Rozdával jsem na setkání demokazety. Jednu jsem dal Gregovi Ginnovi z Black Flag, a tak jsem nám pomohl získat smlouvu s Ginnovými SST. Taky jsem napsal dopis Stevovi Fiskovi, který nás pak produkoval.

Spolupracoval jsi s některými z největších zpěváků své generace. Jak se ti hledal tvůj vlastní hlas?

Chvilu to trvalo. Coby bubeník jsem se vyjadřoval testosteronem. Ale jako skladatel jsem chtěl vyjádřit temnější, zadumanější a zároveň romantičtější stránku své osobnosti – chtěl jsem zhudebnit svoje vnitřní nálady a konflikty.

Začal jsi psát už ve Screaming Trees?

To ne. Tehdy jsem si občas něco broukal, ale až po odchodu z kapely jsem se začal učit skládat

a hrát na kytaru. To mi bylo tak čtyřicet. Dalších pár let mi trvalo, než jsem své věci vůbec někomu pustil. Tím prvním byl Chris Takinno, šéf labelu Up Records, a ten se mnou hned podepsal smlouvu. Měl jsem štěstí, že se za mě postavili lidi jako Steve Turner, který mě dostal na All Tomorrow's Parties. Vystupoval jsem tehdy pod názvem The Dark Fantastic se dvěma kluky, kteří pracovali v mém obchodě s deskami v Ellensburgu – kytarista teď hraje v úspěšné stonerrockové kapele Sandrider. Postupně se do kolektivu lidí, kteří hrají na mých deskách, přidávali další muzikanti. Většinou dobrovolníci. (smích)

V letech 1989 až 1991 jsi pracoval v Sub Popu.

Jak jsi to období osobně prožíval?

Byla to síla. Bylo nám jasné, že se schyluje k explozi. Později se rozšířila mylná představa, že Nirvana a podobné kapely se staly senzacemi přes noc. Tak to vůbec nebylo. Rostoucí úspěch Nirvany, Tad, Soundgarden a Screaming Trees jsme pozorně sledovali. V účetnictví i jinde jsme viděli, že to budou velká jména. Zároveň jsme ale všichni byli bez peněz a Sub Pop se potýkal s obrovskými finančními potížemi. Dalo se to skousnout, když si u nás v kanclu podávali dveře básník Jesse Bernstein, režisér Cameron Crowe, Smashing Pumpkins a Courtney Love. Kurt Cobain tu byl třikrát do týdne a Mark Arm z Mudhoney každý den. Připadali jsme si jako středobod hudebního a kulturního vesmíru.

V téže době jsi nahrál pár songů s projektem The Jury, kde se kromě tebe sešli Kurt Cobain, Krist Novoselic a Mark Lanegan. Jak na to vzpomínáš?

Je mi líto, že se tenhle projekt nemohl víc rozvinout. Byla by to skvělá kapela a skvěle jsme spolu vycházeli. Oproti Screaming Trees to byla procházka růžovým sadem. Líbilo se mi, že zkoušky nekončily hádkami nebo házením flaškami na spoluhrače. Jenže obě dvě naše hlavní kapely toho měly tolik, že jsme The Jury nemohli věnovat moc času. Později jsem hrál na Markových sólových deskách, což mě bavilo i kvůli tomu, že jsem přesně věděl, jaká je moje pozice v kapele. Ve Screaming Trees se bojovalo o každý kousek teritoria.

Pokračoval jsi v Truly, kde byl frontmanem Robert Roth. Jak si vysvětluješ, že se vám nepodařilo výrazněji prosadit?

Žasnu, kolik mladých lidí všude na světě se začíná o Truly zajímat. Viděl jsem, že LP *Fast Stories from Kid Coma...* se na eBayi prodává za sto dolarů. Netušil jsem, že se z toho stane tak cenný kus plastu. Když jsem dělal v Sub Popu, někdo mě dal s Robertem dohromady a jeho písně i hra na kytaru mi okamžitě učarovaly. Nejdřív jsem si myslel, že do Truly budu utíkat před dramaty, která se odehrávala ve *Screaming Trees*. Okamžitě jsem do kapely nabral Hira Yamamota, který právě odešel ze *Soundgarden*, protože nesnesl tlak, který na muzikanty vyvíjí hudební průmysl. Brali jsme Truly jako příjemný vedlejší projekt, ale Robert to měl jinak. Chtěl být muzikantem na plný úvazek a jezdit na turné, zatímco já měl svůj obchod s deskami a Hiro si dodělával vysokou. Když jsme dostali smlouvu s Capitol Records, vyvolalo to spíš další třenice než nadšení. Zpětně lituju toho, že jsme promrhali to, co mohla být naše nejlepší léta. Naštěstí jsme zase pohromadě a dokončujeme novou desku.

Tvoje tvorba má podobný tón jako ta Laneganova. Bavíte se o skládání?

Ne, to je spíš náhoda daná tím, že máme společné zdroje inspirace a oba jsme vyrostli v téže krajině – velmi pusté, takřka pouštní, kde pořád foukalo. A to extrémně.

Jaká témata tě přitahují?

Vyrostl jsem ve velmi konzervativní křesťanské rodině. I když jsem pochopil, že s nimi nemůžu sdílet víru, kterou mě indoktrinovali, ještě dlouho jsem bojoval s některými aspekty morálky a etiky. Snažil jsem se najít cestu k životu bez náboženství, snažil jsem se najít si nějaké nové, vlastní ideály. Proto je hodně mých písní o hledání sama sebe, o vnitřních konfliktech a o nejasných, šedých oblastech morálky. To jsou i témata, která vyhledávám ve filmu a literatuře.

Oblíbil jsem si píseň *Cody's Dream*, titulní věc z předchozí desky. Co inspirovalo postavu zatvrdělého pankáče Codyho?

Částečně je autobiografická a je v ní pár odkazů na *Screaming Trees*. Inspiroval jsem se příběhy lidí z východního Washingtonu, kteří toho měli v životě tak málo, že sebemenší kontakt se světem rock'n'rollu jim dodával naději a chuť do života. Cody se nemůže vyrovnat s tím, že kapela, kolem které se pohyboval, dospěje a rozpadne se. Svaluje na ni vinu za to, že jeho život nestojí

za nic – i když ve skutečnosti by se měl zamyslet spíš sám nad sebou. Párkrát jsem se takovým člověkem málem stal. Ve východním Washingtonu je snadné sedět a nadávat. Lidem je dvacet nebo třicet, nostalgicky vzpomínají na dětství a mají pocit, že jejich život právě skončil. Když jste mezi takovými lidmi, svádí vás to zpíjet se v baru a házet prázdné flašky proti zdi. Musel jsem před tím utéct.

V rozhovoru pro rozhlasovou stanici KEXP jsi mluvil o tom, že sis na nahrávání nové desky musel našetřit. Jak náročné to bylo?

Hodně. V životě jsem se párkrát snažil být hudebníkem na plný úvazek, někdy úspěšně, jindy míň. Posledních pár let to bylo složité. Jednak kvůli tomu, že se hudební průmysl doposud neprobral z krize, a taky proto, že jsem se rozvedl a mám v péči pětiletou dceru. To znamená, že nemůžu jezdit na turné – a bez toho si hraním nevydělám. Musím tedy najít rovnováhu mezi hudebními ambicemi, zodpovědností za dceru a potřebou platit nájem. I proto jsem se vrátil do Sub Popu. Je fajn pracovat s lidmi, kteří rozumí tomu, jaké to je být muzikant.

A zase se tu každý den vidím s Markem Armem!

hudba, která tě vezme na výlet

ROZHOVOR BARRETT MARTIN (USA)

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

FOTO SEAN MOLIN

Barrett Martin vystřídal začátkem devadesátých let u Screaming Trees Marka Pickerela (rozhovor na předchozí dvojstraně) a mnozí si ho budou pamatovat z úspěšného projektu Mad Season. Činorodý chlapík, archetyp rockové antihvězdy, stojí od poloviny devadesátek v čele hvězdného komba Tuatara, které nedávno vydalo novinku Underworld (recenze v minulém čísle). Barrett Martin se nedávno objevil také v Praze s Walking Papers, mimo jiné spolu s Duffem McKagganem z Guns'n'Roses, současně působí snad v dalších deseti projektech včetně jazzového orchestru. Vyjadřuje se se stejnou vervou, jako bubnuje, přímo a úsporně. Názor, jasná argumentace a neuvadající touha po nových obzorech.

Připadá mi, že album Underworld je mnohem víc ovlivněno jazzem, zároveň z něj cítím jakýsi vzdor nebo protest. Možná i díky Skerikovým sólům mi některé skladby připomínají Morphine.

Myslíš? Já mám pocit, že zrovna tohle album je jazzem ovlivněno nejméně ze všech, které jsme natočili, byť je jazz jednou z našich hlavních inspirací. Písně na Underworld jsou taneční, melodické, plné atmosféry. Je tam možná několik improvizovaných sól, ale většinu času Skerik hraje jasné melodické linky. Pracovali jsme na kompozicích a produkci opravdu tvrdě, možná bychom mohli mluvit o instrumentálním rocku s kvalitou filmových soundtracků. Pokud tomu lidé říkají jazz, je to trochu pohodlný popis. Pravda je mnohem hlubší a barevnější.

To možná souvisí s tím, jak o hudbě Tuatary mluvíš, nazýváš ji „šamanskou“. Tkví další zásadní inspirace v domorodých rituálech?

Pokud se bavíme o hudbě šamanských rituálů, hovoříme o hudbě, která tě vezme na cestu za hranice všedních dní. Nikdo z nás se určitě nepovažuje za šamana, je to jen snaha o popis naší exotické, možná i hypnotické hudby. Hudba, která tě vezme na výlet. Jestli je v kapele nějaký šaman, bude to rozhodně Skerik.

Jedním z důvodů dlouhé pauzy Tuatary bylo, že jsi dokončoval vysokoškolská studia etnomuzikologie. Jaké bylo tvoje téma?

Mám magistra z antropologie a lingvistiky se zaměřením na etnomuzikologii. Domorodou

hudbu obdivuji, studoval jsem severoamerické i jihoamerické indiány a téma práce našel v peruánské Amazonii. Nahrával jsem hudbu kmene Shipibo. Tihle lidé vnímají hudbu jako obrazce ve své mysli, které vetkávají a malují na svůj oděv. Doslovně bychom tedy mohli mluvit o tom, že se oblékají do svých písní. Byla to neuvěřitelná zkušenost.

Alba Tuatary jsou až na výjimky instrumentální, přemýšleli jste někdy o stálém vokalistovi?

To je obecná pověra, ve skutečnosti nám na posledních třech deskách hostovali zpěváci. Moc rád pracuji s dobrými vokalisty, ale mám za to, že naše hudba je skutečně nejsilnější beze zpěvu, ostatně většina našich fanoušků si to taky myslí. Na Underworld se to opět potvrdilo.

Zdá se, že když se do toho Tuatara opře, rozhodně se nešetří – novinka je znovu dvojalbum. Šedesát osm minut je v dnešní době porce, nebojíte se, že to pro úspěchanou generaci bude přece jen moc?

Pravda, je to dvojalbum s dvaceti skladbami, ale většina z nich má stopáž okolo tří minut. Bez ohledu na věk lidé zjistí, že jde o dobré album s mnoha písněmi, které je zaujmou. Vlastně mám pocit, že Underworld uběhne od začátku do konce poměrně rychle, a pokud lidé nedokážou udržet pozornost ani na tak krátkou dobu, je to jejich osobní problém. A upřímně, nemá to nic společného s hudbou.

Na novince se k vám znovu přidal kytarista Mike McCready. Bude z něj stálý člen kapely, nebo jde o výpomoc starého kamaráda?

Ano, Mike už hrál na prvním albu Tuatary v roce 1996, a když jsme spolupracovali ve studiu na reedici Mad Season, požádal jsem ho o nahrání několika sól. Snad s námi občas vystoupí na koncertech, byli bychom moc rádi.

Jak to s koncerty vlastně bude? Tuatara nikdy nebyla klasickou kapelou ve smyslu turné-album-turné, ale nová deska může být ideální příležitostí to zkusit. Co takhle konečně zajet do Evropy?

Moc rád bych vzal Tuataru do Evropy! Mám pocit, že právě tam je naše hudba mnohem více oceňována. Ale jak říkáš, je to složité, ještě jsme se pořádně nerozhodli, jak a kdy to uděláme. Logisticky je to kvůli ostatním aktivitám téměř nemožné, chce to velké kompromisy. Ale zrovna teď se o tom hodně bavíme, doufám, že to konečně vyjde.

V dnešní době je celkem normální vydávat si alba sám, tys byl jedním z těch, kteří s tím na sklonku devadesátých let začali. Stále ti vyhovuje být svým vlastním páнем?

Určitě preferuji být nezávislý, vlastnit autorská i distribuční práva a všechno mít pod kontrolou. Nejsem si jistý, jestli bych ještě někdy znovu pracoval pro major label, protože oni své svěřence strašně zneužívají, v podstatě vykořisťují. Hlavně dnes, v době, kdy většina velkých labelů používá tzv. 360° deals (*druh smlouvy používaný od doby, kdy se dramaticky snížily výdělky z prodaných alb; umělci se v něm zavazují odevzdat své nahrávací značce procenta ze všech okruhů svých výdělků, včetně živých koncertů, prodeje merchandise atd. – pozn. aut.*), už vůbec nechápu, že jim to někdo vůbec může podepsat. V digitálním světě tyhle velké značky působí zmateně a zastarale.

Nejdříve jsi měl label Fast Horse Recordings, teď všechny tvoje kapely vydávají na své další značce Sunyata Records. Je tam přímá souvislost?

Jenom já. Založil jsem Sunyata Records před několika lety a převedl k ní kompletní katalog Fast Horse Recordings. Všechno, na čem pracuji, vychází právě tady a pevně doufám, že už to nebude nikdy jinak.

Poslední dobou se mluví o tom, že trend streamování hudby škodí spíš než velkým společnostem malým labelům, možná právě těm o velikosti Sunyata Records. Co si o tom myslíš?

Honoráře ze streamů jsou skutečně ty nejmenší z příjmů. Spolupracuji se streamovacími službami typu Spotify, ale jen proto, že kvůli distribučním smlouvám nemám jinou možnost. Další podobné služby bojkotuji, snažím se prodávat jenom fyzické nosiče. Streamovací společnosti ve skutečnosti neplatí hudebníkům vůbec nic, obohacuje se na nich jenom jejich vedení. Jediný reálný výsledek je další posílení obecného přesvědčení, že by hudba měla být zadarmo. Kdo zaplatí autorům hudby, když bude zadarmo? Hudba se přece nebere ze vzduchu, nahrává se ve studiu, s techniky a pracujícími hudebníky. Kdo by to měl zaplatit? Tohle je hlavní problém: lidé chtějí mít většinu věcí zadarmo nebo velice lacino a vůbec nepřemýšlejí o tom, odkud se to všechno vzalo. Tahle mentalita zničila kvalitu produktů a ekonomiky obecně, výsledkem je globální ekonomická realita, ve které žijeme.

Když se ohlédnu za hlavními milníky tvé kariéry, vypadá to, jako by ses specializoval

na zakládání superskupin: Mad Season, Tuatara, nově Walking Papers. Zajímá tě střet výrazných osobností, nebo je to náhoda?

Vůbec ne. Superskupina je jen pohodlné slovo, které novináři používají zbytečně často. Tohle se prostě stává muzikantům, kteří jsou zavedení. Není na tom nic překvapivého, každý už v několika kapelách hrál, každý má základy a hudební historii, která za ním zůstala. Superskupina znamená, že každý z nás už byl někdy v kapele? Ale no tak... Věř mi, je to jen nadužívané slovo. Zapomeň na něj.

Příští rok v březnu uplyne dvacet let od vydání Above, jediného alba Mad Season. Loni vyšla obsáhlá reedice včetně nových písní, přemýšlíte o nějakých koncertech? Určitě by to byl hit...

Je to podobné jako s těmi superskupinami. Upřímně, nikdy mě nezajímalo vytvářet „hity“, ale nechávat za sebou dobrou a kvalitní hudbu. Na té speciální edici jsme nepracovali kvůli výročí nebo penězům, ale protože jsme lidem chtěli přinést opravdu všechno, co Mad Season kdy natočili, včetně nevydaných filmových záznamů a písní, které Layne Stanley už nestihl

nazpívat, a tak je za něj dokončil Mark Lane-gan. Myslím, že jsme to zvládli skvěle, na loňské kompletní balení jsem velmi hrdý. To je vše.

Vynikající bylo také poslední album Screaming Trees Last Words: The Final Recordings, jen mám pocit, že se o něm zdaleka tolik nemluvalo...

Nemyslím si. Každá recenze, kterou jsem četl, byla nadšená, téměř všem se to album opravdu líbilo a byla to skvělá poslední kapitola. Stejně to mají ostatní členové, kteří mě poprosili, abych to album vydal. Mimochodem se docela dobře a stabilně prodává, fanoušků Screaming Trees je pořád hodně a o naše desky je stále zájem.

Což mě přivádí k tomu, na co se asi nejenom tebe ptá zřejmě každý. Co takhle reunion Screaming Trees?

Nikoho z kapely to nezajímá, jinak bychom ho už dávno měli za sebou, příležitostí bylo hodně. Tohle se prostě nestane.

Po tom, co jsi říkal, tomu rozumím o něco víc. Hraješ v několika dalších kapelách a zjevně se nenudíš. Jaký bude další krok?

Ted' se chystám na produkci, v současnosti pracuji se dvěma projekty, jeden je z Walesu a druhý z Barcelony. Ale jinak je to vlastně pořád stejné – skládám, hraju, spolupracuji s jinými hudebníky. Budoucnost se nebude lišit od toho, co jsem dělal doposud. Jen to vypadá, že budu ještě zaměstnanější než dříve. A to je určitě dobře.

Ale pořád nemáš dost, nedávno jsi začal psát sloupky pro The Huffington Post. Jak se ti líbí novinářská profese?

Je to skvělé! Vždycky jsem si psaní užíval a myslím, že je důležité, aby umělci, hudebníci a spisovatelé mluvili o světě, který vidí okolo sebe, a nebyli jen pro zábavu. Umělci mají tendenci vidět skutečnost mnohem jasněji, vidíme věci, které se se skutečně dějí. Narodili jsme se takoví, jsme k tomu uzpůsobeni a navíc to ještě trénujeme. Když budeme poslouchat jenom politiky nebo profesionální experty, nikdy se nedozvíme pravdu. Snažím se psát pravdu, se kterou mám přímé zkušenosti, pokouším se osvětlit mým čtenářům realitu, která je okolo nich.

To je můj cíl!

baromantika je inteligentní pop

Když se u stolu sejdou tři ženské, výsledný rozhovor bude ženský. Po dvou letech od výborného debutu vydává Baromantika letos na podzim druhou desku s názvem *V hodině smrti*. Pochmurný název, zdálo by se. Jenže rozhovor s Lenkou Dusilovou a Beatou Hlavenkovou pochmurný rozhodně nebyl.

ROZHOVOR LENKA DUSILOVÁ

& BEATA HLAVENKOVÁ

TEXT ANNA MAŠÁTOVÁ

FOTO ADAM HOLÝ

Novinka *V hodině smrti* vychází u Supraphonu, přesto jste na ni sháněli finance přes crowdfunding...

LENKA DUSILOVÁ: Systém, kdy tě podporují příznivci, kteří si přejí, abys mohla pokračovat a existovat, je dobrý. Minulá baromantická sólovka byla značně svobodným dílem. Do poslední chvíle jsem nevěděla, kde album vydat, respektive jsem ho chtěla vydat sama s manažerkou, ale zamotaly se do toho další okolnosti a na mě už toho bylo přespříliš. Nakonec ho vydal booking agent, zajistil de facto výrobu a distribuci. Svoboda a procenta z prodeje jsou strašně fajn, jenže stejně je potřeba narvat peníze do PR a propagace. Objevil se Supraphon s Ivou Milerovou, se kterou jsem vždycky chtěla spolupracovat, říkala jsem si, že mi to uvolní ruce. Můžu se věnovat hudbě a dostanu dobrý servis. Vedle standardu a ikon populární hudby sbírá Supraphon zajímavou současnou hudbu, má vkus a nemá potřebu zasahovat do vznikajícího repertoáru. S nabídkou labelů před dvěma lety by to asi pro Baromantiku nebylo možné ani výhodné, museli bychom se sklánět před různými věcmi – a na to prdím.

BEATA HLAVENKOVÁ: Větší label přináší zviditelnění desky. Člověk může dělat geniální muziku, ale musí ji umět prodat. Byla jsem na semináři Marie Schneider, což je skladatelka moderního bigbandu s několika Grammy, a ta řekla, že můžete být skvělý muzikant, ale musíte vědět, jak to dostat mezi lidi, protože jinak bude trh zavalený. Teď jsme vlastně „alternativní scéna“, i když nevím, zda se nám Baromantika jako alternativa zdá...

LENKA: Ale už nás tam šoupli...

BEATA: Podle mě je to zkrátka inteligentní pop. Nepodřizujeme se rádiovému diktátu, děláme si písničky, jak je cítíme. Bohužel scéna v Čechách je strašně malá, je nás deset milionů – když jsem svých jazzových desek vyráběla nad patnáct set, byl to totální hit. Z nové desky máme radost a samozřejmě potřebujeme, aby z toho měli radost i jiní lidé a mohlo nás to žít.

LENKA: Já jsem asi trochu větší pankáč. Jistě že se tím žívím, ale kapela je věc k neužití, spíše hobby. Kdybych nehrála sólo koncerty, nevím.

BEATA: Žít se muzikou není v dnešní době lehké, ale vede to k hledání vlastní cesty. Je to zdravý tlak, abychom nemusely jít za bar.

LENKA: Teď zníme jako všichni ti nasraní umělci...

BEATA: Jen konstatuju nelehkou skutečnost!

Název alba svádí k různým interpretacím, není ani titulem žádné z písní, odkud vzešel?

LENKA: To, co jsme si prožili i mohli prožít, konec a začátek. Pro mě to pochopení přišlo až s porodem. Jak to mám říct? To je těžký, ty rozhovory... (*smích*)

BEATA: Je tam hodně rovin. Smrt může znamenat i znovuzrození. Přenesené na porod – ještě donedávna u něj mnoho žen umíralo, stávalo se to a stává se to dál, je to součást života. Ve zrození může dojít ke smrti. Když chce člověk ve svém životě, ve vztazích, v práci pokročit, musí nechat něco umřít. Zavřít dveře, aby se otevřely další. A pak, smrt nemá v dnešní společnosti místo, vytěsňujeme ji. Když se má narodit postižené dítě, raději ho zabijeme, abychom nemuseli myslet na to, že to může být i jinak. Smrt je přirozenou součástí života, který musíme nechat běžet. Nejsme nesmrtelní.

LENKA: Hodně jsme o tom mluvili. O přijetí života, který přirozeně plyne a do kterého zapadá i smrt. Cítím se, na křivce života, uprostřed.

BEATA: Je důležité mít koncept, aby měla muzika výpovědní hodnotu. Nejen pro nás, ale aby zasáhla další lidi. Musí to být důvěryhodné.

LENKA: Člověk musí mít i něco odžito, aby vznikl tenhle ventil. Ale pořád se něco děje. Alespoň u mě.

BEATA: Jak někdo řekl, život je každodenní...

První deska Baromantiky měla silnou a krásnou vizuální stránku, jak bude vypadat novinka?

LENKA: Od minulé desky spolupracujeme s grafikem a výtvarníkem Michalem Ožibkem, který zpracovával fotky Bet Orten. Tentokrát dostal do rukou celý obal. Pracoval se staršími fotografiemi a především vymyslel celý grafický koncept související s tématem alba *V hodině smrti*.

Stále se hudebně posouváte dopředu, ale na albu máte hosty Davida Kollera a Dana Bárta. Zní to téměř jako návrat do minulosti.

LENKA: David Koller je člověk, který patří do mé rodiny, osobní i hudební. Člověk, který mi

předal velkou zkušenost. Doufám, že spolu jednou uděláme pořádný duo, jako Simonová a Chladil, a budeme se tím přizívat na důchod. (*smích*) To byl takovej fór, ale bavili jsme se o tom, když mi bylo dvacet. Jsme dobří přátelé, David mě furt fascinuje tím, jak si drží linii v tom, jaký je a co dělá. Není to srab, ničeho se nebojí a má obrovské charisma. Strašně mě baví s ním zpívat. Už dříve jsme se o spolupráci bavili, takže když Patrick Karpenstki přišel s tím, že by kluci mohli participovat na jeho skladbách, bylo rozhodnuto.

Na obou Baromantikách působí jako jeden z autorů textů Martin E. Kyšperský, jak jste se dali dohromady?

LENKA: Seznámil nás před lety Honza Burian v brněnském klubu divadla Na Provázku, když jsme spolu jezdili na turné a já se učila hrát solitérské koncerty. Martin tam tenkrát přišel, já si díky tomu poslechla Květy a úplně mě okouzila jejich poetika. Sprátelili jsme se, když mi teklo do bot na poslední Baromantice, zavolala jsem mu, zda by mi nezkusil napsat texty. Schopně se toho ujal, skvěle zapadly. Budu s ním pracovat vždycky hrozně ráda, funguje to.

Po rozhovoru pro Reflex s přiznaným porodem doma se na Lenku strhl hon na čarodějnice. Pro zpěvačku, která jinak neplní bulvární plátky, asi nezvyk.

LENKA: Ano, je to ožehavé téma oběma směry. Myslím, že je důležité o tom mluvit. Nejde jen o domácí porody, k čemuž se uchylují ženy, protože chtějí rodit přirozeně bez lékařské intervence. Znam se, před institucemi a jejich autoritami se umím rozložit, stát se submisivní. Snažila jsem se během těhotenství uvědomit si svou povahu a přemýšlela, jak nejbezpečněji přivést dítě na svět, což se mi zdálo bez lékařů absolutně nemožné. Jenže čím více jsem se dozvíдалa o přirozeném porodu a byla připravovaná mou porodní asistentkou na to, co mě čeká, přestávala jsem se bát a udělala si plán, přes který nejede vlak: zůstat co nejdéle první porodní dobu doma s asistentkou a pak společně jet do nemocnice. Během porodu jsem se rozhodla zůstat doma, protože to v tu chvíli byla nejbezpečnější volba. Protože jsem se na domácí porod nepřipravovala, netušila jsem, že porodní asistentky jsou u domácích

porodů v podstatě ilegálně, pokud nemají smlouvu s porodnicí. Bylo to probuzení do nové reality. Začal kolotoč s šikanou ze strany pediatriů, kteří mě odmítali s tím, že jsem domorodička, byť neplánovaná. S matrikou byla podobná obstrukce. Pořád mi z toho vychází, že jsme všeobecně zmanipulovatelní a totálně neinformovaní, což není fér.

Mnohdy ani nechceme být.

BEATA: Ne, nechceme. V Holandsku rodí 30 % žen doma, to je obrovské číslo.

LENKA: Děti umírají i v nemocnici, ale o tom se nemluví. Je to přirozená součást života a je důležité o tom mluvit. Není to pro mě jednoduché, protože teď budu mít strach, aby mě ošetřili, když budu mít problém, a nedali mi to sežrat. Ale já si doktorů vážím, velmi mi pomohli a vždy budou ženy, které chtějí rodit za maximálního bezpečí v nemocnici. Ale existují i ty plaché, které chtějí rodit v jiné atmosféře. Eda přišel na svět málem o čtrnáct dní dřív, kvůli blběmu monitoru... Nevadí, že o tom mluvím do hudebního časopisu?

Nevadí.

BEATA: Rodila jsem v porodnici, ale mám na to, především na druhý porod, ty nejhorší vzpomínky. Jen proto, že jsem k Apolinárii přinesla porodní plán, se mi tak pomstili, že je to na jeden dlouhý samostatný rozhovor. Hodně se o to zajímám, chybí tu svobodná volba.

Odráží se zkušenost porodu na desce?

LENKA: Dodalo to střípky do dlouho skládané mozaiky, kterou jsme každý za poslední rok prožili v osobních světech. Na začátku jsme se motali kolem hraničních momentů, kde se různě projevuje lidská povaha. Ale postupem času

jsem se od toho odkláněla a porodem jsem už dokázala pojmenovat myšlenky mezi řádky.

BEATA: Začalo to už prvním soustředěním, kdy jsme věci měli připravené a dávali je dokupy – a Lenka zjistila, že je těhotná. Každý jsme prožívali pády a krize, ten rok byl pro nás všechny hodně náročný.

Baromantika prý neměla daleko k rozpadu...

LENKA: Několikrát.

BEATA: Je to jako manželství.

LENKA: Já jsem našťastí manželství nikdy nezažila...

BEATA: Ale měla jsi různé vztahy...

LENKA: Je to oheň, to je jasné. Parta svébytných a sveřepých osobností, které mají svůj svět, představy, všichni se o ta svá hudební mimina starají jiným způsobem, mají jiný způsob práce, vznikají třenice. Tak to prostě je. Ale jsem opravdu ráda, že jsme desku udělali a mohli si vyzkoušet, jak to mezi námi funguje, kam až jde náš autorský potenciál. Teď nás čeká další etapa, jedeme na turné a těšíme se na koncerty, repertoár bude s druhou deskou barevný. Šňůra má patnáct zastávek, plánujeme tři křty (8. října v Brně v klubu Sono, den nato v bratislavském Babylonu a 2. listopadu v pražském Divadle Archa – pozn. aut.). Na některých koncertech s námi vystoupí David Koller, Dan Bárta a Justin Lavash, v Brně se objeví i Martin Evžen Kyšperský.

Společně vystupujete v triu Barová – Dusilová – Hlavenková. Vnímáte při hraní v ženské sestavě odlišnou energii?

BEATA: Je tam jiná chemie. S Lenkou dělám deset let, s Dorkou jsme se poznaly v době studií na ostravské konzervatoři, kde jsem studovala klasickou kompozici a Dorka začínala zpívat.

Hrály jsme třeba Whitney Houston nebo polské písničky, doprovázela jsem ji. Proběhlo intenzivní ženské přátelství, ale pak jsme se neviděly deset dvanáct let. Na poslední desce Lenky před třemi lety Dorka napsala text Wspomnienie, což byla písnička, kterou jsem dopsala a doaranžovala. Při tom vznikla naše spolupráce. Bylo to příznačné, obě dvě znám dlouho, jsou pro mě podstatné a velmi si vážím toho, co dělají. Energie na pódiu, použití slovenštiny, polštiny a češtiny, práce s akustickými nástroji a hlasem – je to hezké.

LENKA: Je to zábavné, něco úplně jiného. S mateřstvím jsou zkoušky trochu náročnější a vlečou se... Dorka má ale velmi dobrou energii a klid. V hudebním projevu je to cítit, jsou to hluboké, klidně vyřčené věci.

BEATA: Dorka nehrotí.

Není obvyklé, aby český interpret zpíval v polštině. V čem ti, Lenko, polština vyhovuje?

LENKA: Dostala jsem se k tomu přes Beatu, naši moravsko-slezskou kliku. Dotáhla do Eternal Seekers Bogdana Trojaka. Písničku Dźdźysto jsem pořád necitila v češtině, slyšela jsem nějakou cikánštinu, se kterou Beata nesouzněla, a tak ji napadlo, aby Bogdan napsal text polsky. Napoprvé to bylo těžké, lépe dopadlo, když jsem hledala text pro Wspomnienie. Chtěla jsem jej jako zrcadlo mého rodinného příběhu, kdy dohledávám prarodiče, kteří jsou mrtví. Část rodiny, která žije na Ukrajině, už asi nedohledám... Všechno se to motá kolem konce druhé světové války. Písni jsem chtěla promluvit ukrajinsky a možná až troufale rusky.

Po několika marných pokusech jsem skončila u polštiny a došlo mi, že je mi to nejpříjemnější.

cizinci z maloměsta

Česká nezávislá scéna nabrala v posledních letech nevídanou formu, zástup mladých talentů se překvapivě rodí spíše na periferii než v samotném centru hudebního dění, jak dokázali rakovničtí Manon Meurt nebo táborští Kalle. Naváže na jejich úspěch lo-fi folkový projekt Strangers in the City z Veselí nad Moravou?

ROZHOVOR STRANGERS IN THE CITY

TEXT JAKUB ŠILHAVÍK

FOTO ANDREA PETROVIČOVÁ

Dlouhohrající debut nese název South, čímž odkazuje na domovské Veselí nad Moravou.

Jak se život v jihomoravském maloměstě odráží v hudební tvorbě?

JAKUB: Hodně. Původní plány byly nahrát vše v Praze, kde studuju, ale po několika měsících mi došlo, že to můžu stvořit jen doma ve Veselí. Prahu mám rád, ale nevyrůstal jsem tam, vztah není hlubší. South je maloměstská deska, všechny songy se k Veselí nějak vztahují. Je to souhrn posledních dvou let, které jsem tam strávil.

Čím se inspirujete? Co v poslední době posloucháte?

JAKUB: Poslední týdny jsem se prohrabával ranými nahrávkami Built to Spill. Textově i melodicky vynikající věci. A co se týče inspirace, písničky skládám od dob, kdy jsem objevil Nirvanu. Ty moje songy zní pořád relativně stejně, jen umím líp zpívat, hrát a jsem o pár stovek nápadů dál. Ale spíš než inspiraci jsem postupem let objevil kapely, které jsou mi blízké, a ne nutně hudebně. Člověk vycítí, že jsou naladěné na stejnou vlnu, i když třeba hrají něco úplně jiného.

LENKA: Moje nedávné hudební období se rozdělovalo do tří etap, začínalo Markem Kozelkem a končilo s Carissa's Wierd. Uprostřed bylo místo pro South, které jsem pečlivě naposlouchávala, téměř denně, různé verze, drobné změny. Teď si dávám oddech, protože to bylo vyčerpávající.

Kapely z menších měst si občas stěžují, že v Praze by bylo všechno jednodušší. Díváte se na to stejně, nebo výchozí bod na mapě není až tak důležitý?

JAKUB: To nemůžu soudit. My byli objeveni přes internet, kde se tohle vesměs stírá. A ani předtím jsem nad tím moc nepřemýšlel. Když jste ale spíš koncertní kapela a žijete někde, kde nejsou takřka žádné kluby, může to být omezující. I v takovém případě by ale člověk měl raději věnovat čas hledání alternativ.

LENKA: Nemyslím si, že by v Praze bylo všechno jednodušší. Praha sice je velkoměsto, ale počet

kapel, stejně tak žánrů, tam mnohonásobně narůstá. Pokud je něco opravdu dobré, nezáleží na tom, jestli je to z maloměsta nebo velkoměsta. Dříve nebo později se to k lidem, kteří se o hudbu zajímají, dostane.

Novinka vychází u hudebního vydavatelství Yannick South, za kterým stojí členové ústeckých Houpacích koní... Neuvažovali jste o vlastní distribuci? Čím vás Honza Brambůrek a spol. přesvědčili?

JAKUB: Neuvažovali. Já sice obdivuju, když si všechno kapela zařídí a vydá sama... ale představu, že já se starám převážně o písničky a někdo jiný o věci kolem, je ideální stav, rád se zabalím do mírného nevědomí. S Honzou Brambůrkem sdílím podobné názory, líbí se mi jeho přístup a sedí mi lidsky, spolupráci si nemůžu vynachválit, i když je zatím krátká.

Lo-fi estetika nahrávek je dána nedostatkem finančních prostředků, nebo domácí nahrávání poskytuje kýženou svobodu?

JAKUB: Je to dáno tím, co mě baví poslouchat. V mnoha případech upřednostňuju demoverze před studiovými nahrávkami, jsou působivější. Třeba dema k I Often Dream of Trains od Robyna Hitchcocka jsou o třídu výš než finální nahrávka. Každopádně najít tuhle „lo-fi estetiku“ trvalo několik let. Zkoušel jsem hodně věcí, vůbec to zpočátku nebylo zachumláné lo-fi. Teď se občas setkávám s tím, že to lidi nechápu – délku písniček, zvuk, proč to tak chrčí, proč nezníme jako na koncertě. Někdo si dokonce myslí, že to jsou jen ukázky nebo že je poškozený přehrávač. Je to vtipné, ale zároveň pochopitelné, většina produkce má totiž opravdu jiný zvuk. Tohle je ale prostředí, ve kterém mě ty písničky bavily poslouchat nejvíce. Navíc jsem zastáncem názoru, že nahrávka a živák nemají znít stejně. Nahrávka je svůj vlastní svět, kde fungují jiné věci. Živák by měl být odlišný, spontánní, ne opakující se divadlo. Přijít na koncert a slyšet to samé je příliš bezpečné a ve výsledku nezajímavé.

Jak vznikají skladby? Máte pevně stanovené role?

JAKUB: Písničky skládám sám, ale Lenčina role v kapele je naprosto zásadní. Nedělá jí problém

zkritizovat cokoli, i když na tom dělám týdný. Pokud se jí něco nezdá, naplno to řekne, žádné plácání se po ramenou. Jinak začínám vždy melodii, na kterou se nabaluje text. Ten se pak mnohokrát přepisuje. To když stárne a třeba několik let se s ním nic neděje. Člověk se mění a s textem, který složil před dvěma lety, se často už nemůže zosobnit. I proto už skoro nehrajeme starší písničky, protože je svým způsobem složil jiný člověk a není lehké, možná dokonce ani možné, se do nich zpětně vcítit.

LENKA: Moje role je dohlížet, aby nahrávky byly dobré. (smích) Ke mně se dostávají písničky v téměř finální verzi a při poslouchání si zapisuju momenty, ve kterých by šlo udělat něco jinak. A takhle pracujeme poměrně dlouhou dobu, než jsme si jisti, že nahrávka zní tak, jak si představujeme.

Rozhodně netrpíte nedostatkem nápadů.

Kolik hotových skladeb schováváte v šuplíku?

JAKUB: Pro mě je skladba hotová až ve fázi, kdy je nahraná a kdy jsem s ní spokojený. Na South jsem vycházel ze šesti desítek nejoblíbenějších songů. Z toho jsem dokončil necelých třicet a vybralo se šestnáct. To, co neprošlo, je už za mnou. Ale těch kolem se povalujících nápadů je spousta. Neustále si něco zaznamenávám, melodie, texty, z toho pak čerpám. Většina jsou blbosti, ale občas se nějaký nápad najde.

Během posledního roku jste odehráli řadu klubových vystoupení, ale také velké letní festivaly typu United Islands nebo Colours of Ostrava... Kde se vám hraje nejlépe? Dosavadní vrchol kariéry?

JAKUB: Fesťáků jsme se docela obávali, jelikož to od pohledu není prostředí pro nás. Ale vyšlo to skvěle, příjemné stage, fajn lidi, zvuk. Nejlíp se mi hraje v malém klubu, kde se dobře slyším a lidi jsou pozorní, v tomhle nemělo konkurenci dnes už zavřené Boro v Brně. Nad vrcholy nepřemýšlím, ale nejlepší mi na hraní přijde možnost poznat, i když třeba jen letmo, lidi, kteří se kolem klubů a hudby točí.

LENKA: Mně nějaký instinkt napovídá, kde se mi bude hrát dobře a kde ne, a zatím to vychází.

Cítíte při hraní nervozitu, nebo jste natolik ponoření do hudby, že publikum nevnímáte?

JAKUB: Když začnu hrát, sotva vnímám, co se děje kolem. Ale mezi písničkami nebo před koncertem je to celkem nepříjemné, není to pro mě něco přirozeného, vystupovat před lidma, líp se cítím doma při nahrávání. Na druhou stranu, zpětně z toho má člověk dobrý pocit.

LENKA: U mě nejde o nervozitu, ale jakési vzrušení. Nekopeme pro tým, aby nás pak někdo měl z něčeho obviňovat, nervozita jde stranou. Člověk se ale musí maximálně soustředit, snažit se nevnímat publikum, ať se děje, co se děje.

Jaké máte ambice? Vnímáte pomyslný strop, kam to můžete dotáhnout?

JAKUB: Naše ambice jsou spjaté především s tím, abychom byli spokojeni s nahrávkou. Když už něco tvoříme, navíc s úmyslem jít s tím ven, chceme, aby se to alespoň nám líbilo stejně jako naše oblíbené nahrávky. A k „jiným“ ambicím... před Strangers jsme měli kapelu, se kterou jsme cvičili skoro obden, v repertoáru desítky songů. Za víc než dva roky jsme odehráli dva koncerty. Jednou jsme napsali do klubu, přišla odpověď, že za dva litry si tam můžeme zahrát. Mysleli jsme, že takhle to je. Že v takové záplavě hudby je nemožné, aby to někoho cizího začalo zajímat, pokud nejste zrovna průbojní a někam

se necpete. Nikde v okolí žádná scéna, se kterou byste se alespoň trochu ztotožnili... A ještě dřív jsem pro změnu hrál s kamarádem, se kterým jsme se pár let scházeli u něj v chatrči na poli. Složili jsme song, šli si natrhat jahody, dali soubor v penaltách, složili další song... Nikdy jsem vlastně nehrál s lidma, kteří by oplývali ambicemi v tradičním slova smyslu. Vždycky jsme to ale brali vážně, i když naše písničky nikdy nikdo neslyšel. Se Strangers by to dopadlo asi obdobně, ale sehrála tam roli náhoda. A klíčový byl zájem Lukáše Novotného z Orffů, který nás možná nevědomě přesvědčil, že si to nemusíme nechávat pro sebe. Teď hrajem i párkrát do měsíce, občas s nejoblíbenějšíma českýma kapelama. Až mě to udivuje.

Jak se díváte na českou nezávislou scénu? Máte své oblíbence? Existuje něco, co vás vyloženě štvě?

JAKUB: Českou scénu sleduju hodně a přijde mi nesmírně zajímavá. Spousta názorů i lidí, kteří zaslouží velký respekt, za to, co dělají. Když nějakou kapelu nemusím, většinou to jde ruku v ruce s jejím přístupem. Ale samozřejmě je i hodně kapel, o kterých nevím skoro nic a lezou mi na nervy pouze hudebně. Vypíchl bych to, co nás baví,

ze současných kapel to jsou Prodavač, Odeur de Violettes, Tomáš Palucha, Kalle, Orffové, Manon Meurt, Hissing Fauna... je toho hodně.

Pár tvoříte také v osobním životě, což se zákonitě promítá do tvorby. Netrpíte ponorkovou nemocí?

JAKUB: To ne, my spolu rádi trávíme čas.

LENKA: Ponorkovou nemocí určitě netrpíme, protože jsme zároveň kámoši i pár, a tím, že máme dost zájmů, se to riziko ještě minimalizuje.

Křest nové desky se uskuteční 8. listopadu v domovském Veselí nad Moravou. Konec pragocentrismu? Chystáte při této příležitosti něco speciálního?

JAKUB: To se vracíme zpět k první otázce. Na jaře jsem z Prahy v podstatě utekl, abych tu desku dodělal. Uspořádat tam tzv. křest k vydání by bylo asi zvláštní. Navíc je mi sympatičtější udělat to v lokálním duchu, sezvat lidi, se kterými jsme spolupracovali, aby zahráli. A třeba se i připojili na pár songů k nám. Je to náš první veselský koncert, takže to je samo o sobě speciální. Hlavně pro nás.

Lenka: Taťka říkal, že přijde v arabském hábitu. (smích)

co kdyby levne hrál v tygers of pan tang

Žil v Seattlu od konce osmdesátek, kamarádil s Cobainem, přesto nikdy nehrál grunge. To o sobě může říct pouze kytarista kapely Earth Dylan Carlson. A zatímco na Cobaina jsme se ho neptali, na novinku Earth Primitive and Deadly ano, stejně jako na sólový projekt věnovaný anglickém folklóru a na streamování hudby. Výmluvnost byste možná u skladatele instrumentální hudby nečekali, ale i na desce překonávají Earth sami sebe a zařazují více zpěvu než kdy jindy.

ROZHOVOR EARTH (USA)

TEXT DAVID ČAJČÍK

FOTO KATE BOOKER

Zdravím Dylane, kde jsem tě zastihl?

Čau, právě jsem v Seattlu. Minulý týden jsem se vrátil z turné po Austrálii, Zélandu a Japonsku. Před sebou mám nějaké festivaly, americkou šňůru v září a Evropu v únoru. Nejsem si jistý, ale možná jsem tam viděl i jedno datum v Praze. Tam jsme jednou hráli v něčem jako komunitním centru, připomínalo mi to Brudenell Social Club v Leedsu.

To bude Dobeška. Měl jsem příležitost poslechnout si nové album Earth Primitive and Deadly, je skvělé. Co ty, jsi spokojený?

Ano, jsem! Trvalo to trochu déle než posledně: nahrávali jsme v prosinci, mixovali v březnu, posadili se k tomu, vrátili se a znovu mixovali v dubnu. Je to naše první album mimo Seattle, nahrávali jsme ve studiu Rancho de la Luna v Joshua Tree, ve studiu Davida Catchinga, které kdysi hostilo Kyuss a celou desert scénu. Hodně cool místo, Dave je super chlapík a nebylo od věci na chvíli vypadnout z města. (smích) I když většinu mixování a předělávky jsme řešili zase v Seattlu s Randallem Dunnem ve studiu příhodně situovaném blízko mého bydliště.

Největší šok pro všechny budou vokály. Bylo to spontánní rozhodnutí, nebo déle promyšlený tah?

Marka Lanegana znám už dlouho a vždycky jsme mluvili o tom, že bychom něco udělali společně. Jenže on měl Screaming Trees a sólové nahrávky, tak jsme to odkládali, a až teď se konečně naskytl příležitost. Měl jsem napsaný text k Rooks Across the Gates, což byla píseň původně pro můj sólový projekt Drcarlsonalbion, proto je víc inspirovaná folklórem. Adrianně se skladba líbila, chtěla ji pro Earth, a když už byla otextovaná... nedalo se nic dělat. (smích) Mark byl nadšený a chtěl víc. Nakonec to vyšlo na There Is a Serpent Coming.

Ta je moje nejoblíbenější, hrozně chytlavý motiv.

Taky je moje nejoblíbenější! Nejsem typ člověka, co sedí a pořád dokola přehrává své vý-

tvory, ale občas se přistihnu, že si tuhle věc fakt chci poslechnout. A pak je tady píseň, kterou nazpívala Rabia, zpěvačka Rose Windows – teď jsou na Sub Popu. Pocházejí tuším ze San Antonia, ale pak se přestěhovali sem do Seattlu. Hodně se mi jejich tvorba líbila, pracoval s nimi Randall a myslím, že skladba From the Zodiacal Light se k Rabii velmi hodí. Složil jsem už dost instrumentální muziky a miluju skládání instrumentální muziky, ale nikdy jsem nebyl proti zpěvu. Sem tam se u Earth objevoval.

Myslíš, že přidáním vokálů se Earth stanou přístupnějšími? Vaše nové album bych asi mohl přehrát spoustě lidem, kterým bych se ty starší pustit neodvážil.

Myslím, že jsme měli vždycky štěstí na to, uchovat si jádro posluchačů, a přitom oslovovat další, které jsme zajímali, a doufám, že to bude pokračovat. Písne s vokály jsou určitě víc přístupné a populární. Nevím, co se stalo se světem – do poloviny šedesátek bylo ještě spousta hitů bez zpěvu, pak se to změnilo. A pamatuji si na to, když vydal Joe Satriani Satch Boogie, což byl první instrumentální hit od šedesátek a asi jím je dodnes. (smích) Je zajímavé, že najednou všechno muselo mít vokály, aby to bylo populární. Ale je to logické, že lidi reagují na hlasy jakožto první nástroj v historii. Nikdy jsem proti vokálům nebyl, ale vždycky jsem chtěl, aby byly výjimečné. Zpěváci jsou ostatně hudebníci jako všichni ostatní.

A na turné to bude probíhat jakým způsobem? V jakém složení vyrážíte?

Pojedeme klasicky já, Adrienne a Don. Bill Herzog s námi teď odehrál pár koncertů, ale má dítě a malý podnik, takže s námi nemůže jezdit pořád. Nicméně například ve Vídni budeme hrát s Rose Windows, takže se určitě budeme snažit zapojit i Rabii. S Markem se domlouváme na možnostech něco společně v budoucnu provést, i když věřím, že „jeho“ skladby obstojí i samy o sobě. Na druhou stranu, jet na turné s Markem by bylo skvělé.

Kdo dělal artwork alba? Nahá slečna sedí na kameni u jezera, několik měsíců na oranžové

obloze. Surrealistické a ani si nejsem jistý, jestli je to fotka nebo malba...

Obal dělala Samantha Muljat, která teď pracuje u našeho labelu Southern Lord, takže by se dalo říct, že jsme si to nechali zpracovat interně. Chtěl jsem něco odlišného, než jsme dosud měli, a rozhodl se pro fotografické zpracování, samozřejmě digitálně upravené, asi jako to dneska lidi s fotkami dělají... Je zábavné, že v současnosti si při pohledu na obraz nikdo neřekne, že je to reálné, ale u fotky existuje tichý předpoklad, že to reálné je. Myslím, že je to dobrá práce.

Celkově mi přijde nahrávka bluesová, sedmdesátková. Konkrétně v There is a Serpent Coming úplně slyším Black Sabbath. Byl to záměr?

Když jsem tu píseň napsal, napadlo mě: Co kdyby Keith Levene hrál v Tygers of Pan Tang místo Public Image Ltd.? (smích) Ale když jsme to nahráli a zmixovali, vyšli z toho spíš Led Zepplin a Sabbath, což z mého pohledu není vůbec špatně. Teď se všude rozlišuje hard rock a heavy metal, ale dřív všechno, co mělo hlasité kytary, bylo prostě heavy metal. Takhle jsem vyrůstal. První kapela, kterou jsem poslouchal, byli AC/DC, prvními koncerty Molly Hatchet, Saxon, Black Sabbath na Mob Rules tour a tak, tyhle věci jsem vždycky miloval. A po albech Angels, kde jsem odkazoval na anglický folk a folklór, jsem nechtěl, aby to mělo přímý vliv na tvorbu Earth. Jsou prvky, které na našich deskách musí být, aby to byla naše deska, a dá se říct, že heavy metal je taky anglický žánr. (smích) Zvláště na turné poslouchám hodně hudby, se kterou jsem vyrůstal – UFO, Scorpions, Diamond Head...

Máš čas i na nové věci?

Jasně, líbí se mi švédská kapela Blues Pills, Graveyard, nové album Behemoth. Moji nejoblíbenější kapelou právě teď jsou Švédí Grand Magus, kteří jsou fakt skvělí.

Myslíš, že Seattle má stále vliv, který mival, existuje tam pořád scéna? Mohl bys doporučit něco, co se do Evropy nedonese?

Určitě Rose Windows, které mám moc rád, Helms Alee jsou dobří a pak metalovější Sa-

mothrace. Ale nejsem si jistý, jestli je místní scéna taková, jako byla dřív. Seattle je velmi malé město a dřív všichni chodili na stejné párty – jak lidi z města, tak například Screaming Trees z Ellensburgu, což je přes kopec, Melvins z Aberdeenu na pobřeží... Ale nakonec to bylo jen pár lidí ve velmi malé skupině, kteří toho tolik vytvořili, protože neměli na práci nic jiného. (smích) Je to chudé město, není to L.A., akorát se tady vyrábějí boeingy. Spousta skvělých skupin má v Seattlu kořeny, ale často jsou to přistěhovalci a není to centralizované. Existují sdružení kapel, ale každé dělá něco jiného. Stále jsou tu skvělí muzikanti, ale neudávají žádný trend. Ale to tady nebylo nikdy, jen to tak působí ze zpětného pohledu. Tehdy se objevil velký label, MTV – a najednou z toho byla scéna.

Co tvůj ambiciózní multimediální projekt věnovaný anglickému folklóru Wonders from the House of Albion? Zdá se, že se konečně blíží ke svému závěru.

Přesně tak, všem bych chtěl poděkovat za trpělivost. Hudba je hotová, film se střihá, sbírají se ilustrace, pracuju na textech. Mám pár zpěváků, které se snažím nasmlouvat dřív, než odjedu na turné. Ale radši nebudu žádné jmenovat, kdyby to náhodou nevyšlo... (smích) To je vlastně jediná věc, na kterou se čeká, jinak se držíme plánu. Wonders budou vydány přibližně ve stejném období jako nová deska Earth. Jsem rozhodně spokojený s tím, jak dopadla hudba. Minulý rok byl dost pomalý – Earth téměř nekoncertovaly, já odehrál jen jedno sólové turné. Práce na Wonders byla dřina, ale dělal jsem to rád. Jenže nejsem úplně dobrý plánovač; kdyby to bylo jen album, bylo by dávno hotové, a upřímně, měl

jsem zůstat jen u desky. Kromě prostředků od štedrých dárců na Kickstarteru, kteří při mně stáli, jsem do projektu musel vložit i spoustu vlastních peněz.

Předpokládám, že po tomhle úspěchu a vybrání pětaticeti tisíc dolarů se z tebe stal velký fanoušek crowdfundingu.

Naopak musím říct, že nevím, jestli to ještě někdy udělám. (smích) Měl jsem si víc zjistit, kolik stojí tohle, kolik tamto, bylo to poprvé a zdálo se mi, že „takhle by to třeba šlo“. Možná se zdá, že to mám promyšlené, ale není to tak docela pravda. Ne že bych byl úplný flákač, ale jsem spíš muž okamžiku a tyhle věci vyžadují hodně plánování, průzkumu, vytvoření rozpočtu, a to všechno spíš předem než potom. A taky jsme neměli management a lidi, co by se mnou začali na projektu hned pracovat... No, byly tam nějaké porodní bolesti. Možná je crowdfunding lepší použít jen na samostatné album, které můžu udělat mnohem rychleji a snáz. Třeba to ještě zkusím.

Všiml jsem si, že některé položky katalogu Earth chybí ve Spotify. Je to věc kapely, nebo vydavatelství? Jak se díváš na nový trend streamování hudby?

Dostat naši hudbu na tyhle služby je proces. Samozřejmě se stále diskutuje o honorářích vyplácených hudebníkům ze streamingu, probíhá i velký soudní proces, protože se digitální společnosti rozhodly nevyplácet nic z nahrávek před rokem 1972... V zásadě je to boj mezi zábavním a internetovým průmyslem. Naneštěstí pro zábavní průmysl má ten internetový momentálně víc peněz a lepší právníky. Pro mě je streaming něco jako rádio, i když rádio jsem

měl radši. Americká rádia jsou teď uzavřený trh, kde není žádný prostor pro novou hudbu. Streamingové služby platí z nějakého důvodu velmi malé autorské poplatky a je jim to tolerováno – to bych rád viděl vyváženější. Na druhou stranu mi Spotify dalo členství zadarmo a je to prostě způsob, jak momentálně lidi poslouchají hudbu. Navíc největší počet přehrání má youtube... Je to komplexní proces, i sociální sítě jsou mnohem důležitější než dřív. Musíš počítat s tím, že věci, které vydáš, budou lidi stahovat a streamovat. A do toho jedou ve velkém i vinyly.

Sbíráš desky?

Samozřejmě jsem s nimi vyrůstal, kupuju alba, které na vinylu opravdu chci, ale zároveň mám stále rád cédéčka. Problém s elpíčky je, že jsou velké – máme Record Store Day, který měl původně podpořit malé obchody a vydavatele, ale velké labely si uvědomily, že tohle je poslední místo, kde můžou uspět a znovu vydat katalogy. Je stále těžší nechat si vyrobit vinyl v menším nákladu a dodržet termíny, protože je všude tolik obřích objednávek. Majors si nechají vyrobit patnáct tisíc výlisků reedice Ocean Colour Scene, což fakt nechápu...

Jaké jsou plány do budoucna? Předpokládám, že Earth k ledu nepůjdou, máš po snímku Gold i další nabídky na soundtracky?

Doufám, že budu moct pokračovat s Earth, samozřejmě díky našim štedrým fanouškům. Pak je tady ten kickstarterový projekt a spousta koncertování k Primitive and Deadly. Gold jsem si užil, snad nějaká nabídka na další soundtrack v budoucnu ještě přijde.

Přece všechny nevyžerou Nick Cave a Trent Reznor!

ukecat clinta eastwooda

O kladenské partičce Zrní je slyšet. Držitelé Anděla za objev roku 2012 poslední dva roky rozhodně nezháleli. Přátelský rozhovor se točil kolem nové desky, spolupráce s VerteDance a Clinta Eastwoda. Na otázku většinou odpovídal zpěvák Jan Ungert, ale často se do rozhovoru zapojil i zbytek kapely.

ROZHOVOR ZRNÍ

TEXT BARKA FABIÁNOVÁ

FOTO ŠIMON VEJVANČICKÝ

V těchto dnech vychází vaše nová deska Následuj kojota, můžete ji představit?

Naše čtvrtá řadová a zase jiná než předchozí. Nechtěli jsme se opakovat. Hlavně kvůli sobě jsme chtěli, aby v tom byla tvůrčí energie. Abychom nespádli do kolejí, ve kterých už jsme byli. Byl to docela složitý proces, protože od vydání minulé desky uplynuly už téměř dva roky. Mám pocit, že zhruba rok a čtvrt nebo rok a půl se nám nedařilo se posunout. Bavilo nás to, bylo to fajn, ale hráli jsme furt to samé. Až v posledním půlroce, když přetekl pohár trpělivosti, se to otevřelo. Začali jsme více experimentovat. Najednou vznikl materiál, který je opravdu jiný, a baví nás to.

Opět jste nahrávali s Ondrou Ježkem...

Známe se asi tři roky. Když jsme vydávali Hrdinu, což je naše druhá deska, zavolali jsme mu, jestli by to nechtěl míchat. On striktně odmítl s tím, že nás nemá rád. Náš manažer spolu s Martinem Kyšperským ho přemluvili, ať do toho jde, že to bude fungovat. U Soundtracku už to vyšlo, tam jsme se seznámili a zjistili, že si rozumíme hlavně po lidské stránce, což vnímáme jako nejdůležitější a právě v Ondřeji jsme to našli. U poslední desky už to bylo zase o stupeň dál. Už jsme vlastně kamarádi.

Zaujal mě název desky. Kojot sice v indiánské mytologii patří k jednomu z nejdůležitějších zvířat, ale v Česku na něj moc nenarazíte.

Dlouho jsme přemýšleli, jak to přiblížit. Mluvili jsme taky o lišce, což je paralela ke kojotovi tady v Čechách. Ale liška nestvořila svět, ani neudě-

lala tolik významných činů jako kojot. A kojot mnohem více souzní se zvukem desky i jejím poselstvím. Má v sobě určitou mystiku. Plus je tam ještě další prvek, spojitost s Divokým západem. A taky odkaz na dětství, kdy jsme si hráli na indiány.

Na obalu máte citát Garyho Snydera, amerického beatníka a environmentalisty. Inspiroval vás?

Jasně, četl jsem asi dvě sbírky, ale nejsem žádný vášnivý fanda. Styl jeho psaní mě baví, stejně jako jeho přístup k životu. Citát ale nehraje zásadní roli. Jen se nám líbil, tak jsme ho tam švihli.

Pro tvorbu obalu jste si vybrali grafika Aleše Fulína. Jak jste se seznámili?

Aleš chodí na naše koncerty už dlouho a slovo dalo slovo. Přišel s tím, že by nám rád udělal klip. Z toho sice sešlo, ale když nám ukazoval svoje grafiky, hrozně se nám líbily. Skamarádil se i se Štěpánkou, která nám dělala předchozí alba. Jeho styl sedí do celého kontextu a i on byl moc rád. Byl to jeho první obal a myslíme, že to vyšlo nádherně. Já sám jsem z výsledku nadšený, protože vyjadřuje, co v hudbě cítím. Aleš říkal, že než začal dělat to výtvarno, tak CD poslouchal. Chodil s vínem a proposlouchával se do jeho atmosféry a pak na tom začal dělat. A fakt se to povedlo.

Takže budete i dále spolupracovat?

Už když jsme dělali minulou desku, váhali jsme mezi Štěpánkou a Alešem a nakonec to dostala Štěpánka. Teď jsme si řekli, že to dáme Alešovi. Ale není to tak, že bychom se Štěpánkou už v budoucnu nechtěli spolupracovat. Tenhle obal se nám líbí, předchozí se nám líbil taky.

Jak jste si vybírali hosty, kteří s vámi na descě

hrají?

Jsou to Honzovi (*Jan Fišer, housle a zpěv – pozn. ed.*) spolužáci z Ježkárny. Víme, že jsou dobří, tak jsme je pozvali. Jsou to jistoty. Když potřebujeme zesťě nebo smyčce, víme, že se na ně můžeme obrátit. Se smyčcema to je tak, že se vždycky musí rozepsat do not. Ale Štěpán s Michalem přijdou, poslechnou si to jednou, řeknou, kdo co bude hrát – a pak to zahrajou. Akorát je musíme trochu krotit, jsou to přeci jen jazzmani, tak se občas rozjedou...

Máte za sebou nabitě léto. Zdá se, že už jste hráli snad na všech významných festivalech u nás. Na který nejraději vzpomínáte?

Banát! Nejlepší český festival je v Rumunsku. Obdivujeme Štěpána, že to vymyslel a dotáhl tam asi tisíc Čechů. Místním lidem to strašně pomůže, protože u nich návštěvníci festivalu bydli, kupují si jejich výrobky, jedí u nich. I pro Čechy je to pořádný úlet. Čtyři dny s velkou partou dost podobných lidí v krásné přírodě. To je zážitek.

Hrajete převážně v Česku a na Slovensku, s VerteDance jste se podívali i do zahraničí. V létě jste hráli třeba ve Stockholmu. Jak vás tam přijali?

Stockholm byl skvělý. Hrál se v amfiteátru, kam se vešlo lehce pod tisícovku lidí, jeden den jsme měli potlesk vestoje. Nedokážu si představit, že by se něco podobného zrealizovalo u nás. Byla to jedinečná akce a byli jsme jako u vytržení. Někteří říkali, že to zní jako Sigur Rós a podobně. Mají povědomí o „jejich“ severské hudbě a teď to najednou slyší u kapely z východní Evropy.

Nepřipravujete další spolupráci s VerteDance?

Mluvili jsme o tom, ale zatím jsme nic nového nenaplánovali. Stále jezdíme s Touhou, která se hraje už dva a půl roku. To je lepší, než jsme čekali. Sami VerteDance říkali, že jejich představení se většinou hraje tak rok a půl.

Kdybyste si měli vybrat nějakou kapelu pro evropské turné, koho byste zvolili?

Strašně rádi bychom si zahráli s Múm. Nebo s Nickem Cavem.

Kromě hudby k tanečnímu představení jste letos doprovázeli němý film na festivale v Uherském Hradišti. Jak to probíhalo?

Jo, to byl největší punk letošního léta. Ten film trval dvě hodiny a my to zkusili celé zaimprovizovat. Den předtím jsme si ho pustili a řekli si: ty vole, to je fakt dlouhý... a na místě jsme s tím hodně válčili. Chtěli jsme to vzít poctivě, jak se to dělalo, koukat na plátno a u toho živě jamovat. Pak jsme začali i komentovat, protože to bylo neúnosné. Jinak princip mi přijde skvělý. Bavilo nás to, byl to úlet.

Spolu s Markétou Irglovou jste se podíleli na soundtracku k filmu Poslední z Aporveru.

Ten film ještě není v distribuci...

Soundtrack k neexistujícímu filmu. Nevíme, jaká je jeho budoucnost, jestli se zhmotní, nebo ne. Byl nám sympatický příběh, a tak jsme do toho šli. I režisér Tomáš Krejčí nám byl sympatický, i když jsme se od té doby už nesetkali. Líbila se nám nabídka spolupracovat s Markétou a zajímavé bylo i to, že jsme dělali písničku „na objednávku“. Nic podobného jsme nezažili. Neděláme zamilované písničky, ale ve filmu byla milostná scéna a my se museli dostat do toho, jakou vyjádřit emoci. Pak se to zlomilo, nedávno jsme dělali skladbu na kompilaci, která vyšla v rámci festivalu Pacovský poledník. Letošní ročník byl zaměřený na Antonína Sovu, tamějšího rodáka. Úkolem bylo zhudebnit báseň. Všichni účinkující hráli naživo, my tam ale v tu dobu hrát nemohli, tak jsme se domluvili s pořadatelem, že to natočíme na desku později. Je to taky poprvé, co jsme použili cizí text – a bylo to super.

V jednom z rozhovorů jste mluvili o tom, že byste rádi natočili soundtrack k filmu Clint Eastwooda. Už jste mu volali?

To měla být původně tahle deska, ale my na konec od toho scénáře upustili a Clintovi jsme zatím nevolali. On měl čas, ale my ne. Musí si počkat. *(smích)*

Byli jste vybráni jako headlineři na showcase festival Nouvelle Prague, kde budete i křtít.

Připravujete něco speciálního?

Zatím jsme to neřešili. Většinou věci děláme na poslední chvíli, ve stresu a presu. Asi to tak potřebujeme. Určitě tam provedeme co nejvíce věcí z nové desky, s co nejlepším zvukem, a pozveme si všechny hosty, co s náma nahrávali.

Bude křest i mimo Prahu?

Bude v Brně a další v Bratislavě. Tam zahrajeme společně s Korbenem Dallasem, kteří budou taky křtít.

Jaké máte nejbližší cíle?

Ukecat Clint Eastwooda na další album... Ne, vážně. To, že teď vydáváme desku, je velký milník, takže je předčasné mluvit o dalších cílech. Minimálně chceme dobře nacvičit všechny skladby, aby dobře zněly na turné. To je hlavní cíl, protože jsme velkou část natočených písniček vlastně nehráli naživo. Takže je třeba cvičit, aby to fungovalo.

Ale v budoucnu určitě budeme zase dělat hudbu k filmu.

být někým jiným

NICK CAVE: 20 000 DNÍ NA ZEMI
 REŽIE IAIN FORSYTH, JANE POLLARD
 TEXT MICHAL PAŘÍZEK
 HODNOCENÍ 100 %

From Her to Eternity, legendární debut Nicka Cavea, letos oslavil třicet let. Špatně sémě vzkličilo závěrem narozeninové oslavy, ale na prvních koncertech v roce 1984 vystupovala sestava pod pracovním názvem Nick Cave – Man or Myth, a právě tak se mělo jmenovat první sólové EP. O tři dekády později nejsme odpovědi na tuto otázku o nic blíže. Nick Cave si pustil tvůrce snímku 20 000 dní na Zemi k tělu mnohem blíže než kohokoliv jiného v minulosti, ovšem jako zkušený hráč stále umně žongluje se skutečností. Možná je to jeho přirozenost.

Klasický hudební dokument, tedy zástup mluvících hlav, dramaticky prostříhaný s archivními koncertními záběry s občasným překvapením v podobě interiéru hudebníkovy oblíbené knajpy, ve snímku 20 000 dní na Zemi nehleďte. Archivy promlouvají pouze v úvodní titulkové sekvenci a pak až v působivých, decentních závěrečných záběrech z nedávného koncertu v sydneyjské opeře. Hlavy nahrazuje sám Cave, téměř pod celým snímek zní jeho vnitřní monolog, reálné rozhovory střídají fiktivní. Jeden den v ži-

votě umělce začíná zvoněním budíku a končí večerní pohodou s dětmi a pizzou u televize. Dvacátý tisíc den je za námi, návštěva u psychiatra a partáka z kapely plus několik hodin ve vlastním archivu víří vzpomínky. Právě o nich, paměti a pochopení celý snímek je. Když je ztratíš, je konec, když je pochopíš, už tě nelákají.

20 000 dní na Zemi bylo premiérově uvedeno v Karlových Varech, stejně jako film Locke, ve kterém Tom Hardy nesleze z plátna a veškeré dialogy – hlavně o betonu – probíhají pouze telefonicky v autě z Birminghamu do Londýna. Sekvence z auta, ve kterých Nick Cave diskutuje s důležitými postavami své minulosti, Lockeho připomínají. Blixa Bargeld, Ray Winstone a Kylie Minogue symbolizují zpěvákovy vzpomínky. Blixo, řekni, jak to tenkrát bylo, proč jsi vlastně odešel? Odpověď je prozaická jako vždy a díky tomu silnější. Proč to vlastně všechno děláš? Bavi tě po těch letech ještě koncertovat? Odpověď zazní několikrát, důraz na koncerty byl u Cavea vždy jednoznačný. Zůstává i fanouškem, rozbor koncertu Niny Simone, nejdříve s psychoanalytikem a pak s partákem Warrenem Ellisem, je dojemně blízký. Samotného ho to ještě překvapuje: „Ve chvíli, kdy přijdeme na stage, se něco stane. Přesně v tu chvíli, nikdy ne předtím. V šatně vládne nervozita...“

Hledači odpovědi na otázky ohledně mýtu Nicka Cavea se dočkají. Stále ale hrajeme podle jeho pravidel, tudíž nikoli zadarmo – je třeba pečlivě pátrat a obracet každé slovo. Cave je upřímný, leč v jeho podání upřímnost znamená další hru, sofistikovanější, než kterou léta hraje s hudebními novináři. Všechno souvisí se vším, a teprve na základě filmu je jasné, proč se poslední album jmenuje právě takhle, proč je tolik diskutovaný obal takový, jaký je. Bavíme se o člověku, který je závislý na vyprávění a tempu příběhu, o člověku, který s hrdostí ukáže celému světu nahou fotografii své milované ženy. O člověku, který míří za světlem.

Ve zmíněném rozhovoru v autě s Kylie Minogue padla otázka, zda o něm slavná zpěvačka vůbec něco věděla, než spolu začali spolupracovat, Kylie říká, že ne, že si musela projít jeho biografie. „Nebyly pravdivé,“ suše odvětí Cave. Po skončení 20 000 dní na Zemi se dostávají podobné pocity. Každý dobrý příběh přináší víc otázek než odpovědí a Nick Cave je jedním z nejlepších vypravěčů. Touhu být někým jiným pravidelně upouští na pódium a na to, kým ve skutečnosti je, se ho raději neptejte.

Čím víc se dozvíte, tím víc se budete pát.

bol to ťažký boj

Brooklynské zoskupenie The Antlers možno bez zbytočných obkecávačiek označiť za skokanov roka. Pomyselných. Preskočili z nevyrovnanej a depkárskej línie albumov rovno na pevnú palubu vlastnej kreativity. Odpádlovali tam, kde sa ukľučané hlasy menia na autentický spev a ťažko pozliepané hudobné koncepty dostávajú zrazu zmysel. A keby len jeden. Riešiť otázku identity v indierockovom žánri za sprievodu trumpety chce guráž. Nadšenie z nového releasu *Familiars* (2014) môže na moment opadnúť, ak sa dozvieme, že prvý rozhovor v živote robíte práve s nimi.

ROZHOVOR PETER SILBERMAN,

THE ANTLERS (USA)

ŽIVĚ 15.10.2014 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA

TEXT VERONIKA KUBANKOVÁ

FOTO ELIOT LEE HAZEL

Následne, po malom surfingu po internete a mnohých opakovačkách „nebuď posera“, pridete na to, že traja hudobníci sú oveľa viac spešl, ako ste si mysleli. Zhladla som dokonca video interview, v ktorom jasne dávali najavo svoju nespokojnosť nad úrovňou otázky „Akú značku piva máte najradšej?“ Niet sa čo čudovať. Darby Cici je všestranný umelec, ktorý tvorí kapele i mnohým iným artworky. Michael Lerner má jazzové presahy a Peter Silberman, čoby spevák a poet, sa vyspieval tak, že predošlé albumy znejú, akoby mutoval. Okrem iného tiež tvorí texty s drsným jemnocitom pre citlivé témy. Keď vytáčam číslo, ktoré ako na potvoru funguje, predstavujem si Brooklyn so všetkými oplŕvanými ulicami a myslím na Tibetskú knihu mŕtvych. O pive to nebude. Ani 15. októbra v pražskej Lucerne, na ktorú sa vášniví cestovatelia veľmi tešia. A ja tiež.

Peter, vy nie ste práve kapela, ktorá sa na sociálnych sieťach prezentuje svojimi fotkami a úspechmi na pódiách. Váš profil je postavený na fotografiách prírodných scenérií a prírody ako takej. Súvisí to s pokojnou atmosférou, ktorá plynie z najnovšieho albumu *Familiars*?

Ano, je tam prepojenie, no nie doslovné alebo priame. *Familiars* je album, ktorý je prepojením s inými svetmi, ich krása je nám navonok skrytá, no nie je neodhaliteľná. Rád ju pozorujem. Na svete je mnoho neuveriteľných miest, ale keď cestujem a stretávam sa s niečím, čo je nádherné vo svojej jednoduchosti, snažím sa to zachytiť a zdieľať s ostatnými.

To znie pekne. Keď som prvýkrát počula *Familiars*, v hlave sa mi vytvorila vďaka silnej atmosfére albumu predstava bojového poľa po skončenej bitke so všetkými ruinami v hmle. Jasné, každá skladba má svoj vlastný rast, ale album ako celok v porovnaní s predošlými pôsobí ako vyhratý boj. Znie povedome, ale autenticky a ustálené. Ako ste sa dostali až sem?

Vyhratý boj... (zamyslenie) Album je vysvetlením všetkého, čo sa udialo doteraz. Je dôsledkom mnohých zmien, ktorými sme prešli. Ja som napríklad trochu ostarol. Predtým, keď sme tvorili album... bol som proste mladý, nie vždy som rozumel, o čom hovorím alebo čo robím. A stále sa snažím porozumieť. Počkať, to nie je pravda. V minulosti som sa stále snažil uchopiť správne otázky, cítil som sa spokojnejší, keď som ich kládol a keď som prišiel na to, ktoré majú význam. Nešlo výhradne o hľadanie odpovedí. Naučil som sa byť trpezlivý. To je schopnosť, ktorá dokázala výrazne ovplyvniť moju kreativitu, ale aj výkon na *Familiars*.

Takže medzi tým, kto si, a tvojím umeleckým Ja nie je žiadne pnutie? Občas sa to stáva.

Jasné, viem, o čom hovoríš. Ja sa väčšinou snažím existovať v akejsi zhode medzi tým, kto som denno denne, a tým, čo tvorím. Táto koexistencia nie je priama línia plynúca medzi mojim životom a tým, o čom spievam. Vlastne je to skôr o tom, že sa snažím uchopiť aspoň nejaké odporované pravdy z bežného života a následne ich pretransformovať do fikcie. Naše albumy nie sú autobiografické, ako si mnohí myslia, ale moje zážitky ma dokážu viesť niekam, kde môžem niečo vytvoriť. Pre mňa je tento proces ťažko vysvetliteľný.

To chápem. Keď sa započúvam do textov na *Familiars*, ktoré si napísal, ich poetika nie je jednoduchá. Vlastne je skvelá a mnohokrát pripomína rozpoltenosťou a neistotou niektoré diela od Davida Lyncha. Máš k nemu blízko?

Och, diki. Absolútne. Zaujímam sa o takéto diela, v poslednom čase ma vtiahla najmä téma identity, premýšľam nad tým, čo to v skutočnosti identita je. Pokiaľ premýšľame o sebe, premýšľame o egu – a práve to je často len skonštruovaná predstava toho, čo sme. Na Lynchovi sa mi páči, že táto predstava ega narúša a často aj vytvára predstavu o nás samých. Musíme sa pýtať: „Som to skutočne ja, alebo len moja predstava o tom, kto som?“ Všetci sa snažíme žiť svoje životy

podľa mienky, ktorú o sebe máme. No je za tým všetkým niečo viac, niečo pod povrchom. Priamo v nás, niečo čisté a originálne a menej organizované. V ťažkých situáciách sa môže stať, že nevieme, ktorá časť z nášho ja vlastne koná. Cítíme sa zvláštne odpojení. Ako by sa z nás vynoril nejaký známy cudzinec. Nemusí to vždy znamenať, že človek má dve tváre. Takúto skúsenosť má mnoho ľudí, keď si v určitom momente nie sú istí, kto ich má pod kontrolou. Sú to oni? Alebo ostatní ľudia a oni sa snažia len na nich reagovať? Je ťažké si na to odpovedať. A to je niečo, táto otázka (seba)kontroly, čo sa snažím dostať do našich albumov. Áno, mám rád Lyncha.

Tiež si spomínal, že čítaš Tibetskú knihu mŕtvych. Dala ti niečo podstatné?

Ehm, vlastne som ju nedávno odložil. Nikdy som ju nedokončil, mám doma jej obrovskú kópiu, raz za čas sa jej chytím a snažím sa naladiť na rovnakú notu. Skôr ide o priame prežitie toho, čo si prečítam. Myšlienka plynulého prechádzania z jednej formy bytia do druhej má na mňa, rovnako ako celá kniha, zvláštny efekt. Nevieam, možno je to transport do inej dimenzie myslenia. Ale je to čítanie na viacero fáz.

A čo jamování? Na novom albume sú melódie voľnejšie a ľahšie, plynule rastú do krásy, no neznejú prvoplánovo. Snažíte sa s chalanmi vybudovať pevný hudobný koncept, alebo si radšej zajamujete?

Ja milujem a vždy som miloval jamování. Medzi rokmi 2009 a 2013 sme Michael, Darby a ja jamovali naozaj veľa a väčšina našich skladieb pochádza z tohto obdobia. Z týchto momentov, v ktorých sme nemali žiadne pravidlá, len voľnosť, a snažili sa pochopiť, čo sa to práve deje s našimi rukami, s našimi srdcami, plynula svojská expresivita. Veľakrát sme takéto sedenia hneď nahrávali. Čo sa týka Familiars, proces bol o niečo dlhší. Skladby vychádzajú z prvotnej, voľnej myšlienky, no tú sme často následne pretvárali a snažili sme sa vytvoriť pevnú konštrukciu. Darby (kapelný multiinstrumentalista – pozn. aut.) strávil mnoho času skúšaním a transformovaním skladieb do rôznych tvarov, nálad, až kým nemal pocit, že už sa niet kam posunúť. Ja som zatiaľ nad to všetko písal slová. Boli to dlhé pasáže slov, ktoré som prirovnával a vkladal do hudby. Buď sedeli, alebo nesedeli, buď zapadli, alebo som ich prepisoval a prepisoval a prepisoval... až kým neboli správne. Všetko to bolo založené na pociťovaní, skúšali sme, kým sme necítili, že je to tak, ako to má byť.

Máte jedno skvelé poznávacie znamenie – trumpetu. Odkiaľ sa vzala?

To je Darbyho zásluha, má to ešte z pubertálnych čias. (smiech) Používa ju v každej skladbe a inštrument vníma ako istú náhradu alebo transformáciu vlastného hlasu. Tento prvok je pre našu hudbu veľmi obohacujúci, pretože je esenciálny a tvárny.

Priznám sa, že pre mňa je Familiars album posunutý do iných hraníc, mimo žánrov a jedným slovom vospelý. Ako ho vnímaš ty? Mám pocit, že istá spokojnosť tam je.

(ticho) Nikdy som necítil to, čo cítim pri Familiars. Pri žiadnom inom albume. Je pre mňa veľmi ťažké predstaviť si, ako ho vníma hocikto iný, znamená pre mňa príliš veľa špecifických a univerzálnych vecí. (odmlčanie) Mám pocit, že tak trochu prišiel odinakaľ. Jasné, my traja sme ho vytvorili, ale najčastejšie nás sprevádzal pocit, že ho prenášame, odkazujeme. Možno z minulosti, možno z budúcnosti, možno z inej dimenzie. Bol to proces prekladania nepreložiteľného významu, ťažký boj.

Prešli sme si ním a viem, že za to stál.

zvědavost je lidská

Někdy až otravný kult Kronos Quartetu je vyjádřením přesahu, kterého soubor, založený v roce 1973 houslistou Davidem Harringtonem, za více než čtyřicet let existence dosáhl. Ve sféře vážné hudby jsou její zkušenosti interpreti považováni a na ty nejlepší se chodí nezávisle na programu. Ale přenést si exkluzivní zacházení do širšího hudebního světa, nota bene když jste smyčcový kvartet, chce kromě talentu a štěstí také cit na ty správné zakázky. V Kronosu se výše uvedené sešlo, aniž by se soubor vzdal filozofie, na které Harrington postavil jeho základy: obohacování sebe sama poznáváním nových věcí.

ROZHOVOR KRONOS QUARTET (USA)

TEXT LUKÁŠ GRYGAR

FOTO JAY BLAKESBERG

Právě s otcem-zakladatelem jsme měli možnost si povídat necelé dva měsíce před pražským koncertem, který se odehraje 13. listopadu v Rudolfinu. Pečlivě sestavený program kombinuje skladby posluchačsky vděčné (filmová hudba z Rekviem za sen) i politicky aktuální (Bombs of Beirut) a dojde také na skladbu, která by bez české stopy vůbec nevznikla.

Rád bych začal na neobvyklém místě – ve studiu Thomase Alvy Edisona, kde jste s Kronosem nahrávali hudbu Johanna Sebastiana Bacha na původní voskové válečky. To není adresa ani repertoár, které by člověk od kvarteta soudobé vážné hudby čekal...

Taky by mě nenapadlo, že se nám něco takového poštěstí. Ale když ta příležitost přišla, říkal jsem si, že by to mohlo být zábavné, už jenom vyzkoušet si místnost, kde vlastně začal nahrávací průmysl. Navíc šlo o součást charitativního projektu na podporu boje proti AIDS, kde jsme kromě Bacha nahrávali i muziku „Blind“ Willieho Johnsona nebo Fely Kutiho.

Nebylo pro vás zvláštní dívat se do tří sta let starých not?

Nijak zvlášť. Většina z nás se s podobnou klasikou v průběhu kariéry samozřejmě setkala a ve skutečnosti jsme i s Kronosem zacházeli hluboko do historie, často i mnohem hlouběji – hrávali jsme skladby Thomase Tallise, Christophera Tye a dalších, kam počítám i skladby moderní, které se starou hudbou inspirovaly. Bach se nám hrál zcela přirozeně, ale prostředím Edisonova studia, to bylo něco. Celé se to znamenávalo na šest různých zařízení zároveň, od válečků přes rané stereofonní přístroje až po mobilní telefon, který tam myslím taky někdo zapnul.

Slyšet se z těch válečků, to už zvláštní být muselo.

A jak! Moc se mi to líbilo. Paralelně jsme tou dobou zkoušeli nový kus, Beyond Zero od srbské skladatelky Aleksandry Vrebalov, složený ke stému výročí 1. světové války. Inspiroval nás zamyslet se, co bychom před těmi sto lety asi zkoušeli, s jakou hudbou bychom vystupovali, se kterými skladateli bychom pracovali... napadal nás Stravinskij, Rachmaninov, Bartók a celá řada dalších vazeb. Včetně Edisona! Takhle jsme si alespoň mohli poslechnout, jak bychom zněli na jeho nahrávkách.

Na každý pád jste šli proti toku času, což je pro Kronos neobvyklý směr. Když se ale vrátíte do přítomnosti, spadneme rovnýma nohama do debaty, která souvisí i s tím, že si povídáme na stránkách časopisu o moderní, nikoli vážné hudbě. Jde z principu o nesooudé světy? Zrovna váš soubor funguje jako určitý most mezi tím „vážným“ a tím populárním...

Především chovám víru v lidskou zvědavost, touhu objevit něco nového. Tu má podle mě každý. Já stoprocentně – kdykoli se dozvím něco, co jsem nevěděl, cítím se bohatší, cítím se líp. Tohle pak předpokládám u publika, které na nás chodí, ale najdete to i u dětí. Proto s tím pracuji jako se součástí lidské povahy. Když dávám dohromady program koncertu, snažím se do něj zapracovat něco, co jsme ještě neslyšeli, co neslyšeli naši posluchači, případně to neslyšeli v podání, které je může něčemu přiučit, obohatit jim život. Hudbu beru jako formu předání informace, a když se vám koncert líbí, díl té informace pošlete dál skrze doporučení rodině nebo přátelům. Pokud pak přijdou i oni, tím líp.

Pražský koncert je součástí výročního turné, proto se zeptám na vaše kořeny. Když se řeknou 70. léta a soudobá vážná hudba, asociuje to newyorskou scénu kolem Philipa Glasse, Steva Reicha, Mortona Feldmana. Vy jste ale ze Seattlu a soubor se koncem 70. let přesunul do San Francisca. Jak se nové hudbě žilo na západním pobřeží?

O New Yorku si všichni myslí, že je epicentrem dění, ale ve skutečnosti jsou tam v leccems pozadu. Spousta zajímavých věcí se děje někde úplně jinde a zrovna San Francisco jsme si vybrali pro tvůrčí energii, která městem hýbala a které jsme se po návratu z Evropy, kde jsme si odbyli svou koncertní premiéru, stali nadšenou součástí. Pochází odsud velká část americké kultury, lidé tu mají odlišné představy o životě, o společnosti. Ale není to tak, že bychom New Yorkem opovrhovali, rádi jsme tam jezdili, protože si nás hýčkali. V New Yorku je skvělé být hostem, v San Franciscu je skvělé žít.

U vás osobně nelze při ohlížení zpátky pominout válečnou skladbu Black Angels od avantgardisty George Crumba, o které mluvíte jako o chvíli, kdy vám „svět začal dávat smysl“. Čím byla tak určující?

Byl jsem mladý, byl jsem muzikant a byl jsem Američan. Zuřila válka ve Vietnamu, kde umírala spousta mých vrstevníků a zároveň trpěli vietnamští civilisté. A já prostě neměl co hrát. Neexistovala hudba, která by moje pocity z té doby vyjádřila. Ale pak jsem v rádiu uslyšel Black Angels a najednou tu přesně taková hudba byla, najednou jsem měl písničku, ke které se šlo přimknout, která vystavěla most mezi Schubertem a Hendrixem. Dodnes potkávám začínající hudebníky, kteří s Black Angels znovu zažívají něco podobného, a zdá se, že ta skladba si svou neuvěřitelnou sílu uchovala. Pokud na ni narazíte ve správnou chvíli, může vám převrátit způsob, jakým jste do té doby hudbu poslouchali, jakým jste o ní uvažovali.

Spousta lidí ale podobnou hudbu nikdy nezkusne. Rozhoduje kontext?

Bezesporu. Načasování, společenská atmosféra, souvislosti... tyhle věci jsou v hudbě klíčové a usilovně je řešíme před každou deskou nebo koncertním vystoupením.

Což mi nahrává k otázce ohledně programu pražského koncertu. Sestavení bylo prý obzvlášť náročné?

Začali jsme tím, že jsme si prošli seznam všech kusů, které jsme kdy v Praze hráli. Nemám ho tu po ruce, ale byl to kompletní výčet. Prahu mám za jedno z největších kulturních středisek, byla domovem Kafkovi, Rilkemu a řadě skladatelů a hudebníků, kteří mě inspirovali, takže chci tamnímu publiku představit něco, co od nás ještě nemělo šanci slyšet.

Jednou z takových skladeb bude i Aheym od Bryce Dessnera, kytaristy kapely The National, který je celoživotním fanouškem manželů Ireny a Vojtěcha Havlových. Právě jejich album *Malé modré nic* Dessnera úzce inspirovalo...

Máte pravdu, pouštěl nám ho! Měl ten vinyl od malička a vyrůstal s ním i hudebně. Úplně jsem zapomněl, že je tam i tahle česká vazba.

A mě by zajímalo, co vás s Dessnerem svedlo dohromady?

Bryce nám před sedmi nebo osmi lety zavolaal a pozval nás na festival, který založil a pořádá v rodném Cincinnati (MusicNOW – pozn. aut.). Osobně jsme se poznali, když se později zastavil na zkoušce, a bylo z toho přátelství, které trvá dodnes.

Dessnerovo jméno znají fanoušci alternativního rocku, hrát budete také v podstatě už „provařeno“ suitu ze soundtracku k filmu *Rekviem za sen*. Co ale skladby, které širšímu publiku na první dobrou nic neřeknou?

V tomhle ohledu bych zmínil především Bombs of Beirut od skladatelky s arménskými kořeny Mary Kouyoumdjian, složenou na naši objednávku. Je to děsivá, dramatická hudba, kterou stojí za to slyšet. A jakkoli se týká místa, které je Praze vzdáleno, chceme, abyste ji slyšeli i vy.

Nefrustruje vás, že se čtyřicet let po vašem zážitku s *Black Angels* bavíme o skladbě ilustrující další nešťastnou válku?

Bylo by jistě báječné, kdyby lidi za to necele půl století napadlo, že není od věci zbraň složit. A vůbec nejlepší by bylo, kdyby je k tomu nějaká taková skladba dokázala ponouknout. Jenže hudba je velice osobní záležitost – nikdy nemáme jistotu, jestli se nám podaří proniknout k nitru posluchače. Věřím, že ta možnost tu je, že skladba nebo dokonce jen samotná nota dokáže takto hluboce zasáhnout, ale můžete mít v publiku deset tisíc lidí a stejně nepůjde říct, co přesně s někým z nich pohne, co pro ně bude tím výjimečným zážitkem, výjimečným zlomem.

Jen jsem si jistý, že stojí za to se o něco takového pokoušet.

všichni jsme boží děti

Občas vás obyčejná osoba překvapí svou výstředností a jindy naopak někdo, koho máte pomalu za démona v rouše člověčí, vás zaskočí civilním vystupováním a věcností. Michael Gira, čerstvý šedesátník a téměř polovinu svého života frontman jedné z nejvyhraněnějších kapel pod sluncem, je ten druhý případ. Nečekaně vlídný hlas hovořil o poslední desce Swans *To Be Kind*, o aktuálním turné a taky o tom, že dobré umění je stejně důležité jako jídlo.

ROZHOVOR MICHAEL GIRA, SWANS (USA)
ŽIVĚ 20. 10. 2014, LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA
TEXT JAKUB PECH
FOTO JENNIFER CHURCH

Co vás vedlo k tomu, že jste crowdfundingových desek *Not Here/Not Now* udělal dvakrát více než ve dvou minulých případech (*We Rose from Your Bed with the Sun in Our Head* a *I Am Not Insane* – pozn. aut.)? Tentokrát dva tisíce kusů... Ze všeho nejdříve bych chtěl říct, že tento způsob financování provozuji už od roku 2000, tedy od doby, kdy jsem působil v projektu *Angels of Light*, a tudíž je to ve vydavatelství *Young God Records* určitá tradice. Po vydání minulého alba *The Seer*, respektive po uvedení ručně vyvedené nahrávky *We Rose from Your Bed with the Sun in Our Head*, která jeho realizaci umožnila, jsme dostali spoustu e-mailů a zpráv od zklamáných fanoušků, na které se nedostalo. Proto jsme tentokrát, v případě *Not Here/Not Now*, udělali větší náklad.

Jaký byl zájem o dražší objednávky spojené s písní velebící dotyčného fanouška a jeho předky?

Několik jich skutečně bylo a myslím, že oni i já jsme si to užili. Chtěl jsem lidem, kteří nás podporují, nabídnout něco neobvyklého. Byly to v podstatě osobní, přirozené milostné dopisy adresované fanouškům. Zájem je velmi povzbuzující.

Proč jste se rozhodli pro *Not Here/Not Now* použít nahrávku koncertu z festivalu *Prima-vera Sound*?

Jednoduše proto, že záznam vyšel zvukově opravdu moc dobře.

V počátcích Swans byly vašimi častými tématy peníze a jejich moc nad lidmi. Je možné, že crowdfundingový přístup vás dostatečně

osvobodil od socio-ekonomické frustrace, abyste se odpoutal k řečněme duchovnějším tématům?

Je tam velký časový odstup; první nahrávky vznikaly před více jak třiceti lety. Ale nebyly o mně. Mnohem více šlo o ideje, o kterých jsem si myslel, že je nezbytné psát. Ten takzvaný crowdfunding umožňuje mně a současným Swans hrát a znít tak, jak chceme, protože kontakt s publikem, které chce být na takovou hudbu napojeno, je přímější a těsnější. Je to velmi praktická ambice.

Tentokrát jste natáčeli ve studiích *Sonic Ranch* v Texasu. Proč tam?

Dostali jsme od provozovatele neskutečnou nabídku. Mohli jsme pracovat, kolik hodin jsme chtěli. Studio má výborné zázemí, takže po probuzení jsme hned mohli začít nahrávat a na konci dne zase zalehnout. Byla k dispozici spousta času, kdy se dalo soustředit pouze na hudbu. A takhle jsme mohli udělat nejlepší možnou nahrávku.

Některé písně z *To Be Kind* si prošly během předchozího turné vývojem při pódiových improvizacích. Byl na improvizaci prostor i ve studiu?

Ano, rozhodně. Řada skladeb byla improvizovaná i při nahrávání. Na druhou stranu jsou na albu i písně složené na akustickou kytaru, které prošly klasickým procesem aranžování.

Mezi ně patří i *Some Things We Do*. Jak vznikala?

Jde o myšlenkový proud, seznam nejkrásnějších a nejhorších věcí, co lidé dělají. Všichni jsme děti boží.

Nejopakovanějšími položkami jsou „we fuck“ a „we love“. Šlo o vyjádření kontrastu fyzického a duševního?

Ani ne. Jsou to dvě nejkrásnější věci, které děláme.

Prý jste chtěl dětské portréty od Boba Biggse použít už před třiceti lety, ale on odmítl. Co v případě desky *To Be Kind* změnilo jeho názor?

Dal jsem mu jeden milion dolarů.

(pauza) Opravdu?

Ne. Prostě jsem to zkusil poněkolkrát znovu. Někdy to tak funguje, že něco opakovaně zkoušíte, dokud neuspějete.

Jednu skladbu na *To Be Kind* jste věnoval legendárnímu Howlin' Wolfovi. Bylo to kvůli přímé inspiraci, nebo jen akt fanouškovství?

(pauza) Myslím, že jsem ho cítil, jak zpívá skrz mě.

Má fakt, že používáte signature kytaru *Lucille B. B. Kinga*, co do činění s vaší láskou ke klasickému blues?

Nikoliv, je to jen náhoda. Našel jsem tu kytaru na ulici. Zní dobře, a proto ji mám rád. Mám na ní páskou zalepené ovládní tónové clony a ostatního, s tím vůbec nehýbu. Funkční je jen hlasitost. Signál jde kabelem rovnou do aparátu. Nepoužívám žádné efektové krabičky. Jen ovládní hlasitosti a moje hra.

Dalším odkazem je postava revolučního vůdce Toussainta L'Ouverture. Jste fascinován touto částí haitské historie?

Spíše okrajově. Četl jsem několik knih od Madisona Smartta Bella, autora *L'Ouvertureovy biografie*, na kterého v písní odkazuji. Nejsem žádný odborník. Ale zajímá mě coby výrazná postava jednoho místa, jejíž činy měly dalekosáhlé důsledky v historii světa. Jeho jméno jsem do skladby vhodil coby ztělesnění improvizace a života.

Co se inspirace týče, častěji vás oslovují filmy než hudba. Vzhledem k tomu, že jste v dřívější inkarnaci natočili dvojalbum *Soundtracks for the Blind* a poslední dvě nahrávky svým rozsahem připomínají celovečerní stopáž, napadá mě, jestli je záměrem přiblížit se kinematografii?

Vždycky jsem se zajímal o soundtracky, představují můj oblíbený druh hudby. Když se bavíme o albech v podobě soundtracků, myslím, že o něco takového jsem se pokoušel už na *Children of God*. Bohužel mě zatím žádný režisér neoslovil.

Takže je vaší ambicí udělat filmovou hudbu. Nebo dokonce scénář?

Filmovou hudbu bych udělal hrozně rád, ale scénář ne. Tímhle způsobem nepíšu. Mými ambicemi je hrát hudbu se Swans, dokud mě to bude bavit. A psát knihy.

Ano, v češtině vyšla vaše „veselá“ povídková kniha *Konzument*. Je něco obdobného na obzoru?

Není. Teď na psaní absolutně nemám čas. V současnosti se do mého harmonogramu nevejde nic jiného než Swans.

Myslíte, že nejlepší způsob, jak dělat opravdu originální hudbu, je neinspirovat se ostatními muzikanty a vyčlenit se z jakékoliv scény, obdobně jako stáli stranou ostatních Swans na počátku osmdesátých let?

Nevím, jak to funguje u ostatních; já si myslím, že důležité je pustit z řetězu svou představivost bez ohlížení na to, jaké mohou být následky. To je celé. Nemám žádný návod, prostě dělám to nejlepší, co dokážu.

Na posledních dvou albech máte velké množství hostujících ženských vokalistek. Čím to je a jak se vám spolupracovalo například s Annie Clark (St. Vincent)?

Já mám hrozně rád používání ženských hlasů. Už jen proto, že fungují coby protíváha k naší testosteronové kytarové hudbě, dokáží ji projasnit. Byl jsem velmi potěšený, když Annie vyjádřila zájem podílet se na naší desce. Už nějaký čas prý byla fanouškem. Je to velice profesionální hudebnice a zároveň vlídná osoba.

Zaregistroval jsem, že na aktuální šňůře hrajete nové kusy – Frankie M a Don't Go. Jedná se opět o předzvěst nové desky?

Na koncertech teď hrajeme hned tři nové písně. Jedna se skutečně jmenuje Frankie M, jak říká

te, další je *Clouded by Knowing*, ale ve skutečnosti jsme jí dříve říkali *Don't Go*. A ta třetí nese jméno *Black Hole Man*. Vznikly prozatím z touhy neprezentovat na pódiu jen skladby z nahrávek. Na druhou stranu ty již zachycené pocho-pitelně znějí dost odlišně. Vlastně se vše mění každý večer – vývoj se řídí daným okamžikem.

Na vašich posledních zastávkách u nás jste kromě novinek vždy zahráli jednu nebo dvě oprášené skladby ze starého repertoáru. Plánujete něco podobného, nebo jde o pohřbenou minulost?

Ne, tentokrát už nic starého hrát nebudeme. Všechno, co teď zní na koncertech, je tvorba z posledních dvou let.

V průvodním slovu k vydání *To Be Kind* se na stránkách Young God Records objevila věta: „V těchto dnech může být každá nahrávka poslední.“ Jak se na toto prohlášení díváte teď, o pár měsíců později? Jedná se o poslední album Swans?

Rozhodně ne. Je to pro nás výzva a budeme pokračovat, dokud to pro nás bude ryzí.

V tuto chvíli je pro mne hudba Swans důležitá stejně jako jídlo – a já ho chci jíst dál.

kdo doopravdy jsem – II. část

Třináctý díl seriálu o vizuálech jsme rozdělili na dvě části. Aleš Kot je nejen autorem skvělých komiksů Wild Children a ZERO, ale byl také pravidelným příspěvatelem Full Moonu v prvních letech jeho existence. Nepsal než o komiksech, dnes je v pozici jejich respektovaného a vyhledávaného tvůrce. Stačilo pouhých pár let.

VIZUÁLY/IMAGE ALEŠ KOT
TEXT ONDŘEJ ČÍZEK

Pro Image vytváříš netradiční špičkovou sérii ZERO, kde každý sešit kreslí jiný autor, což příběhu dodává na rozmanitosti a nevyzpytatelnosti. Měl jsi to takhle v plánu od začátku?
Měl. Chtěl jsem si naplno vyhrát s tím, že jsem vytvořil příběh o agentovi, který se mění v závislosti na tom, co se stane v každém dalším čísle. Přišlo mi to i velmi užitečné ve využití exteriéru, skrze který můžu udávat celkový tón příběhu.

Kreslíře vybíráš podle jejich stylu?

Nikdy nezačnu psát, dokud přesně nevím, kdo to bude kreslit. Kreslíře si vybírám tak, že to jsou buď lidi, s nimiž jsem už spolupracoval v minulosti a dělám s nimi rád, anebo lidi, jejichž styl se mi líbí a nikdy jsem s nimi ještě nedělal. Někdy se taky stane, že někdo opravdu zajímavý osloví přímo mě, což je pak nejjednodušší.

ZERO teď navíc přepisuješ do scénáře k televiznímu pilotu. Jaké to je přepnout na jiné médium?

Velmi přirozené, ale nedokážu říct, z jakého důvodu. Jednak je to asi tím, že ve chvíli, kdy jsem začal studovat psaní, ať už beletrii, nebo scenáristiku, jsem se neomezoval psaním scénářů ke komiksům nebo filmům. Chtěl jsem si nastudovat celou šíři toho, jak se naučit skutečně dobře psát. Snad proto mi to teď jde líp, než jsem čekal.

Jednou jsi scenáristiku přirovnával k sochařině...

Jakmile vytvářím příběh, mám představu nebo pocit o tom, jak by měl výsledek vypadat nebo co by z něj mělo být cítit. Může jít klidně jen o úryvek z jedné scény, může jít o celek. Většinou se dívám na velký neopracovaný kus kamene, který má určité hodnoty, a já na jejich základě vím, zda by z takového materiálu mohla vzejít dobrá socha. Ale musím si napřed projít procesem, kdy zjišťuji, co do ní nepatří a jakým způsobem ji mám dávat dohromady. Věci, o nichž vím, že do celku nepatří, pak odsekávám tak dlouho, dokud nevzniknou jasnější kontury.

Za jeden z inspiračních zdrojů uvádíš i tvorbu Davida Lynche a řady dalších velkých multi-

žánrových umělců. Nepřemýšlíš o tom, že jednou budeš točit filmy nebo dělat hudbu?

Před lety jsem neměl tušení, co budu dělat. Mezi osmnácti a dvaceti jsem hrál na free techno festivalech, dělal breakcore a dubstep v době, kdy pro mě byl zajímavý. Měl jsem rád nejrůznější zvláštní elektroniku, takže ano, rozptýl mám velký. Při tvorbě komiksu je to tak, že od začátku spolupracuji s týmem, který si navíc sám sestavuji, takže do určité míry o režii jde, mám nad tím plnou kontrolu. Režie jako taková je něco, co jednou rozhodně dělat chci, ale chci to dělat správně a na to mám upřímně ještě roky a roky, abych se to naučil. Teď mám radost ze scenáristiky a psaní obecně, všechno ostatní je ve stadiu učení se. A učím se všechno, celý život. Nic nevím, o psaní ani o životě, a přijde mi správně v tom stadiu nevěděni setrvávat. Zjednodušuje to život, protože se v první řadě snažím řídit pocity, srdcem.

Co posloucháš? Divná elektronika pořád platí?

Když mi bylo čtrnáct až devatenáct, často jsem si překládal texty The Cure, Smashing Pumpkins, Velvet Underground, Radiohead nebo Nicka Cavea. Později se k tomu začaly přidávat elektroničtější věci, k čemuž jsem se dostal právě skrze Radiohead, zejména jejich alba Kid A a Amnesiac. Dneska mě moc baví Dev Hynes, který je známý jako Blood Orange. Zrovna udělal skvělý soundtrack pro Palo Alto, film od další z sester Coppolových. Taky se mi líbí poslední Lana Del Rey, The Antlers, Rihanna, RATKING, Julia Holter, Grimes, Damon Albarn, Venetian Snares, Belong, Drake, Slint, Muslimgauze, Cliff Martinez, FKA Twigs, Merzbow, Autechre, Ben Frost... Je toho hodně!

Všímáš si image, jakou se tihle interpreti vyznačují? Jak se k ní stavíš obecně?

Pro mě jakožto člověka, který je v Americe vidět i skrze média, je to otázka přirozenosti. Což znamená, že se nebudu snažit vypadat jako někdo, kým ve skutečnosti nejsem, ale naopak půjdu na dřevě toho, kdo doopravdy jsem. Prostě se vykašleš na falešné snažení a děláš to, co chceš ty sám. Pokud budu dávat ven přesně to, co ven dávat chci, automaticky přitáhnou podobně smýšlející lidi. Klidně si můžu hrát a nasazovat masky – i to je součástí lidské přirozenosti.

Když jsi ještě hrával techno, cítil ses být součástí nějaké subkultury?

Všech a zároveň žádné. Vždycky jsem měl pocit, že nemám problém být empatický k lidem, ale zároveň jsem cítil, že někdy tak trochu stojím bokem a spíš pozoruji a analyzuji. Dneska vím, že není důležité být v komunitě – všichni jsme totiž jedna velká komunita, ať už chceme, nebo ne. A nesmíme na to zapomínat, ať už řešíme kupování lístku v trafice, anebo scénář pro hollywoodské studio.

Nedávno jsem dělal rozhovor s Pavlem Turkem z Respektu, který o sobě tvrdí, že hudbu ho baví především poslouchat, a nikoliv držet nebo skladovat. Což díky současným downloadům a streamům ani nemusí. Jak se k tomu stavíš v kontextu své vlastní tvorby?

Vztahuje se to k období, v němž žijeme. Kapitalismus v minulém století vypadal jako něco, co skutečně funguje, a dnes se mění na systém, v němž bude možná pro jednotlivce a skupiny jednodušší něco tvořit a mít úspěch. Zároveň přestanou existovat francízy typu Rolling Stones nebo Beatles, většina výtěžků půjde muzikantům především z koncertů a pravděpodobně se budou dál pečlivě budovat fanouškovské komunity. Celkový rozptýl se zvětší, což plyne už jen z toho, že jsme propojeni s daleko více lidmi než před dvaceti lety. Bude velmi zajímavé sledovat, jak daleko to zajde.

Do téhle propojenosti zahrnuješ i stahování?

Jednou mi napsal kluk z Ukrajiny, který si moje komiksy ani nemá kde koupit, takže je všechny stahuje z torrentu. Strašně se mu líbí a děkoval mi za ně. Poděkoval jsem mu taky. Rozhodně nebudu pokrytec a nenapíšu mu, že já nikdy nic nestahoval, to je přece nesmysl. Zajímavý a užitečný způsob by byl ten, pokud by lidé, kteří jsou v počátečním vývojovém stadiu prvních dvaceti let, měli všechny podobné věci oficiálně dostupné zadarmo. Ostatně, kdybych já sám před lety tolik věcí nestahoval, nečetl a vůbec se o ně nezajímal, nikdy bych nedosáhl toho, čeho jsem dosáhl. Jiná situace je, kdy máš dost peněz a stejně si všechno pořizuješ nelegálně. Autorovi ubíráš možnosti dělat všechny ty věci v klidu a pohodě, které peníze umí zajistit.

Co pro tebe znamená tvorba a osobnost Alana Moorea? Setkali jste se někdy?

Osobně jsme se nikdy nepotkali, krom pár zajímavých zážitků, kdy jsem cestoval mimo své tělo a najednou ho spatřil. Takže jsme se možná někdy někde setkali, ale to by sis musel raději prověřit ještě u něj. (smích) Jinak je to rarita a neskutečná spisovatelská kapacita, navíc čistokrevný šaman, což je vidět i na způsobu jeho práce. Prakticky nepouští Northampton, kde žije a pečlivě buduje tamní komunitu. Je neskutečně inspirativní a podstatně mě ovlivnil – Z pekla je jeden z vůbec nejlepších komiksů, které jsem kdy četl. Hodně mi dala i jeho kniha Writing for Comics, která mi poskytla základy, když jsem začínal, anebo rozhovory, v nichž se rozpovídal úplně o něčem jiném než o komiksech a já skrze to nacházel další inspirace a nápady.

Z pekla vnímám podobně. Fascinuje mě a zároveň děsí, kolik toho musel vstřebat, než něco takového vymyslel a napsal. Jak to máš s rešeršemi pro svá témata a příběhy?

Pokud to dané dílo vyžaduje, je důležité rešeršovat pečlivě, ale zároveň se tím nenechat držet zkrátka. Může se sice stát, že na začátku mám

dvacet stránek poznámek a na konci dvě stě, ale nesmím dopustit, aby mi to jakkoliv spoutalo a omezilo rámec, jak s příběhem dál pracovat a vybrat, co je pro něj správné.

Když se na to podíváš s odstupem člověka, který žije v zahraničí: jak je to s komiksem v České republice?

Co do četnosti rozhodně posun. Titulů je dneska celá řada, ale netuším, jestli je dostatek lidí, kteří by je kupovali. Jedna z věcí, kterou ale nespátřuji vůbec, je propagace v mainstreamových médiích. Nevidím propagaci v tom smyslu, že otevřu Reflex nebo Respekt a přečtu si o nějaké zajímavé komiksově knize, která vyšla za poslední měsíc. Bez toho lze čtenáře získávat jen velmi pozvolna. A jestli někdo vytáhne s dvaceti nebo třiceti tituly za rok, evidentně nechce dělat věci pozvolna. Jenže hodit něco jen tak ven a čekat, že si pro to lidé sami přijdou, není cesta. Chybí mi tu PR, a tím myslím poctivé PR, které se nesnaží, aby lidi slepě konzumovali všechno, ale aby si vybírali věci, které jsou jim blízké. Z mé vlastní zkušenosti je potřeba dát čtenářům najevo, proč je něco důležité, a pokud se tyhle věci v České republice neřeší a o komiksech referují jen úzce zaměřené platformy, nezlepší se to. Na druhou

stranu si uvědomuji, že já sám nemám vnitřní potřebu jakoukoliv formu umění lidem tlačit a vnucovat.

Co nejlepšího ti Amerika dala?

Skvělá otázka, ale moc nevím, jak reagovat. Mám pocit, že tu zemi teprve poznávám. Spíš se snažím nepřemýšlet nad tím, že nějaké hranice vůbec existují, a to se týká jak mé vlastní osoby, tak všeobecných státních hranic. Je zajímavé, že žiju v jedné z největších zemí světa, která své vnitřní státní hranice technicky má, ale nikdo je prakticky vůbec neřeší. Multikulturně má Amerika neuvěřitelný rozptyl, ale asi nesvedu rozlišit, co mi za posledních pět šest let dala a co mi dal třeba kdysi Londýn. Je to na velkou analýzu. Nebo rovnou knihu. Když nad tím přemýšlím, velká část plánovaných projektů v příštích pěti letech je o Americe, čímž se zase dostáváme k poznávání světa (a sebe samého) skrze psaní. Žiju podle teorie, která říká, že to, co vidíme venku, je často odrazem toho, co máme uvnitř. Co mi dala Amerika nejlepšího? Totéž, co svět: všechno. Život, lidi, všechno, co tu vidím a zažívám, možnost být naživu a pozorovat vesmír, kterého jsme součástí každý den a každou noc.

Cítím to jako velké štěstí.

radio 1 :: 91,9 fm
alternativa bez playlistu

© 2012 toy_b0h

Tape

swe — ambient / autumn / electronic
/ experimental / instrumental / post-rock / western classical
— nové album Casino na labelu Hápna

pondělí 17. 11. 2014 20:00 — cross club, praha
předprodej na gout.cz — více na kyeo.net

DÁVÁME HUDBĚ TVÁŘ

Věříme v hodnotu Vaší hudby. Víme, že každá hodnota má svoji tvář. Přesah od vnímání hudby sluchem k vnímání hudby zrakem, čichem a hmatem je dnes možný, díky ručně zpracovanému obalu nosiče hudby. Hudba zabalená v našich obalech, běžně zvaných digipack, je hudba, která majiteli CD dělá radost po mnoho let. A to je důvod, proč je vyrábíme ručně, proč pozorně vybíráme papír, proč nám záleží na kvalitě tisku a proč nám nevadí jakýkoliv Váš nápad.

Třeba jak oslovit hudbou i chuť.

on-line
KALKULÁTOR CENY

LISOVÁNÍ CD

www.azcd.cz

mob: +420 739 076 217, tel: +420 513 034 043

SWANS

USA + YOUNG GOD + MUTE RECORDS new album **TO BE KIND**

special guest **PHARMAKON**

PO MON + 20 + 10 + 2014
LUCERNA MUSIC BAR
start 20.00 **Vodičkova 36 Praha 1**

PŘEDPRODEJ Eventim, Ticketpro, Ticketportal, Ticketstream, Rekomando, Silver Rocket
scrapesound.org musicbar.cz silver-rocket.org

typodesign www.sandstudios.cz

capricornpromotion.cz
scrapesound.org
palacakropolis.cz

AUS / US / Glitterhouse Records
are **Chris Eckman & Hugo Race**
with their band

DIRTMUSIC

pondělí — monday — start 19.30
15 — 12 — 2014
Palác Akropolis

Kubelíkova 27, Praha 3

Předprodej vstupenek Ticketpro, Ticketstream, Eventim,
kavárna Paláce Akropolis a Rekomando

SUZIE STAPLETON

AUS / CZECH TOUR FALL 2014

mysli na SIOUXIE & THE BANSHEES / NICK CAVE
/ CRIME & THE CITY SOLUTION / CAT POWER / TOM WAITS

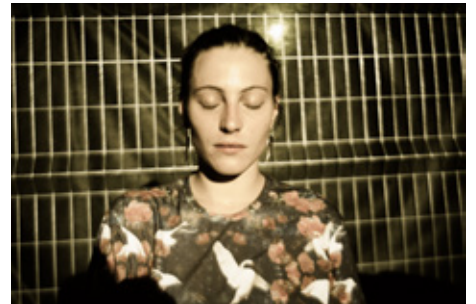
- 10. 11. MUSICTOWN RECORD STORE, PRAHA + KITCHEN
- 11. 11. POTRVÁ, PRAHA + KALLE
- 12. 11. MUMIE, ÚSTÍ AND LABEM + KALLE
- 13. 11. KABINET MÚZ, BRNO + KAPLAN BROS., KITCHEN
- 14. 11. KAFÉ PIKSLA, BŘECLAV + WERE MUTE
- 15. 11. ART KLUB, OPAVA + WERE MUTE
- 16. 11. H-KLUB, ŠUMPERK - BLUES ALIVE

suziestapleton.com scrapesound.org

fullmoon stage 2014

FOTO ANDREA PETROVIČOVÁ

50 THURSTON MOORE - THE BEST DAY
52 THURSTON MOORE - THE BEST DAY II. RECENZE
53 CYMBALS EAT GUITAR - LOSE
53 LISA GERRARD - TWILIGHT KINGDOM
53 THE BUG - ANGELS & DEVILS
54 SHELLAC - DUDE INCREDIBLE
54 THE VINES - WICKED NATURE
54 MAYBESHEWILL - FAIR YOUTH
55 TY SEGALL - MANIPULATOR
56 MARK LANEGAN - PHANTOM RADIO
56 LETO - ZBYTKY OZÁŘENÝCH PLOCH
56 RUSTIE - GREEN LANGUAGE
57 SCOTT WALKER + SUN O))) - SOUSED
58 OLÖF ARNALDS - PALME
58 PHARMAKON - BESTIAL BURDEN
58 WILLIS EARL BEAL - EXPERIMENTS IN TIME
59 LOLA COLT - AWAY FROM THE WATER
60 KIESLOWSKI - MEZI LOPATKY
60 ROBERT PLANT - LULLABY AND... THE CEASELESS ROAR
60 LAETITIA SADIÉ - SOMETHING SHINES
61 DEATH FROM ABOVE 1979 - THE PHYSICAL WORLD
61 HANBA - SILOU KOVADLINY
61 ZOLA JESUS - TAIGA
62 OBLITERATIONS - POISON EVERYTHING
62 SLOWMOTIONDANCER - LIFE IS FINE
63 ROYAL BLOOD - ST
64 MACY GRAY - THE WAY
64 CARIBOU - OUR LOVE
64 PHILM - FIRE FROM THE EVENING SUN
65 MY BRIGHTEST DIAMOND - THIS IS MY HAND
65 BLACK MOTH - CONDEMNED TO HOPE
66 MARKÉTA PILÁTOVÁ - TSUNAMI BLUES
66 DAN RHODES - ANTROPOLOGIE
66 GRAEME THOMSON - GEORGE HARRISON: ZA ZAMČENÝMI DVEŘMI
67 FRANK MILLER - KURVA VELKÝ SIN CITY
67 NEIL GAIMAN, DAVE MCKEAN - ČERNÁ ORCHIDEJ
68 NEJHLEDANĚJŠÍ MUŽ
68 SIN CITY: ŽENSKÁ, PRO KTEROU BYCH VRAŽDIL
69 FINDING FELA OST
69 THE KNICK OST
69 LIBERATOR OST

LIVE

72 ARCTANGENT
74 THIS WILL DESTROY YOU
74 HELMET
75 PHARELL WILLIAMS
76 BERLIN MUSIC WEEK
77 WOVENHAND

LABEL STORY

78 YOUNG GOD

SLOUPKY

80 SMASHTHESTATE
80 HIGHBURY FIDELITY
80 EYES WIDE SHOT
81 NAHOŘE V LABI
81 HISTORKY Z KUCHYNĚ

81 POT V DEŠTI

Thurston Moore
The Best Day
 Matador, 2014

ŽIVĚ 30. 10. 2014 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA
 TEXT JAKUB ŠILHAVÍK
 FOTO DUŠAN TOMÁNEK
 HODNOCENÍ 85 %

Bolestivý rozchod královského páru americké nezávislé scény nejenže ukončil existenci legendárních Sonic Youth, ale vzal také jedné generaci fanoušků poslední zbytky iluzí o lásce na celý život. Naštěstí namísto truchlení se čtveřice ústředních protagonistů s nadšením vrhla do řady nových projektů, které nabídly mnohem víc než pouhé přizívování na slávě domovské formace. Nestárnoucí Kim Gordon se oddala noiseovým experimentům (Body/Head), kytarista Lee Ranaldo zamířil do poklidných vod alternativního rocku pro starší a pokročilé, bubeník Steve Shelly vypomohl několika známým kolegům z branže... A vytáhlý intelektuál Thurston Moore? To je kapitola sama o sobě.

Nejprve po vzoru spikleneckého parťáka J Mascise pověsil elektrickou kytaru na hřebík a natočil melancholickou akustickou desku Demolished Thoughts, která po letech zasvěcených hlukovým stěnám působila nebývale svěžím dojmem. Zklidnění však nevydrželo dlouho, během turné se zformovalo záškodnic-

ké komando Chelsea Light Moving a zaútočilo s nebývalou punkovou razancí. Rukopis se na dohled přiblížil nejlepším deskám z dílny Sonic Youth, o vítězi pomyslného souboje tvůrčích osobností bylo jasno. Není divu, že novinka The Best Day vyvolává obrovské očekávání – Moore se netajil skvělou náladou po přesídlení do Londýna a navíc se obklopil věhlasnou sestavou doprovodných hudebníků v čele s baskytaristkou Debbie Googe (My Bloody Valentine), bubeníkem Stevem Shellym a kytarovým virtuosem Jamesem Sedwardsem.

Jediné důvěrně známé hrábnutí do strun a celý vesmír najednou dává smysl – neexistuje lepší způsob, jak vystihnout hypnoticky opojný zážitek při poslechu monumentálního otvíráku Speak to the Wild. Nekonečné instrumentální pasáže, připomínající neprávem přehlíženou desku Murray Street, se neustále organicky přelévají, dokud neobkrouží celý kruh a nevrátí se zpátky na začátek. Text jako by intuitivně vyvěral ze samotné podstaty hudby a tvořil vyvážený celek bez potřeby dlouhých interpretací. Milostná hymna Forevermore vzápětí nabývá až postrockových intencí a do paměti se navěky vryje romanticky archaický verš „That’s why I love you forevermore/ That’s why I want you forevermore“. Mladistvé duše romantických básníků z vily Diodati žijí dál.

Prosluněná titulní píseň The Best Day nabízí čirou esenci nakažlivého optimismu – sound-

track bezstarostných letních dnů a instantní hit na první dobrou. Charakteristické popkulturní odkazy v textech ani tentokrát nechybí, Thurston Moore upíná pozornost k britské anarchistické skupině The Angry Brigade, která se proslavila bombovými útoky zkráj 70. let. Příznačně pojmenovaná skladba Detonation nešetří nesmlouvavou úderností, Moore zběsile deklamuje a finále odlehčí vražedným sloganem „We maybe have to use a toy grenade!“. Energii by mohli závidět o generaci mladší hudebníci. Mezi zdroje inspirace se opět zařadil sebedestruktivní Derby Crash, frontman průkopnické hardcoreové formace Germs, který oddané fanoušky cejchoval cigaretovými spáleninami na zápěstí. Zprvu poklidná atmosféra Germs Burn se láme pod nánosem razantních riffů, akutní záchvat schizofrenie v praxi. Akustické hájemství předchází sólové desky Demolished Thoughts alespoň připomene dvojice skladeb Tape a Vocabularies, skrytá hrozba se však doslova vznáší ve vzduchu – poslední pokušení Thurstona Moorea?

Osvědčená formule funguje na novince The Best Day stále na jedničku a nepřipouští sebe-menší opotřebení materiálu ani po dlouhých třiceti letech na scéně. Frank Black a obnovení Pixies můžou jen tiše závidět. Omluvenky na pražský koncert se nepřijímají.

Bez výjimek!

Thurston Moore
The Best Day
Matador, 2014

ŽIVĚ 30. 10. 2014 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA

TEXT FLIPPAH

FOTO NYA UPPLAGAN

HODNOCENÍ 81 %

Vieme, kto je Thurston Moore? Ako sa dostal do NYC, čo tam hľadal a založil, s kým všetkým nahral noiseový improvizatívny album, ecstatic peace, rozvod, kapela v stand-by mode? Vyba-vené, podme sa venovať jeho súčasnej tvorbe. Ak nepočítame Marka Ibolda, máme tu polovicu zo Sonic Youth, čo je počut' aj tam, kde sa sonická mládež začala strácať v popovejších kruhoch (zachránil to až posledný Eternal). Včas zasiahli Chelsea Light Moving so svojou novou podobou grunge, Mooreova predstava art punku vyplávala na povrch a česť sonikov bola zachránená.

Ako ochutnávku vypustil Matador titulnú The Best Day, ktorá ma vystrašila, lebo som dúfal,

že keď Thurston Moore nahrá svoje ďalšie sólo s plnokrvnou (nielen backing) kapelou, nebude to countryrockový vybrnkávací výpredaj à la Lee Ranaldo & the Dust a jeho beatlesácke úlety. Avšak hneď v prvých dvoch skladbách Speak to the Wild a Forevermore sú predošlé obavy uvedené na správnu mieru. Spletité riffy, stále čitateľné, politické a poetické texty, originálne ševlenie spoza bicích Steva Shelleyho, ktorý by sa nestratil ani v swingovom bigbande, taký-to vytrvalý štýl ma iba jeden bicista.

Povedzme si pravdu. Kim Gordon nevedela hrať na basu ako Deb Googe a My Bloody Valentine mali pesničkové štruktúry vždy menej zreteľné a masívnejšie, takže dočasná výmena na basáčkinom poste bola pre obe strany prospešná. Snáď ich ešte nemusíme označiť za supergroup, to býva cesta do zamrznutého pekla rockových ikon – neskorý zber alebo výber z hrozna bude vhodnejší prívlastok. Jednému porovnaniu so Sonic Youth sa predsalen nevyhnem: občas mi chýba striedanie dvoch mužských a jedného ženského vokálu. Tu je jasné, kto je autorom všetkých songov, od údernej skratky Detonation cez oddychovú akustickú dvanásťstrunovú inštru-

mentálku Vocabularies, preberajúcu na seba potemnejšiu a zádušnejšiu stránku albumu. Alebo Tape, srdcovka pre sentimentálnych ufňukancov za dobami nahrávania mixtapov, ego, láska a vrčanie motorčeka zo starého dvojdecku. Chelsea Light Moving si už jeden vydarený cover Communist Eyes od Germs strihli, možno to bude mať hlbší odkaz, pretože album aj tentokrát uzatvára Germs Burn, osobná pocta spevákovi Derby Crash a jeho krátkemu pohnutému životu. Start a fire, stop a fight, my desire.

Vraj každá generácia má svojich Rolling Stones, mne našťastie v štrnástich niekto posunul kazetu s Washing Machine. Nebyť spomínanej prelo-movej udalosti, bol by som s hudobným vkusom úplne inde a nie som jediný. Lahšie sa žije na svete, kým sú naše pubertálne vzory stále aktívne a nenahrávajú len sladké omáčky, a som rád, že viem, ako znie jeden deň zo života Thurstona Moorea. Ten najlepší. Poteším sa, ak pre niekoho z mladšej generácie bude vystúpenie v Lucerne a album The Best Day prvé stretnutie s bandou okolo posledného mohykána, ktorému presídlene do Londýna počuteľne prospelo.

The king joined the band.

Cymbals Eat Guitars

Lose

Barsuk Records, 2014

TEXT JIŘÍ VLADIMÍR MATÝSEK
HODNOCENÍ 75 %

Kapela pojmenovaná podle výroku Lou Reda, kterým se snažil popsat zvuk Velvet Underground, vydává třetí desku s názvem Lose. Cymbals Eat Guitars s ní dosáhli na zatím nejvyšší metu své kariéry a nadále rozvíjejí koncept křehkých, zapamatovatelných melodií, obalených v zašpiněných kytarových stěnách. Je to jako pohyb mořské hladiny, chvíli klidný, chvíli rozbouřený.

Cymbals Eat Guitars produkují hudbu, která je silně introvertní, uzavřená do sebe. Přesto není odtaziťá, do svých melancholických nálad vláká posluchače naprosto spolehlivě. Nejpatrnější je to v epicky rozprostřených skladbách Jackson a Laramie, ani jedna z nich nejde pod šest minut. Vrcholem je píseň Child Bride, s rádiovým potenciálem a chytlavá na první poslech. Prim na Lose hrají kytary, které však velmi často uvolňují prostor pianu přidávajícímu potřebné zjemnění. Deska nikam nespěchá, Newyorčané se pohybují převážně ve středním tempu, hrají si s každou melodií, opakují, varíují. Nenudí, dovedou přesně vystihnout moment, ve kterém by už mohl posluchač začít klimbat. V tu chvíli se objeví vlna, která vše posune zase o kousek dál, k novým melodiím.

Lose je konzistentní album s jasně definovanou atmosférou a pocitu, které se k němu váží. Cymbals Eat Guitars cizelují svou hudbu, hudbu, která není pro každého, ale má co vyprávět.

Lisa Gerrard

Twilight Kingdom

Gerrard Records, 2014

TEXT DAVO KRSTIČ
HODNOCENÍ 70 %

Russel Crowe se zamyšleně dívá z okna automobilu. Hraje hudba, která nevzrušivé scéně dodává vnitřní napětí a naléhavost. Skladba Sacrifice, autor Lisa Gerrard. Přinutila mě koupit si soundtrack k filmu Insider rok předtím, než si kvůli jejímu podmanivému vokálu všichni kupovali soundtrack ke Gladiátorovi. Členka Dead Can Dance se stala módním zbožím, které musel mít každý – Zimmer, Morricone, Orbital. Jenže nevšední hlas poněkud... zevšedněl.

Další sólové album Lisy Gerrard s názvem Twilight Kingdom vyšlo letos v srpnu téměř bez povšimnutí. Zpěvačka a skladatelka ho vydala na vlastním labelu jen v digitální podobě. Jde zřejmě o dosud nejintimnější (a rozhodně nejkratší) nahrávku, hudební doprovod se zcela absentující rytmikou je méně než minimalistický a Lisa se obejde i bez něj (úvodní Blinded). V sedmi minutové Neptune důmyslně pracuje s tichem a pomlkami, žádné perkuse jako na Duality, žádná elektronika jako na The Silver Tree. Na desce hostuje Daniel Johns z grungeových Silverchair, ale ve skladbě Seven Seas ho ani nepostřehnete. Pro ty, kteří považují Lisinu hudbu za temnou, je Twilight Kingdom výletem ke světlu. Zkuste povznášející Adrift a především vrchol alba, anglicky otextovanou Too Far Gone. „Tady v temnotě jsem našla svůj klid,“ zpívá Lisa svým uchvacujícím kontraaltem. Píseň je o smíření, třeba i s tím, že od této dámy se už revoluce nedočkáme. Na ambientní toulky je ale pořád spolehlivým průvodcem.

The Bug

Angels & Devils

Ninja Tune, 2014

TEXT JAKUB ŠÍMA
HODNOCENÍ 88 %

Kevin Martin, hudební chameleon a stálice britské elektronické scény, má již přes dvacet let v popisu práce překračovat žánrová omezení a citlivě kolonizovat neznámá teritoria. Z inspiračních vod dubu, industriálu, hip hopu nebo dancehallu se postupně vynořovaly projekty Techno Animal, Ice, King Midas Sound či aktuální The Bug. Inspirační různorodost je však pevně sevřena místy až experimentálními postupy a důsledným pohybem po temnější straně hudební produkce.

Šest let trvalo, než Martin přišel s nástupcem oceňované London Zoo. Novinka Angels & Devils vedle sebe staví dva stejně početné tábory reprezentované dvěma polovinami alba. Zatímco prvních šest tracků se nese na vlnách trip-hopu, ambientu a elektroniky, kterými prosvítají melancholické až meditativní nálady, druhá půlka je plná časovaných beatových detonací, rytmického běsu a nemilosrdných vokálů. Martin dokáže obě poloviny autorsky propojit, ale přesto se stává, že dle nálady si možná poslechnete jen jednu polovinu alba. Jestliže andělskou šestici lze použít při dlouhých nocích jako doprovod k počítání oveček, ďábelský půltucet je prototypem industriálního inferna a příčinou kaluží potu na tanečním parketu. Intimní polohy hostů jako Liz Harris a Gonjasufi jsou střídány sbíječkami typu stálého spolupracovníka Flowdana nebo Death Grips. Emocionální bipolarita desky se tak snadno může stát pastí na posluchače. Přesto je Angels & Devils originální a nadmíru výživnou zastávkou v Martinově hudební evoluci.

Shellac Dude Incredible

Touch And Go, 2014

TEXT JAKUB ŠILHAVÍK
HODNOCENÍ 70 %

Na úvod si vyjasníme pozice: Shellac vnímám jako specifický druh rockových dinosaurů, a nemyslím tím obtlouštělé chlápky s prořídou trvalou, kteří s velkou pompou objíždějí zapadlé tuzemské kulturáky s povinnou výbavou klasických hitů 70. let. Nejsvětější trojice Steve Albini, Bob Weston a Todd Trainer jsou zkrátka staromilci uctívající poctivý analogový zvuk, dlouhé časové prodlevy mezi jednotlivými studiovými alby jsou železným pravidlem a na turné vyrážejí pouze v případě, že to ostatní pracovní povinnosti dovolí. Jejich minimalistický post-hardcore připomíná pradávny monolit vytesaný k naprosté dokonalosti. Ať už sáhnete po jakémkoliv položce diskografie, neuděláte chybu.

Novinka Dude Incredible dokonale zapadá do výše řečeného, Shellac sekají jeden nekompromisní riff za druhým, naprosto přirozeně si pohrávají s gradací skladeb a nešetří typickým sarkastickým humorem. Moment překvapení logicky absentuje, hudební progresivita jednoduše nepatří do jejich slovníku. Lehce zamrzí pouze nedostatek opravdu silných a zapamatovatelných momentů, sběrači perel tentokrát nebyli tak úspěšní jako obvykle a do zlaté pokladnice se zařadí pouze několik válu – namátkou kovbojský duel Dude Incredible, heavy nářez The People's Microphone nebo závěrečná hitovka Surveyor. Největší síla Shellac se ovšem ukrývá v živých koncertech. Když už se k nějakému uráčí...

The Vines Wicked Nature

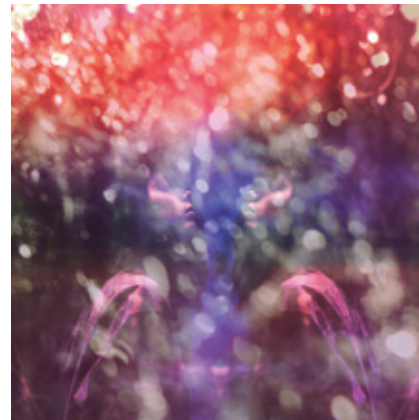
Wicked Nature Music, 2014

TEXT VOJTA CHMELÍK
HODNOCENÍ 65 %

The Vines, kteří spolu se Strokes, Libertines a dalšími křísili na počátku minulé dekády garage rock, nejsou úplně mrtví, jak se poslední dobou mohlo zdát. Craig Nicholls sice po vydání Future Primitive vyházeli všechny členy a na tři roky se ukryl před veřejností, letos však kapelu s novými hudebníky postavil znovu a z nahromaděného materiálu vydal dokonce dvojalbum.

I na něm se věrně drží zaještěho stylu založeného na spojování šedesátek a grunge. Už je to trochu okoukané a poprask jako debut Highly Evolved a následující Winning Days to způsobí jen těžko, ale pořád to má šťávu. Dvaadvacet dvouminutových songů střídá či prolíná dvě typické polohy grungeových vypalovaček (úvodní singl Metal Zone) a balad založených na akustické kytáře (téměř cohenovská Truth). Craig, který byl i hlavním producentem, nešetří svým talentem pro funkční jednoduchá sóla a schopností stavět skvělé šedesátkové vícehlasy. Některé skladby znějí povědomě, jako bychom už od Vines něco podobného slyšeli, a dvacet dva věci je možná pro spoustu posluchačů příliš velký krajíc, ale žádná z písní není vysloveně průšvih, který by zasloužil vyškrtnutí.

Šestá řadová deska Wicked Nature kapelu nikam neposouvá, ale zní svěže a dobře se poslouchá. The Vines by měli uvažovat o dalším vývoji, o vyzkoušení nového směru. Otázkou je, jestli se do toho bouřlivákovi s Aspergerovým syndromem vůbec chce.

Maybeshewill Fair Youth

Superball Music, 2014

TEXT JIRKA JAKOUBĚ
HODNOCENÍ 60 %

Byli to sympatáci, tihle Maybeshewill. Bojovali proti konzumu, prvních pět let hráli a nahrávali výhradně na vypůjčených nástrojích, jenomže přišli v době, kdy už postrocková vlna kulminovala. Rád vzpomínám na mile divnou desku Sing the Word Hope in Four-Part Harmony – žádný div, jen downtempo mixnuté postrockovým grungem. Russian Circles meet Guano Apes! Roztěkaný instrumentál, který sjednocovala opatrná elektronika. Další řadovka I Was Here for a Moment, Then I Was Gone byla pořádkem dravá, jen učesaně. Žánrově jednoznačnější, poplatnější, kopec klavíru, příjemně svěží. Zapamatovatelná skladba Farewell, Sarajevo a dostatek důvodů těšit se na pokračování.

Přišlo koncem letošního léta, říkají mu Fair Youth a já od prvního poslechu tápu. Na první dobrou cítím, že album chce být pocitově silné, ale snaží se o to tak okázalým způsobem, že zůstává povrchní. Zoufale mu chybí silné okamžiky, snad s výjimkou kontrastní Asiatic, která propadá falešně představa, že víc smutných kláves plus větší porce elektroniky rovná se intenzivnější atmosféra. Maybeshewill nenašli odvahu pohrát si se zvukem, jak se třeba povedlo posledním God Is an Astronaut, ani překvapit na oko nevládnou a syrovou autenticitou ve stylu 65daysofstatic. Tohle je sázka na žánrově jistoty, které platily před deseti lety. Zvoní mi v uších, srdce mlčí!

Ty Segall
Manipulator
Drag City, 2014

TEXT JAKUB KAIFOSZ

FOTO DENEĚ PETRACEK

HODNOCENÍ 85 %

Já vlastně hrozně chci, aby se mi tohle album líbilo. Sám ani nevím proč, ale i když jsem Ty Segalla nikdy moc nežral, ani nesledoval, tak jsem se na tuhle desku od té doby, co jsem ho viděl totálně rozsekát You're the Doctor z předchozího alba Twins na Lettermanovi, nelogicky těšil, protože to, co tam předváděli, mi bylo tak šíleně sympatický, že někdy prosím našeho bubeníka, aby mi od něj i něco pustil v autě, jelikož on ho, ač ne nijak zbožně, tu a tam poslouchá.

Ale to je fuk. Nikdy jsem neměl rád takový ty recenze typu: „Tohle album je lepší/horší než [doplňte název předešlého alba]“, nebo: „Tohle album se odklonilo od zvuku [doplňte název prvního alba, nejlépe ručně číslovaného EP z roku nula, který zní, jako když prdíte do rezavý

plechovky od fazolí], takže nestoji za nic“, protože má – ne lepší, ale aspoň nějakou – produkci. A že Manipulator má zvuk jako prase!

Zároveň má ale naprosto jinej, a to zásadní problém. Měl bych si ho asi nechat na konec, abych tím pěkně na závěr vytřel zrak, ale já už se prostě neudržím a ani vlastně nevím, co jinýho bych do té doby psal. Takže, dámy a pánové: VŽDYŤ TO ÚPLNĚ CELÝ ZNÍ JAKO T-REX, SAKRAPRÁCE! A co mě na tom štvě možná ještě víc je, že tenhle fakt skoro ve všech recenzích vyzdvihují jako něco úžasného. „Skvělý sedmdesátkový album, jako by ho udělal/i [doplňte kohokoliv, kdo nestál v sedmdesátkách za prd a nezapomeňte na T-Rex].“ Jinde se dokonce ani nestydí publikovat hlody typu: „Ty Segall objevil svého vnitřního Bolana.“ Bomba, tyjo. Snad se mi taky jednou pošťestí.

Ale zase ne úplně všechno proti. To album krásně teče, možná až moc, protože s každým dalším songem člověk okamžitě zapomene na ten minulej, takže po všech sedmnácti moc neví, kde mu hlava stojí a co to vlastně slyšel. Až na toho falešného Marka Bolana, kterej tomu celou

dobu bez ostychu vévodí tím zálučně poameričtým přízvukem. A co si z toho teda vzít? Skoro bych si radši usekl prsty, ale napíšu to. Na albu není slabá písnička. Co albu, dvojalbum. A poslouchá se to jak po másle, když se člověk zapře a přestane si dělat čárky za každou svoji oblíbenou kapelu, která na něj ze všech koutů a záhybů s úsměvem mává z Laguna Beach, kam všichni svorně odjeli do (z většiny posmrtného) důchodu. A co je horší, skoro se nabízí to poslouchat několikrát dokola, protože je tam toho tolik, že na jeden poslech je člověk spíš vyjukanej a tumpachovej než rozumnej a uspokojenej.

Když si to spočítáme, dojdeme k tomu, že tady máme album, na kterým je slyšet všechny glamrockový a protopunkový bohy, album s produkcí, za kterou by zabijela každá současná kapela nejen podobného ražení, a kdo řekne, že ne, kecá, nebo mu už fakt seriózně šplouchá na maják, a hlavně a především album se znepokojujícím ostrovním leitmotivem v nejlepších letech, který hraje banda kalifornskejch pankáčů.

Takže je nakonec super, jak tak koukám.

Mark Lanegan Band

Phantom Radio

Heavenly, 2014

ŽIVĚ 20. 2. 2015 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 85 %

Noir dance post-punková Ode to the Sad Disco je klíčem. Mark Lanegan na minulém albu pohřbil blues, ale stejně nikdo nečekal, že se letos The Cure nebo Echo & the Bunnymen budou skloňovat více než klasici jako Muddy Waters nebo Robert Johnson. Mark neopouští staré přátele, ale přivedl si mnoho nových.

Phantom Radio je plné melancholie a temných mraků, jak je u Lanegana zvykem, ale zároveň působí optimisticky a chvílemi až nadšeně. Zpěvák objevil nový zvukový vesmír a přistupuje k němu s dětinským potěšením, respektem i důstojností. Klávesové motivy jsou občas roztomile neohrabané, Mistr se učí za pochodu a s chutí mluví o krautrocku a post-punku. Lanegana máme zařazeného v americké klasice, ale i on byl kdysi teenager a lepil si na zed' plakáty Gang of Four.

Phantom Radio potvrzuje Laneganovu úžasnou pěveckou formu – zkuste Harvest Home, Torn Red Heart nebo The Wild People. Pozitivní odlesky, kterými je novinka pocukrovaná, se blyští i v jeho zpěvu, nový zvuk dodává celistvosti, album je sevřené a vygradované. Hraje přísně a tanečně, nejsilnější jsou hybné skladby jako Floor of the Ocean, Seventh Day nebo závěrečná Death Trip to Tulsa. Jen produkce Alana Johannese je až moc profesorská; tak výrazná kolekce by zasloužila osobitější přístup.

Leto

Zbytky ozářených ploch

Mamamrdamaso / Silver Rocket, 2014

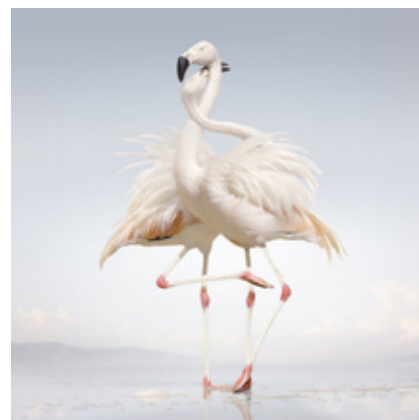
TEXT JAKUB KOUMAR

HODNOCENÍ 79 %

Časem se asi každý projekt setká s tím, že povaha jeho desek zpětně formuje jeho osobnost. O to vzácnější a příjemnější pocity přicházejí u prvotin, jejichž charakter je jako tabula rasa, jako kniha, která se teprve začíná psát – navzdory tomu, že Leto, tedy Palma a Indoš, nejsou žádní nováčci. Snad i proto mají Zbytky ozářených ploch velice dospělý náhled na svět. Do sebe uzavřená a introvertní deska plná konkrétního jazyka rezignuje na zvukomalebnost. Její poselství se rýsuje stejně jasně jako stín domů pod ostrým letním sluncem.

Texty se vezou po naivních melodiích a vyvolávají náladu primitivismu; jakou roli zde hraje jazyková nevyzrálost se identifikovat nedá. Přílišná vykuchanost jazyka je spíš na škodu, provokativní kontrapunkt a čistounký, nečekaně kakofonizující vokál by možná ždíbec poetičnosti snesl. Nahrazují ji ostře a krasopisně psané kytary, místy překrývané rozpitou elektronikou. Veškeré zvukové vrstvy od sebe opisují, a vzniká tak spousta drobných pohybů vykreslených v mnoha barvách. V kombinaci s hlasem vzniká zajímavá koláž parciálních podnětů, na které se lze soustředit skoro donekonečna, i když se místy vtírá pocit, že se hudba soustředí hlavně sama na sebe beze snahy o odstup.

Pro Zbytky ozářených ploch je nejcharakterističtější první verš: „Ležím na trávě tváří do země. Nechci vědět, čím vším nejsem...“ I tato uzavřenost z ní dělá výraznou plodinu na našem, ještě pořád trochu strádajícím, poli inteligentního popu. A to se počítá.

Rustie

Green Language

Warp, 2014

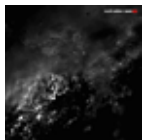
TEXT DAVID ČAJČÍK

HODNOCENÍ 77 %

Nepochopitelný začátek. Znělka Paramount Pictures, rychlost vydělená čtyřmi a pět zrněk noisu. Workshop a fade out. Teď už menší překvapení, elektronika jako když se třpytí jezero, tón sem, tón tam, krásně se na to dívá, poslouchá. Fade out. Kytara a laciný riff à la rádiová znělka na obchod s nábytkem. Poslední fade out a můžeme začít! Skotský producent Rustie, odchovanec Warp, měl veleúspěšný debut a jeho následovník na to nejde jednoduše. S Raptorem už našťestí warpujeme o sto šest. Delikátní sci-fi dropy, hardcore prohnáný dubovým mixérem. Čekalo se tři roky a čtyři minuty patnáct.

Zatímco na Glass Swords si Rustie vystačil sám, Green Language hosty nešetří. Danny Brown si vytáhl eso a americký přízvuk nechme stranou, grime z něj dělá hotového Rascala. Jeho hi-speed rap se dere ven v možná nejlepší skladbě Attack. Ani D Double E nezaostává a s Up Down od začátku aspiruje na letní remixovatelný hit. Nelze vynechat Velcro, jehož optimistický break nabízí lízátko, a Tempest, ukazující, jak by asi chutnalo s LSD. A tak dále.

Snad každá skladba se dá v klidu poslouchat a hodnotit samostatně, ale je to dobře? Deska postrádá můstek – oslí či betonový. Jednotícím prvkem Rustieho je maximálně a minimálně neuspořádaná velkorysost. Stísněná sedačka letadla letícího na další štaci poskytuje neomezený rozlet hudebním nápadům a Green Language zaručuje, že se při jejich hledání nebudete nudit. I když – mluvit takovým jazykem, asi nám ta Babylónská věž spadne.

**Scott Walker
+ Sunn O)))**
Soused
4AD, 2014

TEXT LUKÁŠ GRYGAR

FOTO 4AD

HODNOCENÍ 90 %

Na co myslet, když hraje nová hudba Scotta Walkera? Pokud znáte tu starou, myšlenky jsou dané. Člověk se nemá jak vymanit z přemýšlení o trajektorii, která navedla šedesátkového idola a sedmdesátkového barda k experimentům, u kterých by si Yoko Ono řekla, že tohle už je trochu moc. Tilt z pětadvadesátého bylo první album po deseti letech a šok pro každého, kdo třeba i tušil, že Walker za opulentním popem dávno zabouchnul dveře. Číst si uživatelské recenze na Amazonu – a to se týká i následujících *The Drift* a *Bischof* – je jako procházet zákopem v Ypres. Sténání dávných fanoušků, hudba pro autorovy uši?

Co přesně je pro Walkera hudba, si můžeme vyvodit z perkusí, na Driftu obstaraných boxováním fláky masa a v otvíráku novinky *Soused* praskáním biče. A *beating would do me/ a world of good*, intonuje zpěvák, který po-

dobnou myšlenku uplatňoval i na posluchače. S tím ale souvisí největší překvapení desky: je podstatně stravitelnější, než cokoli co Walker v posledním čtvrtstoletí vydal. A můžou za to pachatelé z nejnepřavidelnějších.

Kotvou pěti skladeb o celkem padesátiminutové stopáži jsou drone metaloví Sunn O))), a jestli někdo předpokládal, že tuhle desku dotáhnou ke strukturám, ve kterých se lze orientovat bez nebeské otevřenosti návštěvníka výstavy moderního umění? Já ne. O'Malley s Andersonem obtékají Walkera charakteristickým asfaltem a jako by tím pomáhali vypjatému zpěvákovi neutíkat do svých nočních mūr zcela a úplně. V jinak typicky nervní *Fetish* najde jeho modus operandi místo, kde k sobě pustí bici (myšleno opravdové bubny, ne baterii mrtvých těl), a na moment je ze skladby záležitost, která by se vešla na *Climate of Hunter* z roku 1984.

Pozor – *Soused* má pořád kus cesty k čemukoliv, co by prošlo formátováním i takového rádia, kde se neštítí třeba současného zvuku *Deafheaven*. To plus vyznačující spolupráci bych vyměnil za „feat.“, protože ať už byl tvůrčí proces jakýkoli, Sunn O))) jdou ve výsledku tam, kam jim Walker pokyne. Kromě patentovaných kytarových

stěn ale přidávají také řadu vyhrávek, z nichž hned ta první v otvíráku *Brando bud'* přímo cituje *Guns N' Roses*, nebo je alespoň bizarně evokuje.

Walker mluví poslední dvě dekády v šifrách a Sunn O))) s ním tuhle hru hrají úspěšně a pro posluchače napínavě. Obstarávají i syntezátory, a když jeden z nich připomene ambientní stranu Bowieho berlínské klasiky „*Heroes*“, lze táhnout vazbu ke skutečnosti, že zpěvák zmiňuje tajnou policii Stasi. V textech opět působí jako prorok konzumující literaturu faktu po tuctech a vyvrhující zdánlivě nesouvislé anekdoty. Walkerův hlas stírá rozdíl mezi melodií a bolestivou křečí, ale zatímco na předchozí trojici desek měl blíž právě křečí, *Soused* zdobí nádherně zpívané (a také nádherně zachycené) linky, přes které se osa k baladickým kořenům rýsuje velice snadno.

Žádná z písní sice nedosahuje jímavosti *Farmer in the City* z Tiltu, ale co taky ano? Tandem se Sunn O))) mohl dopadnout všelijak, ale dopadl nejlépe, jak mohl. Kytarové aparáty v něm říkají svoje, aniž by přehlušily Walkerovu unikátní vizi hudby, u které se nabízí především myšlenka, že je to hudba výjimečná
– a výjimečně dobrá.

Ólöf Arnalds Palme

One Little Indian, 2014

TEXT LENKA MARIE ČAPKOVÁ
HODNOCENÍ 70 %

Ólöf Arnalds (neplést si s Olafurem Arnaldsem, to je její bratranec) je schovankou samotné Björk a západ jí díky tomu bere i s islandštinou. Navíc se obklopuje kvalitními hudebníky i producenty, což je na její hudbě slyšet. Poslední album nahrávala z fleku a bez velkého cizelování, a to je slyšet taky. První věc, která zaujme (nebo odpudí), je zpěvaččin zajímavý hlas, který se na Palme proměnil v mňoukání. Stylově vychází z klidného a nekonfliktního folku, připomene dětské říkanky. Hudba je křehká, intimní, tichá a broukavá. Dobře ji charakterizuje loutnový zvuk charanga, na které taky hraje. Jeden by si myslel, že v angličtině budou autorčiny texty přístupnější, ale interpretace je někdy taková, že by klidně mohla zůstat u islandštiny. Oproti Sudden Elevation opouští písničkářství připomínající Joni Mitchell a vytváří sevřený tok písní, které už nejsou trubadúrské ani lidové. Defining Gender příjemně překvapí temnou bossa novou, ale jinak nahrávka rytmicky příliš nevybočuje z ukolébavek. Kamarád Skúli Sverrisson propletl album elektronikou, nejvíc v Half Steady, která vyčnívá jako hravá polyrytmie. Skutečně zpěvná a srozumitelnější je singlová Patience: „*Little by little my whole reality started to bend to your hidden insanity...*“ Alespoň tady Arnalds nezní, že by jí rostly vousky a další dvě tlapky. Album působí jako EP a zvukový experiment, na kterém umělkyně hledá možnosti do budoucna.

Pharmakon Bestial Burden

Sacred Bones, 2014

LIVE 20. 10. 2014 LUCERNA MUSIC BAR
TEXT VERONIKA KUBANKOVÁ
HODNOCENÍ 80 %

Vyrastáte v New Yorku, kde sa na ulici bežne stretávate s krvavými bitkami a miliónmi ľudí, ktorí pred plačúcimi a zvracajúcimi bytosťami odvracajú zrak z ľahostajnosti a bez záujmu. Plienky vám prebaľovali na punkových koncertoch, kde ste trávili väčšinu svojho času. Margaret Chardiet má vskutku slušné podhubie na to, aby o ňom vytvorila silné a autentické svedectvo. Väčšina ľudí si žije vo svojej bezpečnej bublinku, ale Margaret so svojim noiseovým projektom Pharmakon dokáže v sekunde bublinu prasknúť a postaviť vás bezbranných a zraniteľných do centra monštrózneho hluku a bolesti. Upozornila na seba prvotinou Abandon (2013) a hlási sa opäť s LP Bestial Bourden. Šesť skladieb vznikalo na nemocničnom lôžku po operácii, zatiaľ čo sa Margaret spamätávala z toho, že ju, ako poznamenala, jej telo zradilo. Body Betrays Itself je neľútostným útokom, zvieracím kričaním do tmy. Pharmakon pritvrdila. Realitu, nech je akokoľvek krutá, vždy exponuje do obludnej podoby, a tak ju robí neodškriepiteľne nevyhnutnou. Na úvod prichádza rytmický dych zachvátený křčom, strachom a znie hrozivejšie ako akýkoľvek krik. Rinčanie a úzkostný bzukot elektroniky prerážajú údery na obľúbený obdĺžnik plechu, ktorý má v hudbe Pharmakon čestné miesto. Melódie v surovom štádiu rozkladu. Bestial Burden sprevádza znepokojujúci a hlbinný hluk, cirkulujúci v pravidelných intervaloch narúšaných silným krikom. Margaret zo seba dokáže vydať nespočetné množstvo emócií, akoby otvorila Pandorinu skrinku a všetok hnus sa miesi s bolestivými výkrikmi. Ak sa na to dáte, vykriči si dušu aj za vás.

Willis Earl Beal Experiments In Time

CD Baby, 2014

TEXT DANIEL HEVIER ML.
HODNOCENÍ 70 %

Amerika miluje výrazné černošské hlasy. A ak za nimi stoja silný príbeh a charisma umelca, úspech je zaručený. Willis Earl Beal patril k zjavom, ktorí skúšali šťastie v rôznych speváckych castingoch. Zúčastnil sa aj obrej X Factor a napriek tomu, že čoskoro vypadol, všimlo si ho malé vydavateľstvo Hot Charity. Podalo mu pomocnú ruku a vďaka tomu mohol nahráť svoj debut Acousmatic Sorcery aj nasledujúcu dosku Nobody Knows. V súčasnosti sa rozhodol ísť vlastnou cestou a berie tak na seba plnú zodpovednosť v podobe vlastných nákladov. Willis zároveň otočil o sto osemdesiat stupňov voči hudobnému priemyslu a prosí ľudí, aby odvrátili pozornosť od médií. V týchto vyjadrení je cítiť istú schizofréniu, keďže aj on sám bol ich produktom. Talentovaný spevák je presvedčený, že moderná spoločnosť až príliš nivočí individuálnosť duše. S týmto manifestom, ktorým pokračuje aj na najnovšej doske, rozbúril hladinu, ale sám si popol na hlavu nesype. Už v úvodnej skladbe Questions naladí Willis na vírivú a meditatívnu náladu. V časopriestore sa ako z oparu hmly vynára jeho zamatovo soulový hlas. Willis sa nikam neponáhľa, netlačí na tempo, frázovanie ani na svoj hlas. Charakter albumu najviac vystihne skladba Monotony, keď agogika tejto štvorminútovej litanie sa vlečie rozvlácnym, skoro nemenným spôsobom. Výstredný aj civilný spevák nanáša na statické harmonické minimalistické plátno asketické melódie. Tie sa odparujú pod vplyvom prchavosti okamžiku. Všetky aranžmány sú ako pierko, ktoré sa necháva unášať, až pristane na vašom ramene. Album Experiments in Time je vznešený, ušľachtilý, aj keď mu chýba kus napätia a gradácie.

Lola Colt Away from the Water Fuzz Club, 2014

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

FOTO OH! INVERTED WORLD

HODNOCENÍ 87 %

Majestátní melodie, řezavé riffy a úsečné bicí ve spojení s odkazem křížovatký Haight-Ashbury. V punkových klubech nemají barevné psychedelické bubliny co dělat, ale londýnské šestici Lola Colt je to srdečně jedno. Odlišné světy se v jejich podání důvěrně prolínají, nebezpečné myšlenky konvence zastavit nemohou. Námluvy odkazů minulých generací působí svůdně a na dnešní přešlechtěné scéně originálně. Lolu Colt můžeme vnímat jako sestru Anny Calvi – určitě ne tak fatální a dokonalou, ale možná o to přístupnější.

Lola Colt si vybrali název podle zapomenutého spaghetti westernu ze šedesátých let a s pistolnicí ve znaku ani nepřekvapí, že si frontwoman říká Gun. Filmovou hudbu ostatně skupina staví vysoko na žebříčku inspirací, kytarista Matt Loft rád mluví o produkci kapely jako o soundtracku k nenatočenému filmu. Zatím si ovšem není jistý,

co by ten film měl být zač: „Schizofrenní love-story s tragickým koncem, městský noir spaghetti western nebo pochybná road movie vedoucí skrz poušť,“ rozpovídal se pro časopis Clash, který doplnil, že album Lola Colt by jistě rád produkoval Quentin Tarantino. Laciná hipsterská konotace – na císaře braku jsou Lola Colt moc komplikovaní. Navíc rádce zvolili výborně.

Jim Sclavunos umí osedlat hada a desce dodal nádherně břitký a přitom vyrovnaný zvuk. Koho překvapí, že ústřední linkou jsou bicí, nedával pozor. Sclavunos z vlastní zkušenosti dobře ví, jak je důležité mít páteř či kotvu. Teprve kolem pevného jádra je možno vinout spletité kytarové ornamenty, westernová vibrata a skřípavá hluková sóla. Lola Colt mají se třemi kytarami a houslemi ohromné možnosti, jedním z hlavních producentových úkolů bylo brzdit koně. Povedlo se: písně jsou dostatečně přehledné a tak akorát tajuplné. Sřet mezi punkovou a hippie estetikou doplňuje další kolize, tentokrát autorská. Většina repertoáru je dílem Gun a Matta, kteří se podle vlastních slov často u skládání rvou jako psi. Cit, vášeň a talent ve skvělém poměru.

Hlavním trumfem Lola Colt je ovšem Gun – pistolnice, královna pouště a šerif v jedné

osobě. Srovnání se Siouxsie Sioux je nasnadě, stejně tak může připomenout Patti Smith. Pamatujete na Volunteers of America? Grace Slick uměla volat do boje stejně dobře jako svádět bílého králíka, velký neškolený hlas tehdy hýbal zástupy. Gun, dánská rodačka, má podobnou moc. V jejím hlase rezonuje třeskutá směs sexu, svobody a přitažlivosti. Mluvíme o pocitech, nikoli o snaze po vyrovnaní, Gun zpívá s velkou jistotou a sebevědomím, a hlavně sama za sebe. Právě tak jako zmíněné legendy, konfrontace je poklonou i radostí.

Tvůrci spaghetti westernu si vypůjčený žánr upravili k obrazu svému, přepsali jeho zákony a změnili jeho směřování. Zkuste si pusit vedle Mackennova zlata třeba Hodný, zlý a ošklivý, rozdíl je patrný z prvních záběrů. Možná to není taková zábava, ale je v tom ušlechtilost, trpělivost a hloubka. Nechybí špetka nadhledu a ironie, která ovšem v žádném případě neubírá na naléhavosti, naopak ji násobí. Z hudby Lola Colt se šíří podobný pocit, evropský původ kapely je znát.

Mají v sobě něco starosvětského a rozvážného, stejně jako nejlepší díla Sergia Leoneho.

Kiesłowski Mezi lopatky Indies Scope, 2014

TEXT BARKA FABIÁNOVÁ
HODNOCENÍ 80 %

Duo Kiesłowski spolu s Janem P. Muchowem představilo recept, jak natočit sakra dobrou desku. Na přelomu ledna a února odjeli do Normandie, zavřeli se na dva týdny do domu na pobřeží a tvořili. Materiál, který vzešel z větru a deště, zpracovali na album *Mezi lopatky* – překvapení letošního podzimu. Už od prvního úderu do kláves je jasné, jak mimořádná deska je. Kiesłowski se nebáli jít ještě o krok dále a ponořit se ještě hlouběji do vlastního nitra. Obnažené pocity ventilují střídavě a upřímně, což je asi nejvíce znát v úvodní skladbě *Dotyky* a v baladě *Ve větru*. Zatímco *Dotyky* jsou úvodem do intimity nefungujícího vztahu, kdy z lásky zbyly jen doteky dýkou mezi lopatky a kocovina, v písni *Ve větru* se řeší, zda spolu zůstat, či odejít. V podobném duchu se nesou i další písně, které jsou mikropříběhy o potkávání se, míjení, loučení i nevyřčených vyznáních. Nakonec však přes všudypřítomnou melancholii vše končí vyrovnáním se s osudem a závěrečná skladba *Normandie* vyznívá optimisticky.

Hlasy Marie Kiesłowski a Davida K. Pomahače se doplňují podobně jako jin a jang, jeden bez druhého nedá ani ránu. Spolupráce s Muchowem se taky vyplatila, basová linka dodává písni tmavější odstín a je znát příklon do lehce indiepopových vod – což není na škodu, naopak. Napadá mě, že kdyby polský režisér Krzysztof Kiesłowski ještě žil a znal své jmenovce, možná by ke své barevné trilogii přidal barvu čtvrtou, tmavě modrou.

Robert Plant Lullaby And... The Ceaseless Roar Nonesuch, 2014

TEXT MICHAL PAŘÍZEK
HODNOCENÍ 89 %

Jednou z nejúžasnějších věcí na Led Zeppelin byla schopnost absorbovat vnější vlivy a přirozeně je roudovat na svůj styl. Povedlo se jim to s blues, folkem nebo funkem. Robert Plant se snaží o totéž a na novém albu to dokázal téměř dokonale. Se skupinou *The Sensational Space Shifters* spojuje dávné lásky a vášně do jednoho pulsujícího proudu energie.

Plant se po letech v country kabátě znovu vydává do Afriky, zároveň si ale s sebou balí všechno, co má rád – ozvěny anglického folku, country motivy, elvisovskou manýru i melancholické psychedelické plochy. Zásadní je, že všechno hraje zároveň, písně netěkají ze stylu do stylu, jsou spojeny uvnitř. Vizi naznačoval Plant už na albech *Dreamland* nebo *Mighty ReArranger*, teprve nyní ji ale dotáhl do konce. Album se navíc povedlo i autorsky: pouze dvě písně jsou tradiční (ovšem, podobně jako v dobách *Led Zep*, změněné k nepoznání).

Robert Plant natočil dost možná nejlepší desku své sólové kariéry a vyzývaný reunion mateřské lodi může odmítat s ještě větším úsměvem než doposud. Z každého tónu je zřejmé, jak mu na nových písni záleží, každé slovo pečlivě odvažuje. Album mohlo být zvukově špinavější, ale to už bychom od vrásčitého veterána chtěli moc. *Road remains the same.*

Laetitia Sadier Something Shines Drag City, 2014

TEXT JIŘÍ ŠPIČÁK/ RADIO WAVE
HODNOCENÍ 80 %

Domovská kapela zpěvačky a skladatelky Laetitia Sadier *Stereolab*, jejíž jádro kromě francouzské muzikantky a zapálené socialistky tvoří ještě producent a hudební mozek Tim Gane, byla proslulá naprostou absencí autocenzury. Skupina na desítkách EP a singlů vydávala vše, co se ve zkušebně nebo ve studiu stalo, a jediný způsob, jak tuhle záplavu zastavit, bylo vyhlásit dočasnou pauzu – ta v případě *Stereolab* trvá už pět let. Sadier se s touto pauzou vyrovnává, jak nejlépe umí, a pouští do světa už třetí sólové album. Deska *Something Shines* poprvé vychází na prestižním folkovém labelu *Drag City*, ale změna vydavatelství nesouvisí se změnou zvuku. Laetitia pokračuje v cestě, kterou *Stereolab* vyrazili na přelomu tisíciletí a která znamenala útok od motorického beatu a velvetovky rozostřených kytar a příklon k písničkovým experimentům, ovlivněným kosmickým popem stříhu Juana Garcíi Esquivela.

Something Shines může fungovat jako úvod do obrovského univerza *Stereolab*, protože v kostce nabízí všechny ingredience, které skupinu proslavily: šedesátkové klávesy jsou namíchané ve stejném poměru ke kytarovým vyhrávkám, Laetitia střídá francouzštinu s angličtinou a chytlavé žvýkačkové melodie jsou posazeny do kontrastu k textům citujícím levicové filozofy. Pro nováčky skvělé entrée nebo okamžitý nezáměr, pro dlouholeté fanoušky přísun milované drogy přímo do žíly.

Death From Above 1979

The Physical World

Last Gang, 2014

TEXT JIŘÍ AKKA EMAQ

HODNOCENÍ 91 %

Druhé album po deseti letech? To je kadence hodná Stanleyho Kubricka. Rozpadnout, složit a hlavně nic neuspěchat. Tohle je rock'n'roll o dvou nástrojích, ale s o to hutnějším zvukem. Že to jde, už dokázali třeba němečtí Dýse, Dresden Dolls či White Stripes. Posledně jmenovaní se asi nejvíce blíží ke zvukové dráze smrti shora, jenže Death from Above 1979 nemají kytaru, ale basu. Sakra basu! A jejich naboosterovaná riffařina nasadí od začátku prst na tep doby, do srdce zabodne pořádnou dávku noradrenalinu a zaplaví komory čerstvou krví. Chobotnatci věru kují své poslední chobotango, dokud je žhavé, od začátku dupou efektům na krk a pouští elektrošoky. Hned v Right on, Frankenstein!, kde přitakají nemesis postmoderny, člověku sešitému z mnoha částí, zároveň vysvětlí, že tohle je přeci stejná píseň, jenom má jiný zvuk. Nevinnost padá, viděli jsme příliš. Krátce vydechnou snad jen v lehce nasládlé Red Is White, ale následující singlová Trainwreck 1979 s rovným kopákem zase kope a vykopává nás i sebe. Všechno graduje až ke zvukově opulentní koncovce The Physical World. Album je hodně fyzické, žádná zadumaná intošárna, prostě výstřel přímo na komoru. Možná neobjevuje nové vody, ale rozhodně se slušnou rychlostí prožezává ty známé a čeří je a dělá vlny. Občas strhne daleko do minulosti k Only If You Call Me Jonathan (Virgins), tuzemské nabasované Deverově chybě či Edith. 1979 je silný ročník a konec *cool decades*. Od té doby už jen smrt a Frankenstein!

Hanba

Silou kovádliny

Damage Done, 2014

TEXT DAVID VO TIEN

HODNOCENÍ 80 %

Už dlouho jsem si nevšiml nové kapely lidí, kteří kvůli tomu začali hrát na nástroj. Napadají mě jen Peleton. Jinak všude provažené ksichty, na bedrech často tři kříže. Neznám moc hudebníků, co by hráli jen v jedné kapele nebo neměli hlavu plnou nápadů na dalších 133 krát pět plus 1 kapel. Pořád doufám, že stejně jako potkávám děcka dřít na chodníku před barákem olíčka a shove-ity, než vyrazí do skateparku, tak doma třináctiletí smradí drhnou riffy Deep Purple a Slayer a zakládají kapely. Tak jako jsme to tehdy dělali my. Kde je mladá krev? Kde je misled youth? Ty vole, na takový otázky jsem přece moc mladej.

Silou kovádliny. Takhle mocně naráží každý refrén, vlastně i sloky. 10 skladeb na 18 minutách, žádné těžké počty. Žádný velký srání. Žádná věda, čistá energie. Otázka jedné zkoušky. Dynamit složený ze zkušeností a chuti hrát. Je to slyšet. Maká to. Hanba tvrdí, že většina jejich riffů je ukradených. Možná jo, nejsem encyklopedie, ale mají vlastní tvář a zní neotřeale. Ostatně úvodní kytarové výpady připomínají historiku, jak přišel kytarista Tomáš na první zkoušku s tím, že jdou dělat kántry. Zní to tak. A maká to. Složení kapely je příliš pestré a samo o sobě vypovídající, než aby z toho vylezla nuda. Chytlavé melodie na ploše příliš krátké, než aby začaly působit vlezle nebo ubíjely. Přímochaře nápeky s vervou lokomotivy. Všechno na svém místě.

Banánovy texty měly vždycky co říct. Často (mi) dodávaly sílu, nutily (mě) přemýšlet. Provokují, jdou přímo k věci, srozumitelně a úderně, s humorem i nadhledem. Největší sílu opět ukazuje s křehčím tématem v písni Ptáčata, co nemohou létat. „Ptáčatům, co nemohou létat, každý den kovat křídla./ Držet je v dlaních, přitom je nelitovat./ Prostě a jednoduše je jenom milovat.“

Zola Jesus

Taiga

Mute Records, 2014

TEXT JIRKA JAKOUBĚ

HODNOCENÍ 75 %

Nika Danilova alias Zola Jesus už dávno není lo-fi. Už žádné jódlování v zaplivaných klubech, ale jasný svit reflektorů v zádech; a stejně jako Chelsea Wolfe zpřístupnila Zola svou tvorbu, aniž by ztratila šarm. Zlomová deska Conatus nabídla vrstevnatý moderní pop, čitelný a citelný, jehož společným jmenovatelem byl charakteristický hlas s lehce stravitelnou elektronikou. Letmo zamotala hlavu mainstreamu, protože pořád nebyla produkt, i když působila širokospektrálně.

Taiga, to už je jiná písnička, o poznání komplikovanější. Tělavý pohled do očí, který říká „ztrácím se, dovol mi podlehnout“. Bývala plachou burleskou na tanečním parketu, ale teď, skrz nejednoznačné kontury, dospěla v baletku na komorním rande, chladnou a nepřístupnou. Přesto není plachá, její sebevědomí bere slova i jistotu. Elektronika má od prvního okamžiku více poloh – potmě depešáky nepoznáš, hlas už taky není vědomým kontrastem. Nelpí na jednoznačných hitech a singl Dangerous Days, který asi nejvíc připomíná zvuk i rytmiku předchozí tvorby, je paradoxně nejslabším místem novinky. Ponechala si smyčce, propadla podivnému soulu, stala se tajem i jinotajem.

Zola nikdy nepotřebovala prvoplánovou kontroverzi, žádná Lady Gaga, nic ve smyslu „nevím, co sama se sebou, ale pořád mám v záloze třicet deka hovězího bůčku“. Zola ví moc dobře a Taiga je jen dokladem toho, že kromě osobitého přístupu k hudbě má i komplexní cit pro vizuál. Vstřícná k prožitku, odměřená k času i žánrovým hodnotám.

Lenka Dusilová & BAROMANTIKA

D

Nové album V HODINĚ SMRTI & turné

WWW.LENKAD.COM

Supraphononline

Mastered
for iTunes

Obliterations Poison Everything Southern Lord, 2014

LIVE 28. 11. 2014, KLUB 007 STRAHOV

TEXT MILAN TRACHTA

HODNOCENÍ 90 %

Frackovitý odér a pytel plný problémů se za Austinem Barberem táhne už od časů kultovní politické screamo kapely Yaphet Kotto. Nikdy nespĺňovala kritéria hodných kluků s kostěnými brýlema a dnes už legendární historka, jak při svém evropském turné v roce 2003 ukradli v německém obchodním domě celý kytarový aparát (ano, včetně bedny) a za pár hodin se tam ještě vrátili pro kabely, to jen podtrhuje. V kontextu psaní o nové desce Obliterations se to vše může zdát nepodstatné, pro pochopení toho, co z ní sálá, je to naprosto zásadní.

Spousta kapel chce totiž v současné době hrát zlou, agresivní muziku plnou frustrace, ale mít ty správný ukradený riffy, otrhaný džiny, dlouhý vlasy a rádoby zlej pohled ještě neznamená totální destrukci. Obliterations riffy samozřejmě ukradli taky, ale stačí už pár vteřin vazbení, aby bylo jasno, že klasické kecy o Black Flag, Die Kreuzen, Born Against nebo Poison Idea jsou tentokrát mimo. Poison Everything je totiž mnohem větší námrď, než jaký tyhle kapely kdy vyprodukovaly, a to říkám jako jejich nekritický fanoušek. Co se týká čistokrevné destruktivní energie, posunuli ji Obliterations na úplně novou úroveň.

Esenci je skladba Mind Ain't Right, která po úvodním zapískání evokujícím zubní vrtačku vykopne zuby, a já vzpomenu na úřadování členů Saviours ve skotském baru, kdy po krátké strkanici skončily místní vepřové krky s hlavou na podlaze, přišláplé špičatejma koněma. Měl jsem obavu, jestli surovej, zatuchlej odér členové Black Mountain a Night Horse nerozsmělní, ale zbytečně. Poté, co nahráli Poison Everything, by v tom baru vzali z pultu nedopitou flašku whisky a flákli s ní proti největšímu zrcadlu.

Slowmotiondancer Life Is Fine Self-Released, 2014

TEXT LOOMERAR

HODNOCENÍ 75 %

Vzpomeňte si na fotku Palermo: odraz dvojice (Gajarský a Štětina) si prohlíží koně za sklem (Myslbek). Johnny the Horse? Koně teď zapráhl Leland Palmer a ze superbowlu (video Beach House – Wishes) docválal přímo na pódium Creepy Teepee 2011. Tam King Krule (tehdy Zoo Kid) hučí na hrací ploše z deštníků. Mrholí a smutný i veselý Mastercard emotikon z loga Life Is Fine jsou do sebe zaklesnutí jako kule Maca DeMarca v zipu levisek (klip Way to Be Loved od TOPS).

Když hrál DeMarco se Seanem Nicholasem Savagem na Sedmičce, klub proměněný v lodní bar byl explicitně označen za kuřácký dle přání umělců. Dominik Gajarský je výtvarný umělec a nekouří. Duté beatsy na Life Is Fine jsou tribální v poměru sil, v jakém seskládal své Album bílého muže, reminiscenci koloniálních fetišů českých avantgardistů. Dominikova vizuální tvorba nahlíží do alb takových patriarchů s vehementní zvědavostí prepubertálního gangu z Cesty do pravěku (titul výstavy v Galerii Jelení). Tma v místnosti je vyplněná chodem promítačky a v uších zůstává tinnitus thereminu. Ale šepot neznamená vyšetpalý a paobraz neznamená pachutí. Plátnu studiového mikrofonu z promofotky Slowmotiondancera se prý říká Popkiller. Tak se třicet a více roků zabíjící pop (Six Hundred Years) ohýbá podél steel kytary [Wikipedia (Kurumba Island)] a syntezátory brousí vokál tak, že melodie hryžou sdrátovanou čelistí Jamieho Stewarta (Cross). Některé věci si za peníze nekoupíte... nebo spíš: For relaxing time, makes it life is fine time. A cenu si řekněte.

Royal Blood
S/T
Warner Bros, 2014

TEXT JAKUB HUDÁK
FOTO PARLOPHONE
HODNOCENÍ 55 %

Od několika lidí, jejichž názory většinou sdílím, jsem se dozvěděl, že Royal Blood by se mi měli líbit. Všichni jsme slyšeli příběh s bubeníkem z Arctic Monkeys, což sice není můj kamarád, ale v roce 2013 napochodoval na pódium v tričku s nápisem Royal Blood. Inzerce, kterou nejde ignorovat. Čekal jsem, že se těmhle klukům budeme všichni posmívat. Rockové duo, co se otevřeně pokouší o modernizaci blues rocku? Vzdávám se, tohle by sarkasmu vyhovilo pojistky. Ale ne: místo toho během jediného roku existence explodovali po celé Anglii až do invazních flotil a já tady jenom sedím a mrkám. Co tihle kluci mají?

Zprvce mají první desku a v zádech třetí největší label na světě, zadruhé vypadají seversky,

chlapácky, všechno hluboko a tvrdě. Jestli jste od pražského koncertu Neutral Milk Hotel poslouchali před spaním převážně Sun Kil Moon a Kurta Vileu a teď vám chybí v diskografii testosteron nebo byste rádi někoho pláclí ve fitku po rameni a řekli něco o hudbě, co má koule, tady je. Jenže když jde o hudební dua, musí řešit problémy, které větší kapely buďto neřeší nebo je řeší snáz. Otázka zní, jak se Royal Blood vypořádali s charakterem formace.

Hrát ve dvou je totiž zvláštní rozhodnutí, o kterém se bude mluvit. Není jak to obejít. Na čtyřčlenné kapele nic tak provokativního není. Nedokázali sehnat kytaristu? Jsou sourozenci? To, co ve dvou musí nutně scházet na pestrosti, dohání dvojice specifickým pojetím žánru nebo zvuku. Od White Stripes a Black Keys jsme se naučili, že když jeden sedí za bubny, musí ten druhý předvést něco ohromujícího. Hodně se mluví o tom, jak jim to v kytarách křupe – málokterý zvuk kytary se rozebírá tolik jako ten Jacka Whitea (snad s výjimkou Davida Gilmoura – a v tomhle se Royal Blood trefili). Pokud vám dělají basy dobře jako mně, máte se už od prv-

ních vteřin na co těšit. Výšky jsou snad jenom v činelech a hluboko ponořený hlas se má pak sotva kam vejít. Je to ohlušující, matoucí a příjemné. Mám ale pochyby o tom, či je zásluha. Jasně, koncept zůstává jejich, ale při poslechu skladby Loose Change jsem si všiml, že se zvuk basy ve druhé polovině nápadně ztenčí, aby potom mohl znovu zhoustnout a vytvářet dynamiku, a to je spíš výsledek práce s mixem. Fakt, že basa v ojedinělých momentech vyletí po oktávách nahoru a stejně není slyšet charakteristické zakňourání whammy pedálu, mě přesvědčuje o tom, že Royal Blood za hodně vděčí schopnému technikovi.

Bohužel, i kdybych tohle všechno ignoroval, instrumentální stránka zůstává chudá a nenápaditá. Sekvence „tvrdý riff a potom jeden verš, když to doznívá“, je sice nejnapadnější v Little Monsters, ale zároveň je skoro všude. Navíc zpěv má jen dvě polohy: nízko položený vypráveč ve sloce a vypjatě natažený krk v refrénu.
Všimli jste si, že to zní jako nu metal?

Macy Gray
The Way
Kobalt, 2014

TEXT LENKA MARIE ČAPKOVÁ
HODNOCENÍ 60 %

Od prvnj desky Macy Gray uplynulo patnác let a kromě toho, že si připadám stará, se snažím rozpomenout na jinou písničku než I Try. Album The Way je už osmé, ale od debutu se zpěvačce nepodařilo udělat významnější zářez. will.i.am ji zkusil prodat s pěkným albem Big, pak šla s kúží na trh skrze autorskou desku, což nedopadlo dobře, a v roce 2012 vydala diskutabilní sbírku coververzí. Přes některé dobré špekly se mi z Macy Gray zpívající Nothing Else Matters stále zvedá žaludek. Zpěvačka měla se zajímavým hlasem dobře našlápnuto, ale podobně jako Anastacia jej není schopná spojit s dobrou hudbou. Je na tom sice lépe než její kolegyně, která jednou řekla, že hudbu vlastně ani nemá ráda, ale Macyiny desky jsou průměrné až podprůměrné. Produkce jí nevyrobí nic zajímavého a sama to neumí.

Letošní pokus The Way bude průlomem opět jen těžko. Začíná to u rádobyvtipného nízkorozpočtového videa ke Stoned a končí otravným refrémem písničky The Life, kde zpěvačka do zblbnutí opakuje, že „*life is beautiful*“. Ve stopáži lze sice dohledat i slušné kousky (diskotékově pozitivní Hands, soulová I Miss the Sex nebo nekonfliktní First Time), ale celé album zabije koncovka, sklouzávající do nezajímavé popové podprůměrnosti. A i ty povedené skladby postrádají gradaci a jsou nekonečné. V The Way Gray zpěvačka přemítá, že „*all the people are happy and successful/ maybe I could be as well if I knew the way*“. Tudy ale ne.

Caribou
Our Love
Merge, 2014

LIVE 16. 10. 2014, MEET FACTORY
TEXT JANA MICHALCOVÁ
HODNOCENÍ 87 %

Sladká bezchybná láska, o ktorej spievajú popové hviezdičky, je nuda. To vie aj Caribou. Každý vzťah je komplikovaný, keď ten druhý si vysvetľuje konanie inak, ako bolo myslené. Každá skladba je iná a každému je nechán dostatok priestoru na interpretáciu. Alebo ste z tých, ktorí sa usadia v rutine a žiadnu farebnejšiu cestu domov z práce neprípustia. V tomto prípade ruky preč od Our Love.

Keď matematik zistí, že nie všetky veci sa dajú racionálne vysvetliť, tak sa mu buď zrúti svet, alebo vydá „hit“ Can't Do Without You, žijúci si v jednoduchej línii s vlastnou logikou rytmu. Ťahavý hlas zo skladby doznieva ešte medzi dropíkmi skladby Silver, až sa rozplynie v jej snovosti. Moc sladké? Nie, len príjemne odľahčujúce.

Vymysliet si vlastný tanečný štýl s kľzávym rytmom doplneným basmi môže v nočnom klube spôsobiť celkom zmätok. Už si myslíš, že si chytil ten správny swing, a do toho ti padnú nové a nové rytmy a netrúfneš si predvídať. Stačia slová Our Love, všetko navyiac by bolo zbytočné pri inštrumentálne bohatej skladbe. Robotická či senzuálne intímna, dojímavajúca a mrazivá si nemusia nutne odporovať. Mašina na zvuky, nakoniec sa aj tak nedozvieš, aká Naša láska je. Skokom vedľa môže byť len paradoxne Second Chance. „Tell me if you really want it,“ spieva jemný hlások, no Mars má navyiac – ako keď na africkú techno párty zavíta lesná víla za zvuku flauty a zas zmizne. Ezoterika albumu je zas späť.

Dan Snaith alias Caribou si našiel tanečnú psychadelickú cestičku domov do kráľovstva elektroniky, keď po štyroch rokoch prešiel cez Swim do Our Love.

Philm
Fire From The Evening Sun
UDR Music, 2014

TEXT VIKTOR PALÁK
HODNOCENÍ 80 %

Je to metal, není to metal? Je, a jako řemen. Na druhé desce nové kapely bubeníka Davea Lombarda, proslulého zejména dlouhými roky strávenými u Slayer, jako bychom tradiční žánr přesto nepoznávali. Naštěstí, chtělo by se říct. Na Fire from the Evening Sun sice zpívá o „mršinách mrtvých králů“ a dojde na záchvěvy melodických balad i kytarová sóla, ale deska nepůsobí nijak monstrózně – naopak je prostá žánrových opičáren.

Že bude seskupení kolem Lombarda skvěle zvládat metalové zadání, to se dalo očekávat. Děje se tak ale nesmírně přirozeně, s žádoucí zemitostí (stopy míří ke Grip Inc., další z principálových kapel) i nenápadným experimentálním ostřím (Fantómas), díky kterému se motivy skladeb nečekaně přelévají. Na rozdíl od většiny žánrových soupeřů se Philm neuchylují k patosu – to už se můžeme bavit spíše o bluesových ozvěnách. A slova jako „obyčejný“ nebo „hravý“ si s metalem taky zrovna často nespojujeme. Fire from the Evening Sun zároveň neschází značný náboj.

Album je dobře nastartované a zdravě agresivní, ale obejde se bez tradiční metalové obraznosti a energie z něj prýští samozřejmě, bez póz. Muzika je to dokonce tak dobrosrdečná, až se chce člověku domýšlet pohádku o zlé, nafoukané královně Slayer, obelstěné nenápadným princem jménem Philm, který se zbavil okovů, setřepal ze sebe nutkání nabubřele se předvádět a znovu se postavil na vlastní nohy. Ač se rozhodně nepouští do neprobádaných oblastí, působí druhá deska Philm v metalovém kontextu odvážně. „Skromný metal“ jako nový žánr?

My Brightest Diamond

This Is My Hand

Asthmatic Kitty, 2014

TEXT LENKA MARIE ČAPKOVÁ

HODNOCENÍ 90 %

Výjimečnost Shary Worden tkví v její schopnosti spojit pop a klasickou hudbu. Je skvělá vokalistka (studovala zpěv na univerzitě v Texasu a později operní zpěv v New Yorku), zná i základy kompozice. Sice vydává popová alba, ale používá nástroje symfonického orchestru. V oblíbě má dřeva, na aktuální nahrávce This Is My Hand ale hrají velkou roli i žesťové dechové nástroje a nově se přidávají experimenty s elektronikou. Kompozičně se autorka nedrží pevné popové struktury, skladby dramaticky gradují a často se v průběhu mění jak instrumentace, tak nálada a tempo. Worden vrství a pracuje s kontrasty (Pressure), nebojí se ani clusterů (This Is My Hand). Silnější náběh má první polovina alba, vrcholící v písni I Am Not the Bad Guy. Tam, kde na začátku jen vrčí elektrické kytary podpořené perkusemi, se najednou zvedne úpěnlivý a zoufalý vokál a do místnosti vletí žesť. Ve srovnání s předchozí deskou je zvuk tvrdší a méně osobní, a to i díky většinové absenci smyčců – místo toho zpěvačka klade důraz na rozmanitost rytmů a zmíněné žesť, které žene do výkřiků a temných fanfár. Shara Worden si dokáže vše zaranžovat a nebojí se ambiciózní orchestrace. Jestliže dříve bylo možné rozeznat jednotlivé inspirace, This Is My Hand je svébytným kusem, který rozhodně nepůsobí jako derivát. Zpěvačka do něj vnáší osvěžující techniku i talent a je schopná obojího využít neokázale. Lehce kombinuje vysoké s nízkým, a vytváří tak svět, ve kterém si vychutnáme obojí.

Black Moth

Condemned to Hope

New Heavy Sounds, 2014

TEXT DAVID VO TIEN

HODNOCENÍ 75 %

Ides of Gemini, Monarch!, Witch Mountain, Sabbathian a také Black Moth. Podzim jako sabat čarodějnic moderního věku. Košťata vystřídaly kytary, Petrovy kameny se zhmotnily v doom/sludge/stoner/occult rock, Fuzzovy nevěstky obcují s valivými riffy. Black Moth už na debutu a s novou deskou opět potvrzují, že nemají zájem se sestříčkovat. Mají vlastní spolek. Daleko od drone metalu Monarch!, retro estetiky Witch Mountain a Ides of Gemini, agrese a nepředvídatelnosti Jucifer a ráznosti spojené se spirituální zablouhaností Dark Castle se vyhraňují nejvíc groovy riffy na světě. Co skladba, to bota nakopávající chopper.

Black Moth pohání rokenrolově drzý drajv hnaný metalovými vyhrávkami ve stopách pionýrů žánru a řezavými kytarami, válčujícími vše, co jim stojí v cestě. Na to, aby byla Harriet Bevan přirovnána k ochutnávači netopýrů, je příliš rázná – a taky poslední, co by zpívala „my name is Lucifer, please take my hand“ a záhy „oh no, no, please God help me“. Říct, že představuje Grace Slick stoneru, je možná přesnější, přesto jen vratká berlička, jak popsat její hlasový projev. Psychedelické klíčky momentů, které nestojí na zemitéch ranách power akordů, tomu dávají relevanci. Nejvíc vybočuje z popsaného tvaru předposlední Slumber with the Worm – začíná kytarovým motivem, který by se mohl přelít do moderní country jízdy, postupně však vyústí až k blekýřskému včelínu, kde chybí už jen havraní krákorání. Zajímavé je, že přestože se Black Moth k černokněžnickému čarování dostali přes klasické postupy, skrze nepříliš dlouhé a čitelnou melodii nesoucí sólo, nepůsobí jako ostruhy zaryté do zadku.

RÁDIO, KDE HTML JE VÍC NEŽ FM

KONCERTY, DISKUSE A VYSÍLÁNÍ
PRO VEŘEJNOST
ŠTÍTNÉHO 30, PRAHA 3 - ŽIŽKOV

 streetculture

WWW.STREETCULTURE.CZ

Markéta Pilátová

Tsunami blues

Torst, 2014, 304 stran

JIŘÍ ZAHRADNICKÝ | MODERNI-REVUE.CZ

HODNOCENÍ 50 %

Když se člověk, kterému je hudba drogou, motá po knihkupectví a neví, kam sáhnout, zaručeně vezme do ruky Tsunami blues, román, jehož název naznačuje dramatickou zápletku i hudební motivy. V tomto ohledu nezklahe, protože dramatické entrée skutečně obstará tsunami v Thajsku v roce 2004 a dvě ústřední postavy, kubánský trumpetista Lázaro a jeho žačka Karla Klimentová, hudbou žijí.

Prozaička a překladatelka Markéta Pilátová žila v Jižní Americe a na dynamickém stylu jejích próz je to znát. Třetí román má pojetím blízko ke skvělé knize Junota Díaze Krátký, leč divuplný život Oskara Wajda, která po vydání v roce 2008 dostala Pulitzerovu cenu. I Pilátová se pokouší na osudech tří generací postihnout krutý život v podmínkách totality (zatímco Díaz líčí život v dominikánském Trujillově režimu, Pilátová se zaměřuje na komunistické Čechy a Kubu) a oba mají v centru vyprávění mladého hrdinu, který neví, co se sebou, a složitě hledá ve světě své místo.

Tsunami blues je ambiciózní román; jeho slabinou je složitá kompozice a nadměrně vykonstruovaný příběh. Na třísetstránkovou prózu je toho moc: tsunami, která vezme Karle oba rodiče, novinář-hyena Pedro jako obraz „špinavé“ žurnalistiky, španělská občanská válka a komunistická zvěle v osudu Karliny profesorky Jenůfy Topinkové, Castrův kubánský režim i motivy spolupráce s StB v osudu trumpetisty Lázara, kubánští disidenti... Méně je často více. Tsunami blues vyšlo dřív, než dožrálo.

Dan Rhodes

Antropologie

Argo, 2014, překlad Vít Penkala, 112 stran

JIŘÍ ZAHRADNICKÝ | MODERNI-REVUE.CZ

HODNOCENÍ 85 %

Proč po pouhých dvou měsících od zdařilého Zlata připomínám další knížku Dana Rhodese? Protože jsem při čtení opět chrochtal blahem, a to se nestává zase tak často. Antropologie, která právě vyšla v českém překladu, je Rhodesův svérázný debut z roku 2000, a protože obsahuje 101 mikropovídek, přičemž každá má v originále přesně 101 slov, může navenek působit jako formalistická hříčka. Něco podobného se dá najít i v hudbě – vzpomíná si ještě někdo, že The Commercial Album pozapomenutých The Residents obsahuje čtyřicet minutových písní?

„Mou přítelkyni unesli a požadovali strašnou spoustu peněz, pokud vůbec mají uvažovat o tom, že by mi ji vrátili. Byl jsem vděčný za ten klid a ticho, takže jsem moc nepospíchal, abych se s nimi vyrovnal. Po nějaké době mi začali posílat kousky, které jí uřízli, začalo to uchem v krabičce od mýdla. Kdoví proč ale nesnížili výkupné. Nechápu to. Podle všeho si myslí, že zaplatím za dívku bez palců, uší, nosu a bradavek stejně jako za nějakou, která má všechny kousky pohromadě.“ Povídka nazvaná Kousky má jeden nepochybný primát: Rhodesův humor je v ní tak černý, že jí v tomto ohledu žádná ze stovek dalších povídek již nepřekoná. Citlivější čtenář však snadno vycítí, že se za pořouchlým, místy až cynickým humorem skrývá citlivá dušička, člověk, který miluje řád a tradiční hodnoty jako láska, porozumění a věrnost. Rhodesova Antropologie by se mohla směle jmenovat Láska na 101 způsobů. Ať už vycházel z vlastní zkušenosti, nebo se jen díval kolem sebe, peripetii vztahů v Antropologii vystihl báječně.

Graeme Thomson

George Harrison: Za zamčenými dveřmi

65. Pole, 2014, překlad Rani Tolimat, 448 stran

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 87 %

Ultimativní biografie George Harrisona přináší komplexnější pohled než sice dojemný, ale přece jen příliš uctivý dokument Living in Material World. Graeme Thomson cítí k někdejšímu Beatlovi respekt a úctu, miluje jeho hudbu, ale zároveň se nevyhýbá pravému pojmenování věcí a ponoření se do hlubokých rozporů, které hvězdu celý život provázely.

Zásadní část knihy je věnovaná The Beatles a hlavně začátku 70. let, kdy byl George Harrison díky trojalbu All Things Must Past a koncertu pro Bangladéš na tvůrčím vrcholu. Díky mnoha autorovým rozhovorům s rodinou a blízkými spolupracovníky se kniha zabývá také dlouhým obdobím, kdy se Harrison skrýval na svém sídle Friar Park, nechýbí soudní spory, rozepře s kolegy a podezřele časté Beatlové problémy s autorstvím úspěšných skladeb. Ravell Harrisona rozhodně nešetří, ale snaží se ho pochopit a vysvětlit.

Nechýbí známá historka, jak George Harrison zaplatil natáčení filmu Monty Python a Svatý grál, moc se ale neví, že díky úspěchu snímku produkoval spoustu dalších filmů, mj. působivé drama Mona Lisa, které se mu ovšem nelíbilo – bylo prý příliš surové a ukazovalo svět, jaký je. Harrison ho takhle vidět nechtěl a většinou ani nepotřeboval. Graeme Thomson odvedl skvělou práci, blíž skutečnosti dojit asi ani nešlo.

Frank Miller
Kurva velký Sin City
Comics Centrum, 2014

TEXT MARTIN TEGEL
HODNOCENÍ 100 %

Čtením této bichle (Bible) se páli o 10 % více kalorií než u jiného komiksu. Sedm knih černobílých kriminálků odehrávajících se v neblaze proslulém Basin City, svázaných v nejdražší těžítka a lamače polic – Kurva velké Sin City. První a asi nejlogičtější otázkou je, jestli se to v takovém formátu vůbec dá číst. Dá, ale vyžaduje to jistou míru sebeobětování v otázkách osobního pohodlí. Nebo trochu fištrónu.

Nápad vydat pospolu všechny příběhy Sin City se sice zrodil za Atlantikem, ale to, že by mohl vyjít i v našich končinách, napadlo mozky obývající dutiny Comics Centra. Skrze něco jako kickstarterovou kampaň dali dohromady potřebný kapitál a čtenář, který limitovanou edici (vyšlo jen něco přes osm set kusů) stihl zakoupit, si tak může užít Drsný sbobem, Ženskou, pro kterou se zabijí, Velkou tučnou zabijačku, Toho žlutého parchanta, Rodinný hodnoty, Chlast, děvky a bouchačky i Do srdce temnoty ve velkém formátu. Více než třináct set stran 220×325 mm ponuré imaginace Franka Millera. A když píšou velkém formátu, myslím VELKÉM! Tohle jediné slovo má smysl (snad ještě TĚŽKÉM), zrak se tetelí blahem a hrdý majitel se vrací do dětství, kdy leporelo Kuřátko a obilí bylo jeho nejoblíbenější hračkou. Navíc máme, jenom s Američany, lokální verzi!

Vazba je kvalitní a velký formát má smysl. Neuteče jediná linka, černobílé křivky dam z temných uliček ožívají vlastním životem. Hračka pro dospělé a výborné aktivum, které neustále stoupá na ceně. Po apokalyipse možno vyměnit za plechovku fazolí.

Neil Gaiman / Dave McKean
Černá orchidej
Crew, 2014, překlad Petr Kotrle

TEXT MATOUŠ HRDINA
HODNOCENÍ 90 %

Kdyby měl David Lynch natočit bollywoodský muzikál, nejspíš by se na to dalo koukat. David Bowie by asi svedl nazpívat grindové album a Zadie Smith zas vystříhnot noirovou detektivku. Mistr v jakémkoliv oboru se totiž pozná i podle toho, že dokáže obstojně zvládnout žánr, který je mu jinak spíše ukradený. Dobrým příkladem je i Neil Gaiman. Autor, kterého by si většina čtenářů se superhrdinským komiksem nespojila, napsal na konci 80. let dílo, které dokázalo vyniknout i v éře již tak bohaté na revoluční komiksové experimenty. Jeho Černá orchidej nedávno vyšla u nakladatelství Crew, a do Gaimanova lehce netradičního přístupu k ikonickému komiksovému žánru tak může konečně proniknout i spousta nových českých čtenářů.

Málokdy začne superhrdinská povídka vraždou hlavního představitele. Žádný flashback, sen ani scenáristická finta. Susan Linden alias Černá orchidej je zabita přísluhovači padoucha Lexe Luthora a na její místo nastupuje dcera či inkarnace, kterou spolu s dalšími klony vypěstoval ve svém skleníku podivínský botanik Philip Sylvain. Jenže nová Orchidej nemíří na dráhu bojovníka se zločinem, ale snaží se jen přežít v brutálním a nepochopitelném světě, kde je násilí jediným řešením každého problému. Gaiman staví do kontrastu zvíře a rostlinu, muže a ženy, prohnílé město a panenskou přírodu. Susan/Orchidej se svým nevinným obličejem a nezaujatým výrazem

utíká před Lutherovými gorilami a násilnickým exmanželem, spíše než pomstu nebo katarzi hledá sama sebe a místo v životě. Proti kulkám staví většinou jen slova a proti agresii lítost a pochopení. Převratný přístup k žánru, který jindy i ve svých alternativních polohách končí u chlapů v kostýmech, kteří se navzájem roztloukají na kaši.

Černá orchidej je skvělým příkladem toho, jak úsporným vyjádřením říci více než dlouhými rozklady, jak při vyprávění dokonale využít výtvarný aspekt komiksu a ustoupit od křečovitých literárních konstrukcí. Snová cesta Orchideje z temné metropole až do jihoamerických džunglí se obejde bez komplikovaných zápletek, často lze vše podstatné vyčíst jen z dokonale vystižených emocí ve tvářích postav. Aniž by to snižovalo kvalitu Gaimanova scénáře, Černá orchidej je výjimečné dílo především díky výtvarnému pojetí Davea McKeana. Jen málokterý mainstreamový superhrdinský komiks se dokáže přiblížit kvalitě a hloubce McKeanova zpracování libretisty složitě uchopitelné předlohy. Z tmavých šedohnědých stínů občas vyskakují jasné tóny krve, ohně či zářivě purpurová postava Černé orchideje, pozadí panelů přechází do nejasné abstrakce, postavy se mění ze siluet do detailně propracovaných grimas a zase mizí ve shlucích barev. Komiks je médiem, u kterého se toho většinou dá více dosáhnout jednoduchostí a výtvarnou zkratkou než „překresleností“, ale výjimky potvrzují pravidlo. Takovou je i Černá orchidej, která ani po šestadvaceti letech od prvního vydání neztrácí na atraktivitě a nadčasovosti.

ASAF AVIDAN

BACK TO BASICS

SOLO ACOUSTIC

25. 10. 2014

20:00 hod.

Forum Karlín, Praha

www.asafavidanmusic.com, www.charmmusic.cz

DEE
DEE
BRIDGEWATER
ON TOUR

TO BILLIE WITH LOVE
A CELEBRATION OF LADY DAY

23. 11. 2014

20:00 hod.

Lucerna Praha

www.deeandbridgewater.com | www.dobprods.com
www.charmmusic.cz

TICKETPRO
www.ticketpro.cz

CharmMusic

Nejhledanější muž

režie Anton Corbijn, 2014

TEXT LUKÁŠ MASNER

HODNOCENÍ 90 %

Thriller na motivy románu Johna Le Carrého navazuje na vlnu filmů, které podávají velmi trpký, deziluzivní, ale především věcný obraz fungování špionážních služeb (Jeden musí z kola ven, Zelená zóna apod.). Fotograf a režisér Anton Corbijn (Control, Američan) přitom staví na takřka nedramatickém způsobu vyprávění, popisu únavné rutiny a jemné práce agentů, kteří se pomalu a s maximální obezřetností přibližují kořisti. Snad i proto je závěrečná pointa nečekaná a ve své údernosti naprosto odzbrojující.

Corbijn zůstává věrný fotografickému stylu. Staví na portrétech protagonistů, které snímá ve velkých detailech, opájí se výtvarností zamlženého, deštěm zkráplěného Hamburku, takže přístavní metropoli povyšuje na rovnocenného hráče příběhu. Přibyla snad jen ruční kamera, která rozechvěle přihlíží lovu na domnělého teroristu, přičemž některé kompozice nechává záměrně uzavřené a důmyslně skrývá dění mimo rám. Corbijnův elegantní thriller poetikou navazuje na předchozí snímek Američan. Stejně jako drama o nájemném vrahovi na nuceném odpočinku, i Nejhledanější muž je tichý, zdánlivě nevzrušivý, tematizující profesní všednodennost a pomlky mezi dramatickými momenty. Zároveň se oba nesou v pozvolna plynoucím až hypnotickém tempu, protkaném působivými, nezřídka krásnými obrazy. V závěru se nelze vyvarovat klišé a nepostesknout si, že jde o jeden z posledních filmů herce Philipa Seymoura Hoffmana. Postava enigmatického agenta má v sobě jedinečnou kombinaci melancholie a profesní zarputilosti, nepopsatelnou chemii, kterou by dokázal tak přesvědčivě postihnout jen málokdo.

Sin City: Ženská, pro kterou bych vraždil

režie Robert Rodriguez / Frank Miller, 2014

TEXT SHAQUALYCK

HODNOCENÍ 70 %

Noirové omalovánky už neberou dech jako před devíti lety. Na to, abyste u nich zivali nudou, jsou ale pořád příliš perfektní. Odhalenými řadry se nešetřilo, brutalitou jakbysmet. Z krvavé lázně na vás zamrká vydolované oko, zpřelámané prsty narovná svérázný felčar Christophera Lloyda. A koho nepobaví cameo Lady Gaga, toho odrovná souložící Ray Liotta. Z castingové směsice zasloužilých person stříbrného plátna však nejjasněji září nahé tělo Evy Green.

Andělská mrcha Ava Lord je v jejím podání přesně tou femme fatale, kvůli které pánové tvorstva přicházejí o rozum a nezřídka také o život. Problém je v tom, že její násilně milostné peripetie si kradou film pro sebe. I když se Joseph Gordon-Levitt v roli sympatického gamblera Johnnyho snaží, až mu z toho praskají kosti, nevyvážený scénář jej nemilosrdně posílá do slepé uličky. Jessica Alba je zas mnohem lepší striptérka než herečka. Jako by si Miller při psaní scénáře až příliš hýčkal ústřední „bogartovskou“ zápletku a zbytek Rodriguezovi podstrčil coby efektní vatu. Situaci zachraňuje vtípem i testosteronem sršící deus (na) ex machina Mickey Rourke v roli Marva.

Vizuál je cizelovaný do nejmenšího detailu. Každá zapálená cigareta je lascivně nasnímaným fetišem, každá rána pěstí krvavou symfonií. Fandové komiksu se budou přít, nakolik věrnou (čti povedenou) adaptací nové filmové Sin City je, stejně tak lze horečně diskutovat, patří-li Millerovo kultovní dílo vůbec na velké plátno. Za pravdu lze dát všem, ale spokojenější z toho vyjdou ti, kdo uznají, že stylovější brak tady nebyl léta.

Finding Fela OST

Knitting Factory, 2014

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 85 %

Fela Kuti je jednou z největších postav africké hudby, podobně požívací bonviván jako někteří političtí lídři kontinentu. Na jedné straně hluboce milovaný a uctíváný symbol, na straně druhé typická rocková hvězda se vším, co k tomu patří. Obojí pěkně znásobené po africku.

Ze soundtracku k nedávnému snímku Finding Fela je jasné, jak málo byla Kutiho hudba uchopitelná, jak se v průběhu času chameleonicky měnila, vyvíjela a v chaotických cyklech vracela k podstatě. *Music is the weapon* bylo jedním z hesel, kterého se Fela Kuti držel celý život. V hudbě dokázal elegantně spojit spiritualitu, domorodé kořeny, jazz i funk. Střemhlavou energií připomene Iggyho Popa, James Brown je ve srovnání s ním stydlivý otloukánek z klášterní školy a touhou po dalších dimenzích, expresivitou a zamřazeným pohledem si podává ruku s mimozemským vyslancem Sun Ra.

V šestnácti skladbách najdeme základy afrobeatu, protofunkové riffy, hutné jazzové vyhrávky a tunu politických a motivačních hesel. Škoda, že autoři výběru nekladli větší důraz na živé nahrávky, právě jejich kouzlo působí nejvíc. Kutiho koncerty se staly legendárními – pro africké publikum šlo o novodobé obřady, civilizovanější diváci se zajímali nad výbušnou sexualitou a famózní energií. Většina dnešních afrických hudebníků působí jako usměvavé atrakce ze skanzenu, Fela Kuti zůstal bojovníkem. Každým slovem, každým tónem.

The Knick OST

Milan Entertainment, Inc., 2014

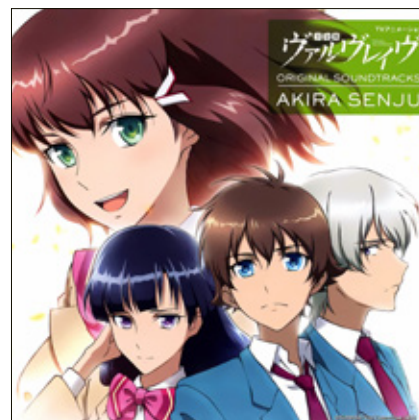
TEXT MARTIN TEGEL

HODNOCENÍ 100 %

Režisér Steven Soderbergh utekl z kina do televize kvůli tvůrčímu rozletu a nakonec skončil s Clivem Owenem v newyorské nemocnici Knickerbocker roku 1900, kde se průkopníci moderní chirurgie zázraky na operačních stolech teprve učili. Byla u toho spousta krve a častěji mrtvola než vyléčený pacient.

Hudební složka s chirurgickou přesností ohlídal Cliff Martinez, dlouholetý mistr zvuku Soderberghových snímků (jde již o desátou spolupráci), který tentokrát otiskl své schopnosti do desetidílné, výrazně dobové série. Inspirován koncertem Kraftwerk zkombinoval staré elektronické postupy s novými a první rok dvacátého století je tak doprovázen zvukovou směsí elektřiny, skla a kovu. Postavy často nemocnici označují jako cirkus, takže moderní melodie a analogové, téměř flašinetové smyčky ostře kontrastují s autentickým prostředím seriálu. Funguje to skvěle. V nejzajímavějších momentech využil Martinez dobový nástroj, malé parní varhany calliope, které pokrřivil a zdigitalizoval pro své účely. Skleněného, klouzavého zvuku docílil za pomoci cristal baschet (bratrance oblíbené skleněné harmoniky) a používá taky elektrické kytary, xylofony a proměnný signál, evokující kukačkové hodiny nebo nepravidelné bušení srdce.

Tempo skládání bylo rychlé a kvantum použité hudby oproti standardům téměř pětinasobné, takže tvůrci měli z čeho vybírat a soundtrack je výstavkou Cliffa Martineze ve vrcholné formě.

The Liberator OST

Deutsche Grammophon, 2014

TEXT MARTIN TEGEL

HODNOCENÍ 96 %

Simón Bolívar, venezuelský generál, politik, bojovník za nezávislost Jižní Ameriky a později Castrův vzor při revoluci na Kubě, se po dlouhých letech vrací na stříbrné plátno, tentokrát s tváří Édgara Ramíreze.

Venezuelský violoncellista, dirigent a novopečený skladatel Gustavo Dudamel o svou prvotinu pečuje jako o svou milou. Původně měl sloužit pouze jako hudební poradce, ale pak během procičování „náhodou“ přišel s hlavním tématem pro film. V jednoduchosti je krása (to mu prý poradil kamarád John Williams): Gustavo využívá přednosti Symfonického orchestru Simóna Bolívara, pro který jejich národní hrdina hodně znamenal. Kompozice chytne za srdce a už s prvními tóny flétny sólisty Pedra Eustacha a decentními harfami jí posluchač propadne. Smyčce, žestě a etnické perkuse pak táhnou do popředí hrdinské militantní tóny. Přidejte Bolívarův národní sbor a dostaví se katarze – a to nejsme ani ve čtvrté minutě poslechu. Temné a napínavé basové pasáže střídají hluboké myslitelské prvky, vynikající především původem použitých nástrojů. Rozmanité flétny a flétničky jsou doplňovány nejrůznějšími smyčci, v kombinaci s jednoduchými motivy jde o nádhernou ukázkou klasického komponování a emotivní poctu legendě Jižní Ameriky. Jedno z největších hudebních překvapení letošního roku. Fidel si na Osvoboditele nejenže zajde do kina, koupí si i soundtrack!

**NALADTE SI
AMERIKU!**

**To nejlepší
z americké
hudby.
Nonstop a bez
reklam!**

**rockabilly, bluegrass,
southern rock, blues,
outlaw country,
hillbilly, cowpunk,
country-rock...**

RADIODIXIE.CZ

3 IMAGINARY
BOYS
ENTERTAINMENT

SOBOTA
8.11.
2014 OD 20:00

MÍSTO AKCE

JAZZ CLUB
HIGHWAY 61
Č. BUDĚJOVICE

OBLASTNÍ CHARITA TŘEBOŇ POŘADÁ KONCERT
PODPORA SLUŽEB PRO SENIORY A OSOBY SE ZDRAVOTNÍM POSTÍŽENÍM

Yes We Can
WORK ALL DAY, SLEEP ALL NIGHT.

VSTUPNÉ 190,- Kč
PŘEDPRODEJ 150,- Kč

**HOU PACÍ KONĚ
KILL THE DANDIES!
LÁĎA BAĎA LATKA**

www.designatelier.cz

PARTNERI:

**Dokumentární
pondělí**

Black Block
Svědectví z protestů
proti G8.

Kino Světozor
27. 10. 20h45

kinosvetozor.cz

**Hudba
od začátku
do konce**

(((musicserver.cz)))

e

8. – 15. 11. 2014

22. ročník mezinárodního hudebního festivalu

PRAHA

alternativa

Kaštan
Malostranská beseda
Čítárna Unijazzu

POLAR BEAR (GB) / **LAURIE AMAT** (USA)

KAZE (JAP/FR) / **BERGLJOT** (CZ/NOR)

PRAŽSKÝ IMPROVIZAČNÍ ORCHESTR

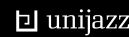
NE:BO:DAJ (SK) / **STRATOCLUSTER** / **ŠIROKO DALEKO**

A DALŠÍ

přehlídka Malá Alternativa / výstavy / filmové projekce

www.alternativa-festival.cz

PŘEDPRODEJ: TICKETSTREAM, TICKETPORTAL, TICKETPRO, REKOMANDO, ČÍTÁRNA UNIJAZZU

Pořádá Unijazz za finanční podpory hl. m. Prahy, MK ČR a Státního fondu kultury ČR.

ARCTANGENT

28. – 30. 8. 2014 FERNHILL FARM, BRISTOL, UK

TEXT LEOŠ DUDEŠEK

FOTO STUART REES

Fernhill Farm hostí festival ArcTanGent. Dobytek na loukách střídají stany. Jen na příjezdové cestě zůstává ohrada s prasaty rochnícími se v čerstvém bahně. Cestu z nedalekého Bristolu obstarávají kyvadlové červené doubledeckery, zážitek sám o sobě.

Ve čtvrtce se hraje jen v šapitó, před ním se valí chlápek s kytarou. Jeho Fender je sice naplň v bahně, ale hraje. Ze stanu se valí zběsilé screamo. Bedňáků je kolem kapely Baby Godzilla víc než samotných členů. Zablácený kytarista se vrací na scénu, leze na vysoký reoprák, ale po chvíli skočí do kotle. Druhý kytarista se dere na další, mikrofon se stojanem mu hned padá, švihne sebou na pódium a pak taky do lidí. Muzika průměr, show neskutečná. Bedňáci létají po celé scéně stejně rychle jako kapela. Oba kytaristi se nechají unášet davem, ten drží mikrofon, bedňáci nastavují kabely. Z pódia se zvedne velká bedna Marshall a putuje na rukách fanoušků směrem ke kytaristům. Nejlepší začátek festivalu.

Chvilka zvučení a nastupují TTNG. V půlhodinovém setu zazní dvě nové věci. S jejich zpěvem mám vždycky trochu problém, ale jde si zvyknout. Basové struny natáhle na kytáře mají krásný konkrétní zvuk. Prvotřídní matematický pop. Dav zná texty a zpívá s kapelou. One man postrockovou show Nordic Giants sleduju zpod pívniho stanu, krátká pauza před osvědčenými Three Trapped Tigers. Trio s neuvěřitelným bubeníkem. Tady se stává na matematických vzorcích, výletech k drum'n'bassu a triphopu. Dokonalé, hřeb večera, který nezastíní ani první headlineři And So I Watch You from Afar. Tady to drhne. Světla, stroboskop a mlha na pódiu dělají z kapely superstar. Dav zpívá společně s kapelou, která nejde skrze smog vidět ani cítit. Veselé popěvky lálálá ale naživo nefungují. Velké zklamání.

V pátek už od rána lehký chcanec, bláto se hromadí, holinky dostávají smysl. Z počasí si ale evidentně nikdo nedělá hlavu, místní jsou zvyklí. Lidí přibýlo, odhaduju kolem tří až čtyř tisíc rozestých po celé farmě. Žádná hrůza, až na fronty u stánků s masťou a neslanou english breakfast, za čtyři libry houska se třemi plátky opečené slaniny. Dnes už je vše rozptýleno po čtyřech scénách, takže tlačěnka se nekoná. Na největším pódiu Arc v jedenáct dopoledne star-

tují mladíci Alpha Male Tea Party. Chlapíci v bílých pracovních kombinézách, výrazné boosterované basové riffy, sekaná kytara, občas závan Primus beze zpěvu. Kapela hází v pauzách mezi songy do publika sušenky, jedni je chytají, další odpinknou badmintonovými páčkami. Povedená snídaň.

Po ní We Are Knuckle Dragger. Poloimprovizační vystoupení, jen kytara a bicí, ostatní z kapely těsně před festákem dezertovali. Nicméně mají zajímavý koncept, kytara jde do basového aparátu s čistým zvukem, do kytarového zase s boosterem, bubeník hraje netradičními postupy. Příště se těším na celou bandu. Není čas ztrácet čas, proto držíme fleka v první řadě už při zvukovce Bats. Pět matfyzáků, všichni sympatíci. „Víte, jaký je rozdíl mezi astrologií a astronomií? Tato píseň je pro vás!“ Bats hrajou pouze půl hodky, ostatně jako všichni bez přílepku headliner. Škoda, pro mě jsou tady navíc. Krom věci z poslední desky pálí Bats i dvě úplně nové, přimíchají jen jeden starší hit Credulous! Credulous!. Hra podle matematického notového zápisu, bez zádrhelu. Po třiceti minutách dostávají prostor na jeden extra song, a to už chtějí bez keců odložit kytary. Disciplína!

Po Bats Tera Melos. Zběsilost, nemůžu se dopočítat. Uf, Frozen Zoo, hitovka, kdy to na chvilku jde. Jenže pak zase kolaps, paráda. Basák z Bats mi křičí do ucha, že bubeník je bůh a musí s ním někdy hrát. Déšť už dnes neustane. Na This Will Destroy You je narváno a popravdě – od stánku s pivem to stačí. Kapela hraje na hvězdnou notu, a tak zní jen dávno vyčpělé fláky a na ambientní plochy z poslední desky se nedostává. Není o co stát. Všude to už vlhne, sil ubývá. Russian Circles jako poslední před spaním. Skvělá kapela, i když napotřetí už nepřekvapí. Téměř bez hnutí brvou odehraný hodinu a čtvrt dlouhý set, kde se sází taky jen na jistotu. Prý exkluzivně pro ArcTanGent, ale jen dvě nové věci z posledního alba Memorial. Celkově pěkné, ale pro mě možná naposledy.

V sobotu dopoledne hrajou jako první Astrohenge. Hutný sludge a prog rock v jednom. Dvě kytary, co nepotřebují basu, bicí s dvojšlapkou... jen za klávesami to kazí Michal David tělem s dreamtheaterovskou duší. Zklidnění najdeme u Alarmist. Hipstermatika, vše zdvojeno, dvě kytary, dvoje klávesy, dvoje bicí, ale jen čtyři kluci na pódiu. Ruce střídají nástroje, všechno ladně zapadá, pohledem na efekt, ale muzikou pro pohlazení. Na doporučení basáka z Bats přebíháme na nejlepší irskou kapelu No Spill Blood. Basa, bicí, sampl. Deverova chyba

jen s jednou baskytarou, zato nabroušenou tak, jako by zněly dvě. Hypnotické riffy, naléhavost, zakončování činelovým rachotem a s přáním, až to ještě není za námi. Nečekané překvapení.

Jamie Lenman překvapením nebude, alespoň dle youtube. Jenže přesto stojíme s otevřenou hubou celou dobu a řežem se chlápky s polopleškou a úlisným knírem. Kapela hraje v kvádrech s vestičkami. Na první pohled jako by utekli z plesu. Jenže oni brouzdají všemi škatulkami světa, a tak se přes úvodní screamo, hardcore punk, sepulturovský tribal a death metal dostáváme k nádherně a čistě odzpívanému grunge. S hostujícím saxofonistou si zpíváme v rytmu samby se stadionovým popěvkem „one-two-three-four-five – tequila“. Neuvěřitelná show – stačí kvádra a Jamieho upocená přehazka.

Headlinery Tall Ships a God Is An Astronaut si v klidu po předešlém zážitku nechám ujít. Je třeba načerpat sílu na japonské Lite, na které se těším naživo už od debutu Filmlets. Jenže doba se mění, Lite taky. Dunajovské propletence kytar jsou minulostí. Noví Lite nejsou špatní, muzika šlape, rytmika je rychlá a přesná, jen se soudobým zvukem se drápour až někam k Zazen Boys. A ty pokorně staré věci tím strádají. Nemluvě o přehnaných reflektorech, strobáči a mlze na pódiu. Světelmajstr tu pokazil nespočet vystoupení.

Nevěřím svým nohám, opravdu ke konci odcházím na pivo. Ale zavádím o zajímavý zvuk, na nejmenším pódiu valí kosmické trio Shiver. Každý hraje sám za sebe, a přece spolu. Kytarista vymýšlí na hmatníku nové akordy. Basák se musel učit u Douga Wimbishe. Bubeník přebíhá od freejazzu až k drum'n'bassu. Největší překvapení celého festivalu. Světlo neblíká, jen skromně svítí. Klubová atmosféra je konečně na místě.

V tu dobu hrají na největší stage japonští Mono, nejmasitější tahák celého festivalu, slavnostní zakončení. Jestliže je ArcTanGent neboli *arcus tangens* jedna z nejdůležitějších funkcí matematické analýzy, nechápu, jak se tu mohla objevit kapela hrající už jen soundtracky k hrdinským středověkým seriálům. *Headliners kill the festivals' line-ups*. Otázkou však je, kdo by stál na zelené louce bez nich.

Pak je jen na vás, jak budete mezi stany kličkovat, abyste nakonec jeli domů s myšlenkou na příště.

HELMET (USA)

11. 9. 2014 LUCERNA MUSIC BAR, PRAHA

TEXT HUBÍNO

FOTO ZDENĚK NĚMEC

Když jsem se jako frekventant školy v 90. letech pokoušel najít vlastní syrový kytarový zvuk, vždycky z toho vyšel paskvil. Nejspíš to bylo tím, že nejsem žádný extra kytarista, ale myšlenka hrábnutí do strun a následného efektu mrazení kdesí na zádech mi nedávala spát. Pak přišel rok 1994 a s ním třetí deska kapely Helmet – Betty. A já věděl, že olbřímí kolo se roztočilo.

Řekněme, že osekáme sentimentalitu junáckých muzikantských vzpomínek až na základy. Co zůstane? Hrubá platforma s několika stavebními kameny, na kterých drží další přístavby a patra. Jedním z takových kamenů je Betty. Nutno přiznat, že v té době se stavělo o sto šest, ale to ještě neznamená, že všechn materiál na stavbě byl kvalitní. V případě Page Hamiltona a jeho kumpanie je to ovšem nabitelní. Jinak by si totiž formace jako Pantera, Tool nebo Deftones nebraly Helmet za vzor.

V čem tkví jedinečnost? V kombinaci geniality a jednoduchosti. K velkým dílům se totiž lidé vrací a čerpají z nich. A já jsem rád, že jsme si v Lucerna Music Baru mohli připomenout, na čem jsme postavili ty naše „baráky“. Helmet totiž darovali k dvacátým narozeninám své Betty parádní přilbu pro případ, že by z nebe náhodou padaly kusy nekvalitního cementu.

„We kick off in Prague and finish up in Athens.“ Fakt, že začali svou Betty 20th Anniversary Tour of Europe právě v Praze, je pocta, která s sebou zároveň nese výzvu prvního koncertu na šňůře. Sál se pomalu zaplňuje a všichni tuší, že to bude tak, jak bylo avizováno: celá deska od začátku do konce a pak další výběr. Žádná předkapela, žádná náročná technika – každý jen kombo a pár krabiček, bez zbytečných tyjatrů kolem. První tóny ohlašují otvírák Betty – Wilma's Rainbow – a pak už to jede jako po drátkách. Zpočátku utopené bicí se po třech písních daří zvukaři vytáhnout a při kultovní čtyřce Milquetoast skáču, slintám a zpívám jako většina vcelku plné Lucerny. Basový

riff se nese sálem jako nařízení. Bicí hryžou s nezbytně ždímanou hajtkou přesně a kytary jsou přesně tam, kde je všichni chtějí slyšet. Hamiltonův zpěv překvapuje uvolněnou polohou, včetně efektů z desky. Zpěvné refrény slyším všude kolem, přestože úroveň decibelů je hraniční. Prostě nářez a nic na tom nezmění ani oddychový čas v podobě jazzové vsuvky na začátku Beautiful Love.

Po Betty se posouváme na časové ose zpět k Meantime a Strap It On (obě 1992), výběr protíná skvělá Just Another Victim ze soundtracku k Judgment Night. S přidavky hrají Helmet skoro dvě a půl hodiny, klobouk dolů! Při zdravici s diváky dostává Hamilton trsátka se slovy „rozdáváš pořád ty, tak si taky vezmi jedno na památku z Prahy“. Page ho sune do kapsy a sympaticky se usmívá...

Zazní otázka, jestli není hraní jedné desky podle předem dané formy manýristické. Tvrdím, že není. Naopak – je třeba připomínat kvalitní základy.

Stůj co stůj.

THIS WILL DESTROY YOU (USA)

LYMBYC SYSTYM (USA)

15. 9. 2014 ROCK CAFÉ, PRAHA

TEXT DAVID ČAJČÍK

S koncerty větších postrockových kapel v Čechách je to hop nebo trop. Některá jména sem jezdí se železnou pravidelností (Mono, Maybeshewill), ale vystoupení těch největších jsou bohužel vzácnou událostí (Sigur Rós, Mogwai). Američané This Will Destroy You si dali pauzu na hraně mezi kategoriemi, ale vrátili se právě včas, aby ozářili pražské Rock Café.

Bratrské duo Lymbyc Systym mělo za úkol předvést elektroničtější polohu post-rocku, ale byla to právě elektronika, která zaostávala. Inovativní, a přitom jednoduché bicí rytmy neměly problém držet krok s nepřilíh odvázným využitím stolu digitálních hraček a veskrze veselá nebo přinejmenším ničím nenarušující (a ani nevzrušující) hudba sklouzávala často k sound-

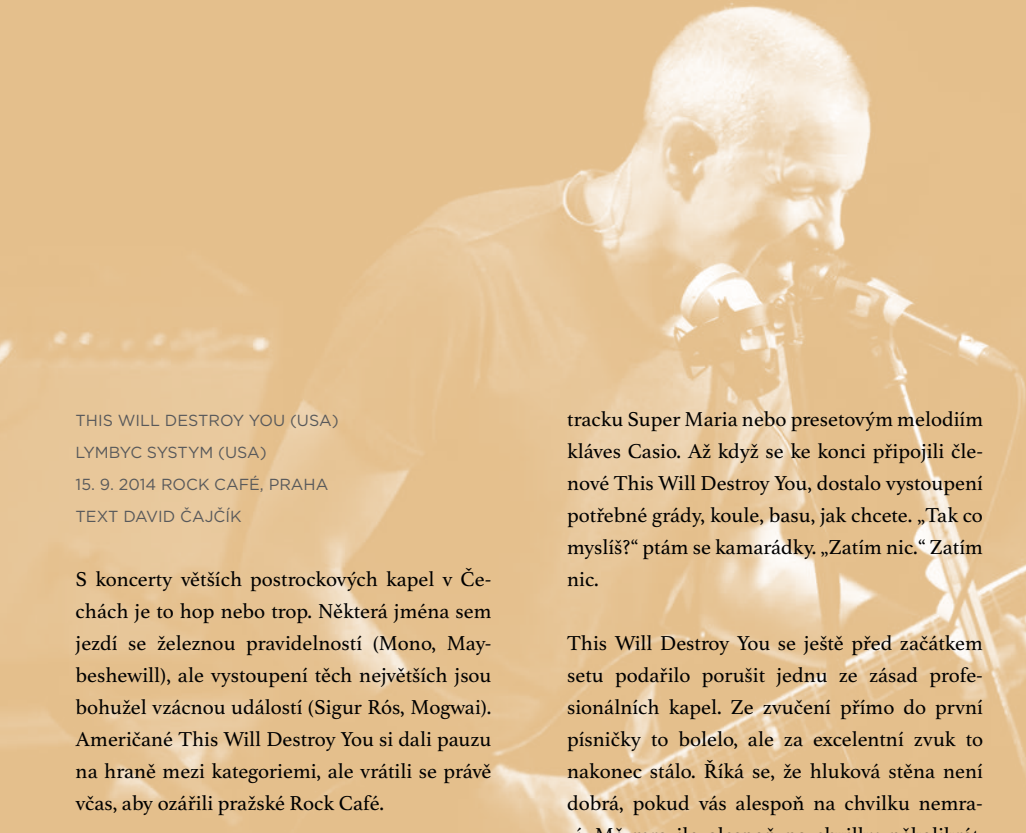
tracku Super Maria nebo presetovým melodiím kláves Casio. Až když se ke konci připojili členové This Will Destroy You, dostalo vystoupení potřebné grády, koule, basu, jak chcete. „Tak co myslíš?“ ptám se kamarádky. „Zatím nic.“ Zatím nic.

This Will Destroy You se ještě před začátkem setu podařilo porušit jednu ze zásad profesionálních kapel. Ze zvučení přímo do první písničky to bolelo, ale za excelentní zvuk to nakonec stálo. Říká se, že hluková stěna není dobrá, pokud vás alespoň na chvíli nemrazí. Mě mrazilo alespoň na chvíli několikrát. Pokud vypíchnout jeden aspekt, vybrat jeden pixel z tapety, volím dynamiku. Post-rock není rock'n'roll, nasolit to tam všechno naráz nestačí a neplatí. Mezi vrcholy musí být pauza a výsledkem bylo asi nejspontánnější pogo, které jsem dosud viděl. Uzdu emocí už se prostě nedařilo udržet, ale hned jak brutální klimax skončil, vše naráz utichlo. Nic se nestalo! Celé to připomí-

nalo střídání východů a západů, slunce a měsíce. Nevyhnutelný cyklus, z něhož není vysvobození, a ačkoli víme, co přijde, o tu nádhru nás nikdo nepřipraví.

Jediný proslov celého koncertu byl o tom, že Rock Café je hezčí místo než Sedmička. Minimálně vhodnější. Chytře zakryté reflektory tvořily duhu, barevnou skoro jako hudba sama. Pouze tváře zůstaly temné, ve stínu rovných kšiltů. Vzpomínky na obsah jsou mlhavé, od vydání Another Language uplynuly pouze tři dny, byt nové skladby hrají This Will Destroy You podstatně déle. Na formu se vzpomíná lépe. Kytarové linky se netočí v kruzích, ale v propletených elipsách. Všechno je to v zásadě velmi podobné, ale to nevádí, tvoří to ucelenou show beze skoků – můžete se ponořit do prvního tónu, vynořit z posledního akordu a na škodu to není. This Will Destroy You hrají stoprocentní post-rock a hrají ho na sto procent.

Nic nechybí, nic nepřebývá.

PHARRELL WILLIAMS (USA)
17. 9. 2014, O2 ARENA, PRAHA
TEXT MARY C /KRUTON, RADIO WAVE
FOTO KAREL ŠANDA

Pohupuji se ležerně, spíš laxně, je mi to všechno jedno, jsem bez energie. Cítí se takhle Pharrell Williams? Když přichází na pódium obří haly, působí tak. Polovina komerčně úspěšného producentského dua The Neptunes, tvář kapely N.E.R.D., designer a iniciátor mnoha zajímavých kulturních projektů se vydal na sólovou halovou šňůru.

Byla by chyba očekávat překvapení od megaturné, postavené na popularitě aktuálního hitu Happy. Talent spojovat žánry a myšlenky oslovil velké publikum už v časech projektu N.E.R.D. (No One Ever Really Dies), a změnil tak hip hop i popmusic. Charakteristický zvuk a radikálně zábavné hity dua Neptunes jejich interpretům seděly a dělaly je zajímavější. Co ale zbylo Pharrellovi?

Jeho poslední sólová deska působí naředěně a i naživo je patrná úporná potřeba navázat na Michaela Jacksona, Curtise Mayfielda nebo Stevieho Wondera – soulové jistoty. Pharrell nikdy nebyl solitér, objevoval se po boku větších hvězd, pro které skládal, a svým jemným vzhledem i zpěvem dodával jejich hudbě sofistikovanost. Ta se ale v živém provedení proměnila v proud roztrženeho vzduchu. V halové show jeho vokál ani neměl šanci vyniknout, místy bylo poznat, že jen doprovází playback, kapela zapadala nejen na scéně, ale i zvukově, v části věnované známým hitům jiných interpretů vše umrtvil originální podklad a zvuk byl velmi nečitelný. Poslední zbytky citlivosti i důvěryhodnosti názvu turné Dear Girl rozmetala chvilka twerkování nebo rozkročený postoj a ruka jedné z tanečnic v rozkroku. Několik ukázek z tvorby N.E.R.D. působilo až nepatřičně.

Koncert nedržel pohromadě, nedával jednotný smysl, jako by jednotlivé části byly uděla-

né na zakázku od různých tvůrců a Pharrell na nich neměl ani podíl. Infantilní projekce, trendy černobílé oblečení od Adidas, povinně dokonalá taneční skupina BAES jak z estrády hledačů talentů. X-faktor byl ovšem velmi nízký. Osobitost nahradil kult osobnosti, když zval Pharrell fanoušky na pódium. Závěr samozřejmě patřil jeho spolupráci s Daft Punk a vše směřovalo k prázdnému happy-endu. „No one ever really dies“ – tak proč tohle? Pro poselství, že se nemáme nechat rozrušovat negativními zprávami z médií a myslet pozitivně? Na konec se Pharrell ptal: „Jste otráveni negativitou, která z médií proudí?“ Chcete být „afraid, or happy“? Teď už je opravdu nesmrtelný. Jen z úrovně show není jasné, zda se jedná o optimismus, nebo pokrytectví. A tak média opět přináší špatnou zprávu: koncert byl příšerný.

Od Pharrella se přece čeká, že bude „ten jiný“.

FIRST WE TAKE BERLIN

3. - 7. 9. 2014 BERLÍN, NĚMECKO

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

FOTO BERLINSESSION.TV/SARA

Vytáhlý chlápek v zrcadlovkách stojí na baru klubu Bi Nuú a extaticky sípe pořád dokola frází *21st century rock'n'roll*. V ruce místo mikrofonu štos brček, které před ním zoufalá barmanka nestihla schovat, na pódiu vazbí jeho pohozená kytara a bubeník strojově vytlouká jednoduchý rytmus. Hipsteři, kteří ještě nestihli odejít, se schovávají vzadu u stěny, ostatní stojí v půlkruhu kolem baru a vytleskávají blázna, který dokázal spojit rokenrolovou extází, typicky berlínské pozlátko a opravdovost okamžiku. The Legendery Tigerman není žádný začátečník, přestože hraje na akci First We Take Berlin, showcasovém festivalu mladých a nadějných. Pro pár desítek lidí, kteří vydrželi do konce, byl králem. Berlín dobyl, na řadě je Manhattan.

Berlin Music Week patří k největším přehlídkám svého druhu, ve městě, kde se na ulici hraje v podstatě neustále, koncentrace muzikantů a hudebních profesionálů pravidelně začátkem září zhoustne. Seriál přednášek, panelových diskuzí a debat Word! patří k hlavním lákadlům, po večerech se objevují nová jména na showcase a událost vrcholí Berlin Festivalem, letos poprvé v areálu Arena Park v Kreuzbergu. Centrum hudebního týdne je tak soustředěné okolo Sprévy na hranice čtvrtí Kreuzberg a Friedrichshain. Od Postbahnhof, kde probíhá diskuzní část a showcase koncerty, je to k Arena Parku přibližně dvacet minut pěšky. Cesta vede kolem O2 Worldu, moderní multifunkční haly paradoxně mezi stanicí Warschauerstrasse a East Side Gallery, místy, kde se soustředí po-

valeči a bezdomovci. Pouliční scény pořadatelé rozmístili do blízkosti masivního objektu, od jehož sveřepě zavřených dveří se odráží hudba s takovou intenzitou, jako by se hrálo uvnitř. Skupinky japonských turistů působí zmateně.

Z okna na Falckensteinstrasse visí nepřehlédnutelný transparent *Migration is not a crime*, žádný fancy banner, ale klasické posprejované prostěradlo. V Německu dnešních dnů je to stále diskutované téma, letošní Berlin Music Week byl ostatně zasvěcen právě propojování kultur. Velká skupina diskuzí a koncertů byla věnována spolupráci německých a afrických interpretů, mezi hvězdy přehlídky patřili často migranti reprezentující země, které je přijaly za své. Třeba švýcarská dvojice Oy, momentálně sídlící právě v Berlíně. Spolupráce původem ghanské zpěvačky Joy Frempong a bubeníka a producenta Lleluja-ha našla svůj vrchol na albu *No Problem Saloon*. Globální písničkářství plné popových ozvěn doprovázely hravé projekce a nešlo o lacině exotickou podívanou, ale o dospělou a sebevědomou odpověď na tvorbu Animal Collective nebo Yeasayer.

Občas se stane, že sláva dožene vystupujícího dříve, než se čekalo, což byl příklad písničkáře, který si říká Sinkane. Někdejšímu členovi živých Caribou nebo zmíněných Yeasayer vyšlo album *Mean Love* pár dní před akcí a přeplněný klub Postbahnhof potvrdil rozruch, který desku provázel. Noc patřila nejen Sinkanemu, ale také dvacátým narozeninám berlínského labelu City Slang, který desku v Evropě vydal. Z nahrávky je hudebník čitelnější, písně jsou plně přehledných hitových ambicí, ale živě je to jiné: zvuk je tvrdší a razantnější, plný krautrockových a jazzových nálad, hutný a přímočarý. Stejně jako u mnoha jiných letošních interpretů se na

povrch derou soulové vlivy. Jedním z hlavních favoritů byla švédská zpěvačka Seinabo Sey, často přirovnávaná k hvězdě Neneh Cherry (která vystoupila na Berlin Festivalu jen o pár dní později). Soul táhne, slavné Lido bylo plné po strop. Klávesové intro zoufale k nepřezítí, ale ve chvíli, kdy Seinabo Sey otevřela pusou, se laciná produkce odsunula do pozadí. Nová královna ve hře. Její hlas připomíná Arethu Franklin – ohromná síla a hloubka, sebevědomý výraz a fantastické frázování. Jména Sinkane a Seinabo Sey si rozhodně zapište!

K showcase přehlídkám patří nervozita a občas nečekaná jalovost, pramenící z urputného soutěžení i snahy o perfekci – letos toho všeho bylo moc. V pátek večer už nás nikdo nezaujal, možná šlo jen o smůlu nebo špatnou volbu, ale našťastí končíme v klubu Roadrunner's Paradise s kultovní skupinou The Flaming Stars. Max Decharné byl původním bubeníkem Gallon Drunk, je poměrně známým hudebním novinářem a vydal několik knih. Netušil, že jeho kolegové mají ve městě kongres a do rozhovoru se mu nechtělo, prý by to stejně nikoho nezajímalo. Téměř amatérské vystoupení postarších pánů bylo po stresových dnech dokonalým pohlazením. Uvolněností a bezprostředností připomínali Shellac – sounáležitost, srdečná nálada a radost byla totožná. Podobně jako typicky anglické páskovství à la Dexys Midnight Runners. Možná rada pro české kapely? Nouvelle Prague začíná za pár týdnů. Festival First We Take Berlin toho nabídl spoustu, ale hodně vystupujících jako by zapomnělo na skutečnost, že hudbou by měli především bavit.

Bez srdce se do Berlína nedostanete, natož pak na Manhattan.

WOVENHAND (USA)

17. 9. 2014, EUROCENTRUM, JABLONEC NAD

NISOU

TEXT DAVID VO TIEN

FOTO ANDREA PETROVIČOVÁ

Můj vztah k Wovenhand posvětily dvě, troufám si říct že silné a zásadní, zkušenosti. Zaprvé zhlédnutí tanečního snímku Blush vlámského choreografa Wima Vandekeybuse, který se svým souborem Ultima Vez vystupuje v pražské Arše už devatenáct let. A Blush by nikdy nevznikl bez hudby Davida Eugena Edwardse. Pohyb jako dialog. Konfrontace těl. Nejsem si jistý, zda zážitek vůbec dokážu verbalizovat. Navíc, nechci se ho snažit pochopit, o některých věcech bych raději nemluvil. A pak to byl report z londýnského koncertu Wovenhand, který napsal do druhého čísla Full Moonu Pavel Vulterýn. K tomu textu se vracím úplně stejně jako ke svým oblíbeným knihám a úplně stejně si ho rád připomínám. Stejně jako u knih to není ani tak pro literární kvality, o kterých nepochybuji, ale pro vřelost, která z článku vychází. Ano, právě jsem napsal, že opakovaně čtu report z koncertu, protože mi připadá vřelý. Podobné pocity jsem při četbě zažil už jen u Kerouacovy Vize Gerarda a Brautiganovy knihy Potrat: Historická romance 1966.

„Pokora je dar.“ Jenže na Starém zákoně je sotva něco vřelého. Jedno hrábnutí do strun a bylo to, jako by Jules spustil svoji oblíbenou, špatně zapamatovanou pasáž z knihy Ezechiele. A tenhle prorok měl vize temnější než Napalm Death. Suché kosti, pustošení měst, války. Čerpal z něj i mezi blackmetalisty oblíbený Jan, když psal Zjevení. Zpátky na koncertě basa buřila jak cval čtyř jezdců Apokalypsy. Podobně mě vlny zvuku tlačily naposledy na The Body. V takové chvíli vám dojde, proč někteří basáci Wovenhand mají přes celá záda nášivku s Jane Doe: Refractory Obdurate je kántry a metal a šňůra Neurosis – Converge – Wovenhand přestává působit jako zhola bláznivý, nepředstavitelný nápad. Takové vazby a dravou distorzi jsem nečekal. Závěr Masonic Youth se stal invazním atakem... bez kompromisu. Show no mercy. Hell Awaits a ty to víš, s tím nic neuděláš. Pancéřová divize Marduk coveruje Oil on Panel.

„Nesnáším, když přes vysoký lidi nevidím, ale ještě víc nesnáším, když kolem mě nikdo není,“ říká mi ségra Naplathová. Kolik, tak sto dvacet lidí? Mám špatný odhad, kdo ví. Jenže kdy jste byli naposledy v Jablonci na koncertě

formátu Wovenhand? Nikdy. Kdyby tělocvična měla pódium? Nechci být krutý, ale sál mi pro takový koncert připadal moderně sterilní. Chápu, že ne všude mají totemy a bizoní lebky. A tuplem tady, kde jindy potkáte Partičku s Genzerem a Suchánkem, třeba. Chci říct, že kdyby to bylo jinde, ne v Jablonci, mohlo přijít výrazně víc lidí. Nebo, jak říkala Apačka v poprázdňinovém Latté Night, den po Wovenhand: „Zvuk byl dobrej, ale hrozně mě to tam sralo.“ Rozhodně ne obývák, ve kterém hraje vaše nejoblíbenější kapela, ani nejkrásnější sál v Londýně.

Kvůli vintage mikrofonu a metalovému zvuku nebylo našťástí (nebo bohužel?) Edwardsovým slovům rozumět. I tak jsem si ale připadal maličkatě a stísněně. Jako v kostele. Tam ale nechodím. Bylo mi tak pět, na louce jsem objevil trosky se starozákonnými výjevy a od té doby mám z takových věcí jako Bůh strach. Od té doby se svatým místům vyhýbám – a najednou jsem byl zpátky. A strach jsem tak docela neměl.

**I am nothing without his ghost
within/ And all your wooden
eyes cannot see/ The good
hand upon me.**

volejte řediteli

Ředitel – podstatné jméno, rod mužský životný. Vzniklo ze staročeského řiediti – řídit s příponou – tel a změnou skupiny – ie – v – ě-, starší forma zápisu ředitel. Kořen je odvozen od řád, k němuž lze najít ekvivalenty ve všech slovanských jazycích.

— Etymologický slovník jazyka českého

LABEL STORY YOUNG GOD
TEXT YOUNG GODDESS
ILUSTRACE MICHAEL GIRA

Michael Gira, frontman Swans a ředitel newyorského hudebního vydavatelství Young God Records, má rád věci a události pod kontrolou. Nikdo o tom nepochybuje, ani nediskutuje, a Gira tak může svoje vize nerušeně dotahovat k dokonalosti. „Young God zaměstnává pár lidí, ale většinu věci dělám stejně já. V mnohém jsem perfekcionista a jsou věci, se kterými spokojený nebudu, dokud je neudělám sám. Další neopomenutelná věc je, že label nemá moc peněz, takže si nemůžu dovolit platit lidi, kteří za mě budou dělat moji práci,“ říká ředitel, sekretářka, PR manažer, skladník a pošťák v jednom.

Label Young God vznikl na začátku 90. let po vyhazovu Swans z Uni Records, kde v roce 1989 vyšel komerční propadák The Burning World. Zástupce Uni, propojeného s Universalem, navadil úspěch předělávky Love Will Tear Us Apart od Joy Division a nejspíš si představovali, jak se budou topit ve zlatě, jenže alba se v Británii prodalo pouhých pět tisíc kusů a vyděšené vydavatelství od spolupráce okamžitě ustoupilo. Michael Gira nelenil a na nově založené značce, pojmenované podle labutího EP z roku 1984, vydal v prvních třech letech existence neuvěřitelných dvaatřicet titulů, téměř výhradně starších nahrávek Swans, což byl prvotní záměr a de facto účel nového labelu – ale budoucnost byla vítána a vyhlížena.

Swans se v 90. letech moc nedařilo, hudebně ani lidsky. Vyšly sice čtyři (zhusta experimentální) studiové nahrávky v čele se skvělou, nečekaně posluchačsky přístupnou The Great Annihilator (1995), ale rozvrat netrpělivě bušil na dveře a v roce 1998 jej zpečetila živá nahrávka Swans Are Dead. „Kosti Swans jsou vyhlazeny do běla a uloženy k věčnému odpočinku,“ říkával Michael Gira, a platilo to minimálně do roku 2010. Ale to už je jiná písnička, a ne že by se v mezidobí nic nedělo: ředitel založil akustický projekt Angels of Light, jejichž debut New Mother vyšel u Young God v roce 1999 (do roku 2007 Gira pod tímto projektem nahrál a vydal dalších pět alb a živák),

a extenzivně se věnoval sólové tvorbě a bokovkám, například spojení hudby a mluveného slova, psychoambientní Body Lovers / Body Haters.

EGO:ECHO

První „cizí“ vlaštovkou bylo album Difference and Repetition post-folkového kolektivu Windsor for the Derby v roce 1999; s frontmanem Danem Matzem pak Gira o dva roky později natočil album What We Did. Stojí za poslech i za podívání: malby Simona Henwooda patří k nejoriginálnějšímu obalům (jinak relativně ošklivého) katalogu Young God. O rok později vznikla „mixem adrenalinu, horka, chaosu, paniky a jazykové bariéry“ nahrávka Ego:Echo francouzské t.č. trojice Ulan Bator, kde Gira hostoval ve skladbách La Joueuse de tambour a Sœur violence #2. Ve stejném roce stihla vyjít ještě deska Scavengers newyorského tria Calla, ale nebýt Girova vokálu v Tijerina a coveru U2 (!), nestála by za řeč. Úplným úletem byl projekt Flux Information Sciences a nahrávka Private/Public – když i Gira řekne, že je to UBER NYC BAND, je potřeba utíkat, rychle a daleko. Po množství vlastních desek, kolaborativním experimentu Charlemagne Palestine / David Coulter / Jean Marie Mathoul a relativně úspěšném albu Rever italské party Larsen se label Young God přiblížil ke svému prvnímu velkému milníku (venezuelského původu).

YOU FUCKING PEOPLE...

Na konci 90. let měl tehdy sedmnáctiletý Devendra Obi Banhart (ano, prostřední jméno je skutečně podle Obi-Wana Kenobiho) navštěvovat přednášky Uměleckého institutu v San Francisku, místo toho se ale věnoval buskingu a hraní na svatbách lokální gay komunity. Po krátkém výletu do Paříže, kde se jako performer prodral i před Sonic Youth, vydal v L.A. demosnímek The Charles C. Leary. Jednu kopii uzmula také jistá Siobhan Duffy, malířka, bubenice a zpěvačka, členka God is my Co-Pilot a (v tomto případě především) Girova manželka, a lo-fi sbírku čtyřadvaceti miniatur, pro které se později vžil popis freak-folk, položila v kuchyni na stůl.

Druhé Devendrovo album Oh Me Oh My...The Way the Day Goes by the Sun Is Setting Dogs

Are Dreaming Lovesongs of the Christmas Spirit (2002) už vyšlo na labelu Young God. Následovalo EP The Black Babies, superúspěšné Rejoicing in the Hands, dosud mnohými považováno za nejlepší, a Niño Rojo v roce 2004. Tato vydání znamenala průlom na několika frontách zároveň. Jednak vystřelila Banharta mezi alternativní superstars, jednak zachránila zadnicí vydavatelství, které dosud do katalogu investovalo mnohonásobně víc, než by mohlo, i v těch nejdivočejších snech, vydělat. Přesto se, paradoxně, cesty Banharta a Giry rozešly: Young God neměl na úspěch a s tím související povinnosti kapacity a hipíka v přátelském duchu propustil. Následoval freak-folkový boom, album Cripple Crow u XL Recordings, spolupráce s Antony and the Johnsons... a zbytek je historie. Jako host se Devendra objevil ve skladbě You Fucking People Make Me Sick na albu My Father Will Guide Me up a Rope to the Sky po obnovení Swans v roce 2010.

Další trefa do černého přišla v roce 2004 s podepsáním kolektivu Akron/Family, jehož členové si vyměnili pozornost pouhým posláním dema na adresu labelu. Eponymní debut vyšel téměř současně s albem Angels of Light Sing ‚Other People‘, kde vousáči zastali funkci doprovodného bandu. Gira je následně vzal na evropské turné a společně pak v roce 2005 natočili split Akron/Family & Angels of Light. Řekl někdo „zlaté časy“?

ŽEBÍRKO?

Polovina nulých let znamenala pro Young God období relativního blahobytu. Ještě než se přestěhovali k Dead Oceans, vydali Akron/Family u Giry slavná alba Meek Warrior a Love Is Simple, debutovala zde podivná dvojice Mi and L'au (pro ženskou část dua napsal Devendra Banhart poté, co se potkali v Paříži, písničku Gentle Soul), jejichž estetiku Gira přirovnal k Nico nebo Chetu Bakerovi, stopu zanechal kolektiv Fire on Fire, který v roce 2008 zase zmizel, a pro přeživší generace byly objeveny dvě písničkářky: Larkin Grimm u Young God vydala jedinou desku Parplar v roce 2008 a hostovala na posledním albu Angels of Light, a Girova dlouholetá schovanka Lisa Germano, která se zdržela po tři nahrávky. Genderovou přesilu brzy vyvážili londýnský hudebník James Blackshaw a značně

ponurejší Američan James Jackson Toth, který si říká Wooden Wand. Jenže to už byl rok 2010 a kosti Swans byly připraveny k exhumaci. Další milník v historii labelu se blížil, ale nikdo netušil, jak bude velký.

„Rozhodli jsme se, že omezíme vydávání na desky Swans a sólovou tvorbu, exkluzivně. Nevylučuji, že tu a tam mě něco osloví natolik, že se rozhodnu pomoci Young God intervenovat, ale jsem si téměř jistý, že půjde maximálně o přátele nebo hudbu, kterou skutečně a dlouhodobě miluji. Nicméně moje funkce ředitele labelu a producenta má v tuto chvíli pauzu. Prosim, neposílejte žádná dema, nebudou vyslyšena,“ píše sekretářka na webových stránkách Young God a v mezičase vychází alba My Father Will Guide Me up a Rope to the Sky (2010), The Seer (2012) a letošní To Be Kind.

Michael Gira sice neustále reptá, že všechno něco stojí a peníze nerostou na stromech, ale jedno se vydavatelství musí nechat: ještě v před-kickstartorové době přišli s financováním nahrávek pomocí svých fanoušků. „Funguje to skvěle. Minulé album částečně zafinancovalo vydání akustické sólovky I Am Not Insane a na rozpočtu The Seer se jistou měrou podílelo vydání dvojdesky We Rose from Your Bed with the Sun in Our Head. Náklad byl tisíc kopií a prodali jsme to za jeden den, což je skvělý výsledek. Ale aby nedošlo k mýlce: i vydání těchto nahrávek stálo energii, čas i peníze,“ popisuje účetní a netrpělivě se otočí na firemního ajťáka, který na portál vydavatelství natuká tři věty. Zájem o novou desku Swans nás poněkud zaskočil. Náš minitym má co dělat, aby obratem odbavil všechny zájemce, a tak vás prosíme o strpení. Děkujeme za podporu a trpělivost!

Ředitel oznámení mrknutím oka schválí a vrátí se k vlastnoručnímu podepisování desek. „Už je to trochu trademark, líbí se mi opatřovat desky něčím výjimečným a originálním – ve smyslu, že každé album se tímto stává unikátním. Mám už naučený grif. A navíc krátké příjmení. Problém je spíš balení a posílání, vinyly něco váží.“ Váží, zvláště pokud jde o trojvinyl. A když je deska č. 2 819 podepsána a zabalena, odnáší ji ředitel-poslíček na poštu.

Přece nenechá své fanoušky čekat.

smashthestate #9

TEXT LUKÁŠ GRYGAR

Porodní bolesti? Spíš puberta. Protože chování hráčů, kteří nestrpí ženskou s názorem, připomíná chování náctiletých fracků, kterým někdo vypráví o lidské biologii. Ta ženská s názorem je Anita Sarkeesian, dokumentaristka z projektu Feminist Frequency, a mě nepřestává překvapovat, na kolik lidí i ve 21. století funguje klíčové slovo „feminist“ jako rudý hadr na býka.

A to možná sedí víc než označovat dotyčné za pubertáky: tihle bejci poprvé zahrabali kopytky dva roky nazpátek, když Sarkeesian vybírala přes Kickstarter peníze na seriál dokumentů mapujících stereotypní zobrazování žen v počítačových hrách. Řekla si o šest tisíc, dostala kýbl do běla rozžhavené nenávisti, kterou na ni vyklopil dav z hradeb klučičí hráčské pevnosti. Vznikla dokonce flashová hra, ve které jste mohli autorce rozbíjet ústa. Páni kluci, ty vole.

Ale snad proto, že jsme ve 21. století, vlnu nenávisti vystřídala vlna podpory. Seriál vybral tisícovek sto šedesát a v současné době je venku šest dílů. Reakce? Hráči se můžou posrat, že si někdo troufl sáhnout jim na jejich modly. Ta prvotní reakce, potřeba bránit se neexistujícímu útoku, je symptomatická – sám jsem ve chvíli, kdy seriál poprvé zmínil některou z mých oblíbených her, automaticky vznášel námitky dřív, než autorka uvedla první argumenty.

Řada z nich je jistě otevřená debatě, ale kdykoli se do nějaké takové pustím s tzv. hardcore hráčem (protože všichni víme, že tzv. opravdové hry pro opravdové kluky jsou jen takové, u kterých se na tom ti kluci shodnou), musím ztráčet čas jeho křikem, že ANITA LŽE, když je to přece FEMINISTKA a chce řezat KOULE a zakazovat KOZY.

Ženská s názorem? Pro spoustu chlapců boss, kterého mají potřebu za každou cenu porazit.

highbury fidelity #34

TEXT ZBYNĚK PROKEŠ

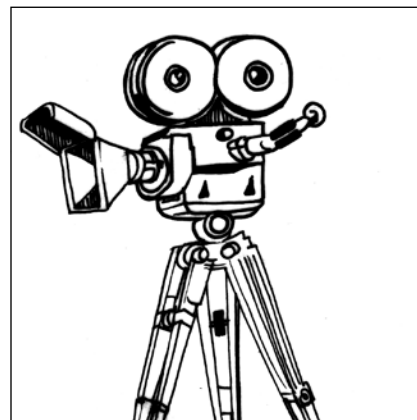
Uctívá poklona. Systematický sadismus našeho manažera Wengera v přestupových obdobích vstoupí do dějin a stane se námětem mnoha divadelních her a velkofilmů. Nenajdeme jinde na světě nikoho ve srovnatelné pozici, komu je dovoleno rok za rokem devastovat svěcenou organizaci.

Zatím se Wengerovi místo tragédií dostává pouze parodických videí na youtube a aforismů. „Je poslední den přestupového období pro fanoušky Arsenalu to samé, čím jsou Vánoce pro muslimské děti v Londýně.“ Twitter účet @WengerKnowsBest: „Mám hlad? Ano. Už jsem snídal? Podívejte, když máte hlad, řešení vzdycy nespočívá v tom, že něco sníte.“ Kriketový reprezentant Rikki Clark: „Takže Manchester United nahradil van Persieho dřív, než Arsenal nahradil van Persieho!“ (Peršan odešel z Emirates na sever Anglie před dvěma lety. – pozn. aut.)

Říkáme to každý rok, ale náš senilní Francouz vskutku se strojovou důsledností zdokonaluje metody, jakými Goonery týrá. Celé léto víme, že máme zoufale málo obránců. Zhruba dva roky víme, že zoufale postrádáme defenzivního záložníka. Řešení: v poslední přestupový den přivede Wenger útočnicka.

A k tomu situace, kdy jen tak tak držíme postupový výsledek s Beşiktaşem, a Wenger nestřídá – a po zápase si povzdechne, že se bál, zda to naši hráči do konce fyzicky zvládnou. Nebo neotřesitelná pozice Mesuta Özila, vedle jehož „pohybu“ po hřišti působí i Warholův film Spánek jako zběsilá akční podívaná.

Jsmo na tom stejně jako většina nebohých obyvatel starého biblického světa – o našich osudech rozhoduje nevypočitatelný šílenec se sklonem k nepředstavitelným krutostem.

eyeswideshoot #20 p jako ponrepo

TEXT DAVID VO TIEN

Víte, kdo byl Viktor Ponrepo? Neřeknu. Ani to, zda Národní filmový archiv je nebo není zkostnatělý, co dělá a nedělá dobře. Pokud milujete películas a rádi na ně chodíte do bia, jak říkají po švédsky, nabízím otázku: A v Ponrepu jste byli?

Nemají tu popcorn ani cool interiér a neudělají vám mrkev v rohlíku, ale. Můžete sem zajít na Snídani u Tiffanyho. Láska à la distance k Audrey Hepburn se láskuje nejlépe na stříbrném plátně. Sice se na vás nebude dívat svýma kolouščíma očima v rozlišení 4K, ale třeba takové Ivanovo dětství tady zažijete. Nesednete si na gauč, ale můžete přejet prsty přes Modrý samet. Sin City nepohledáte, Hirošima, má láska je ale hned za rohem. Místo Titaniku vyplouvá Atalanta a dobrodružství neslibuje Polární expres, ale Velká vlaková loupež. Adam Sandler vás tu taky nerozesměje, o rohlík mezi koutky se stará Billy Wilder. Audacity hlásí v Ponrepu nulové Paranormální aktivity, zato Pravidla hry tu zná každý. Žádná Špinavá dohoda.

Občas budete U konce s dechem, někdy budete cítit Pohrdání, jenže Bardotku tu potkáte častěji než v Saint-Tropez, tak jakýpak Nikdo mne nemá rád. Jednou za čas si budete připadat jak Dostojevského Idiot a možná vás bude sledovat Stalker, ale také si může přisednout Něžná či Kráska dne. S trochou štěstí možná objevíte Skrytý půvab buržoazie. Nebudete-li dávat pozor, může vám uletět Červený balónek. To pak samým smutkem napíšete Podzimní sonátu a na záchodech si budete připadat jako Kráska a zvíře. Před kinem občas zašteká Andaluský pes, zavrní Černá kočka, bílý kocour. Kde jinde ale můžete zároveň Přezít svůj život, tříbit Možnosti dialogu nebo pokud Život je pes, dostat Lekci Faust?

nahore v labi, dole v severu xxv

TEXT JIRKA IMLAUF

Září je silnej měsíc, věci jsou jasnější, obloha sice míň modrá, stejně ale čistší. Nemůžu si pomoct, září je skautská příručka naruby, na jejím hřbetu je nápis Jak rozmotávat uzly. S tímhle měsícem je to podobný jako s prvníma myšlenkama těsně po probuzení, neleží na nich prach dne, nezatěžují je jiný myšlenky, odjezdy vlaků, seznamy úkolů, nedodělaný věci, esemesky. Je jasnozřivěj, vidí věci aspoň pár vteřin, jak jsou.

Jedu v něm hrát do Písku, na dvoudenní festival Cool v plotě, všehochoť, Bittová, Shoenfelt, Bihári, Never Sol, Mucha, Kittchen. Vlak mě vyplivne vyplivnutýho z příšernýho týdne na píseckým nádraží, vzpomenu si, jak jsem v podobný náladě před pár týdnů vystupoval z osobáku v Uherským Hradišti, jo, moh by to bejt dobrej koncert, tahle rozesranost je zesilovač. Příjemný lidi, co mi říkaj, co a jak, vidim trochu v mlze, zapojuju zbytky sil, abych byl komunikativní a nezamračeněj. Nádvoří sladovny, náměstí, vedlejší uličky, pěkný kavárny a kamenný chodníky. Hraju pro plnou hospodu U Vavřiny, a kdybych lídem místo písniček vyprávěl, jakěj jsem měl týden, vyšlo by to obsahem nastejno. Plavu v tom, jsem ryba v černý vodě, ale neleknu, jen se na chvíli leknu, co když to někdy bude lepší, bude to mít ještě grády? Cha, to se nemusíš bát. A pak se někoho ptám, jestli je v centru možný si dát v devět ráno kafe. Prej no jasně, ráno tady ty kavárny fungujou. Projede mi to hlavou jak výboj, vybavim si město, kde žiju, v sobotu ráno nastává hromadnej exodus z města nebo za město do obchodáků. Otevřeno maj jen herny, řeznictví a pár trafik. Povím to dvěma místním klukum, se kterejma sedim u stolku před Vavřinou, a ty na to úplně bezelstně: tak proč tam žiješ? Druhej den je neděle, prší, a v Ústí, hlavnim městě Melancholie, visí z trolejbusovejch drátů tahle otázka. Cohen má v jedný básni: Jako milenec měsíce nestojím za nic. Pyšně říkám, že jako milenec září si věřim.

FULLMOON 042

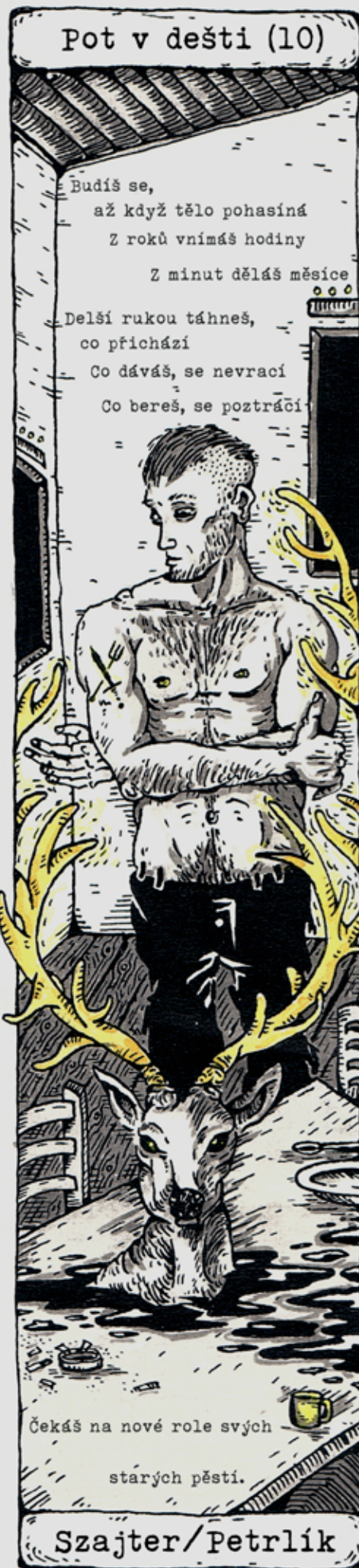
historky z kuchyně #9 30 hodin do banátu

TEXT KITTCHEEN

Poslední sloupek o Tomovi jsem dopsal v řecký Preveze a druhej den brzo ráno jsme vyráželi. Poslední řeckej záchod, do kterýho nesmíš hodit toaleták, poslední smažené sýr saganaki. A víno, abychom to přežili. Za třicet hodin musíme bejt v rumunským Banátu. Protože mi tam začíná koncert.

Do Soluně to šlo dobře. Bus jak ze škatulky, spánek, odpočinek, pokalování. Ze Soluně to šlo hůř. Jeli jsme dlouho, fakt dlouho, přes noc. A já měl napřed depku a pak postalkoholový divoký sny, takže jsem ze spánku mlátil po hlavách lidí na sedačce před náma. „Proč jste mi nedali facku a nezbudili mě,“ ptal jsem se svých poničených a zdeptaných spolucestujících, když nás konečně bus vyplivl do noci. Mrkli na sebe. „Hele, to jsme zkoušeli taky. Ale prostě jsi spal. A mlátil ty lidi dál. Nenáviděli tě. My taky.“ A pak jsme bloudili nocí, vůbec nevím, kde to mohlo bejt. A pak jsme jeli dlouho, tuze dlouho maličkým busem, co do něj občas přisedla nějaká babička s košíkem uzenejch kachen.

V Kladovu na hranicích s Rumunskem jsme nakonec čekali nejdýl. Měl pro nás někdo přijet, ale furt nejel, a tak jsme pili pivo pojmenovaný LAV, což zní jako láska, ale je to lev. A pak konečně přijel pán, co se pak řítíl stotřicet v protisměru celou tu hodinu, co nám na banátskej festival zbejvala. Dojel jsem na místo a kapela před náma dohrávala poslední song. Musíme zvučit. Masku a jedem. Po třiceti hodinách na cestě jsem najednou stál na pódiu a za mnou si Tomáš stavěl bicí a dole se začali scházet lidi... Je to jako z filmu, napadlo mě. A pak to Tom odklepal. A bylo.

STAGE

Bannery, vlajky

POTISK TEXTILU

trika, mikiny, spodní prádlo
od 1 kusu po tisícové nakłady

KŠILTOVKY
výroba, potisk

TRSÁTKA
potisk trsátek

CD/DVD
výroba, návrh

VYŠÍVÁNÍ
kamkoli a na cokoli

DÁREČKY

hrníčky, krygły, ručníky, puzzle a desítky dalších předmětů

**VLASTNÍ STAGE?
S NÁMI ŽÁDNÝ PROBLÉM!**

PLACHTY | ROLL-UPY | SAMOLEPKY | BANNERY

KOMPLETNÍ SERVIS PRO KAPELY

Nebud'te na podiu jako otrhanci! Pomůžeme Vám vyladit svou image!

**D_SMACK_U
PROMOTION**

Předprodej na www.GoOut.cz ↙

www.dsmacku.com facebook.com/dsmackupromotion

15.10. THE ANTLERS /USA
Praha, Lucerna Music Bar
SUPPORT: Marika Hackman /UK

17.10. BIRDPEN /UK
Praha, Klub 007 Strahov

28.10. TRUCKFIGHTERS /SWE
Praha, Klub 007 Strahov
SUPPORT: Wahniders + White Miles

4.11. THE ASTEROIDS GALAXY TOUR /JPK
Praha, Lucerna Music Bar

10.11. GEORGE EZRA /UK
Praha, Lucerna Music Bar
VERY SPECIAL GUEST: Rex Morris /UK

14.11. TRIGGERFINGER /BEL
Praha, Klub 007 Strahov

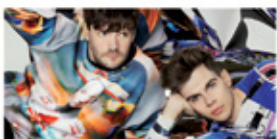
15.11. STIFF LITTLE FINGERS /UK
Praha, Lucerna Music Bar

16.11. SAXON /UK
Praha, Roxy
SPECIAL GUEST: Sâid Row /USA

19.11. HOW TO DRESS WELL /USA
Praha, Futurum Music Bar

22.11. KLAXONS /UK
Praha, Lucerna Music Bar
VERY SPECIAL GUEST

29.11. RIVAL SONS /USA
Praha, Futurum Music Bar

2.12. LAMB /UK
Praha, Lucerna Music Bar
SUPPORT: Rainana Flowers /UK

8.3.2015 THE SUBWAYS /UK
Praha, Lucerna Music Bar

14.3.2015 TEAM ME /NOR
Praha, Lucerna Music Bar

FAT OLD DONALD
tangerine chicken won't fool nobody

PRÁVĚ VYCHÁZÍ!
www.xproductionmusic.cz

supporting good music since 1969
KLUB 007 STRAHOV

www.klub007strahov.cz
agent@klub007strahov.cz
www.facebook.com/klub007strahov
skype: klub007strahov
tel: +420775260072

PUNK / HARD CORE / INDIE / ROCK / SKA /
PSYCHOBILLY / METAL / NOISE / R N R
and much more!!

musicTOWN

prodejna LP/CD/BLU-RAY/DVD

Ondříčkova 321/22
130 00 Praha 3 - Vinohrady
t: +420 272 703 379
e: obchod@musictown.cz

otevírací doba
po-pá 10.00 až 19.00
so 10.00 až 15.00

www.musictown.cz

Legendární studentský klub

Benátská 4 Praha 2

večerní kavárna
SOUTERRAIN

KAVÁRNA PO - PÁ 14 - 23
GALERIE SO - NE 17 - 23
KULTURNÍ PROSTOR

Bělehradská 82, Praha 2, www.vecernikavarna.cz, tel. +420 721 299 187

C A F E
CAFENAPULCESTY

TRÉNINKOVÁ KAVÁRNA O.S. GREENDOORS
FAIR TRADE PRODUKTY, VEGETARIÁNSKÉ JÍDLA
KONCERTY DIY - HC/PUNK/SKA/INDIE/POST...
VSTŘÍCNÝ PŘÍSTUP K PROMOTÉRŮM A KAPELÁM
CENTRÁLNÍ PARK PANKRÁC
GREENDOORS.CZ FB.COM/CAFENAPULCESTY

MUSICLAND

NC PALLADIUM PRAHA 1

20 M OD VSTUPU Z VESTIBULU
METRA B - NÁM. REPUBLIKY
SLEVY 20 - 50% NA VYBRANÉ ZBOŽÍ
OTEVŘENO DENNĚ 9 - 21 HOD

DRUIDOFTHEMOON

VYROBAPLACEK.DRUIDOFTHEMOON.CZ

20 říjen 14

Koyote and The Snake [no]
Support: Kalle [cz]
13 Po 19.30 h

Phia [au]
Support: Agu [pl/cz]
30 Čt 19.30 h

Swim Bird Fly [de]
Support: Rhys Braddock [nz]
31 Pá 19.30 h

WWW POTCVA CZ

GARAGE STORE

VEVERKOVA 6, PRAHA 7-LETNÁ

VINYL SHOP
VINTAGE HIFI
SNEAKERS

RECORDSHOP GRAMOFONY PŘÍSLUŠENSTVÍ
SERVIS

PO-PA 13-19

OPATOVICKÁ 24 PRAHA 1 NOVÉ MĚSTO
WWW.PHONO.CZ ☎ 222 521 448

GALERIE
U BETLÉMSKÉ KAPLE

BETLÉMSKÉ NÁM. 8 PRAHA 1 - STARÉ MĚSTO
TEL.: +420 222 220 689 E-MAIL: JBK@VOLNY.CZ

WWW.GALERIEUBETLEMSKEKAPLE.CZ

**Meet
Factory**

BAJKAZYL

TACHOVSKÉ NÁMĚSTÍ 3
OTEVŘENO DENNĚ 14:00 - 00:00
WWW.BAJKAZYL.CZ

fritz-kola®

coming to
a cafe near you...

S&B GastroTeam / +420 777 243 004 / www.sbgc.cz

KABINET MŮZ
MUSIC . THEATRE . GALLERY . CAFÉ-BAR

50 000 CD A 10 000 LP NA KRÁMĚ,
OTEVŘENO PO-PÁ 11-19
TEL. 776 340 907

F L Ě D A

moderní-revue.cz
stránky o hudbě, literatuře a fotografii

BOUDOIR, FRANCOUZSKÁ 50, VINOHRADY

22.10.
UPCDOWNC
YOKO PHONO
MY DEAD CAT
GOT A WOLF

www.podlampou.cz

14.10.
ZAUM (CAN)
FIVE SECONDS
TO LEAVE

30.10.
**BORIS
CARLOFF**

13. 10.
**BLACKBIRD BLACKBIRD
+ HOLY + ESSIE**

24. 10.
**ISKY LABEL NIGHT
W/ EDDIE C**
SUPPORT: DISCO MORETI,
AWACS, LUKAC MICKA

31. 10.
PRODAVAČ & HISSING FAUNA

RESIDENT DJ LOUNGE
KAŽDÝ ČTVRTEK 21H

THE BASEMENT bar

Mexická kuchyně
Regionální pivní speciály
Výjimečné drinky

www.zluta-pumpa.info

MUMIE
ÚSTÍ NAD LABEM

**SUZIE
STAPLETON**

12—11—2014
SUPP. KALLE

Mrkněte na
OKO
Kosmasu!

web magazín o knížkách
www.kosmas.cz/oko

LENNY KRAVITZ

STRM.

13.11.2014 PRAHA O₂ arena

NOVÉ ALBUM
STRM.
JIŽ BRZY V PRODEJI!

VSTUPENKY: [ticketportal](#)

deník

LENNYKRAVITZ.COM

LIVE NATION

ONEREPUBLIC

NATIVE WORLD TOUR

SPECIAL
GUEST:

olo
KONGOS

CD 'NATIVE'
V PRODEJI

14.11.2014
PRAHA O₂ arena

TICKET Vstupenky: SAZKA sázková kancelář, a.s., [www.sazkaticket.cz](#)

deník

ONEREPUBLIC.COM

LIVE NATION

LIVENATION.cz

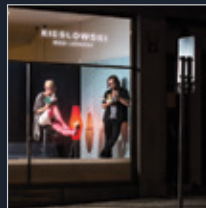
Tři roky po svém debutovém albu ANAR přichází Markéta Irglová, jediná česká ženská držitelka Oscara, se svým druhým albem MUNA. Nahrávalo se na Islandu pod dohledem producenta a studiového inženýra Sturly Mio Thorissona. Ze sedmadvaceti hudebníků, kteří na albu participovali, jádro tvořili obdobně jako v případě předchozího debutu kytarista Rob Bochnik (The Frames a Swell Season) a iránská perkusionistka a hráčka na tradiční buben daf Aida Shahgashe-mi. V úloze doprovodné zpěvačky se v několika písních objeví i sestra Markéty Irglové Zuzana, posluchači si užijí i smyčců, chrámového sboru nebo i netradičně pojaté hry na banjo. Ukázky všech písní najdete na www.indies.eu.

WWW.INDIES.EU

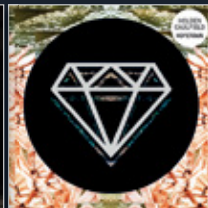
internetový obchod se širokou nabídkou

MP3 | FLAC | CD | DVD | LP

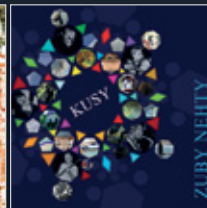
MP3 free | videa | koncerty | novinky

KIESLOWSKI
Mezi lopatky

HOLDEN CAULFIELD
Hopetown

ZUBY NEHTY
Kusy

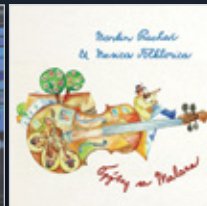
AMÁLKA K. TŘEBICKÁ
Za okny rychlíku

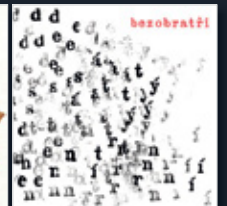
JIŘÍ PAVLICA & HRADIŠTAN
Vteřiny křehké

NARAJAMA
Convergere

MUSICA FOLKLORICA
Opýtaj sa Malana

BEZOBRATŘI
Desátý den trní

CEETEP HELPS THE BEST CENTRAL EASTERN EUROPEAN ACTS PERFORM AND BUILD CAREERS ACROSS BORDERS

Ceetep is an initiative of Eurosonic Noorderslag, Exit Festival and Sziget

PÉTERFY BORI & LOVE BAND (HU)

In 2007, together with the renowned composer/producer Ambrus Tibis-hazi, Péterfy Bori recruited her former band members from the Hungarian cult band Amorf Ordogok to found Péterfy Bori & Love Band. While Amorf Ordogok was a unique phenomenon with a unique do-it-yourself approach and a self-designed gadget-pop style, Love Band goes even further producing a style of high voltage punk-rock-chanson: they make a larger-than-life blend of the diva's hypersensitive persona and lyrical interpretation backed by the primitive, raw energy of a rock band.

[HTTP://PETERFYBORI.HU](http://peterfybori.hu)

THE SOUND POETS (LV)

While their debut single *Emīlija* was described as "probably the best Latvian pop-rock song of 2012" by local music media experts, the next single *Kalniem pāri* was even better received, with first position on several radio charts for weeks. Both songs can be found on the album *Tavs Stāsts* (2013), which was followed up in May 2014 by the album *Reaching For The Light*. Although they are compared to artists like Arcade Fire, Coldplay and Keane, the unique sound of their emotionally intelligent pop-rock always cuts through.

[WWW.THESOUNDPOETS.LV](http://www.thesoundpoets.lv)

RUTH KOLEVA (BG)

Born into a world of corruption and hardship in post-Communist Eastern Europe, Ruth Koleva found salvation in soul classics by artists like Marvin Gaye, Ella Fitzgerald, and Nat King Cole. From there, she quickly developed her own soulful and intricate sound, winning 'Best Female Singer' in 2012's BG Radio Awards and reaching the finals of Bulgaria's Music Idol. Her highly acclaimed debut album *Within Whispers* (2011) was recently followed up by *R U T H* (2014), which was awarded 'Best Album' at the BG Radio Awards in 2014.

[HTTP://RUTHKOLEVA.COM](http://ruthkoleva.com)

DON'T TOUCH ANYTHING (RS)

Don't Touch Anything is a live electronic band formed in Novi Sad, Serbia by Moshka and Shpira, who had previously worked on several live electronic projects in the city. Now completed by third member Marko, DTA's performances are fuelled by a lively energy that comes from drums, synth sounds and samples played live, combined with stylised vocals ranging from blues to punk and rap.

[HTTPS://SOUNDCLOUD.COM/DONT-TOUCH-ANYTHING](https://soundcloud.com/dont-touch-anything)

This work programme has been funded with support from the European Commission. This publication (communication) reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

MORE INFO:

WWW.ETEP.NL

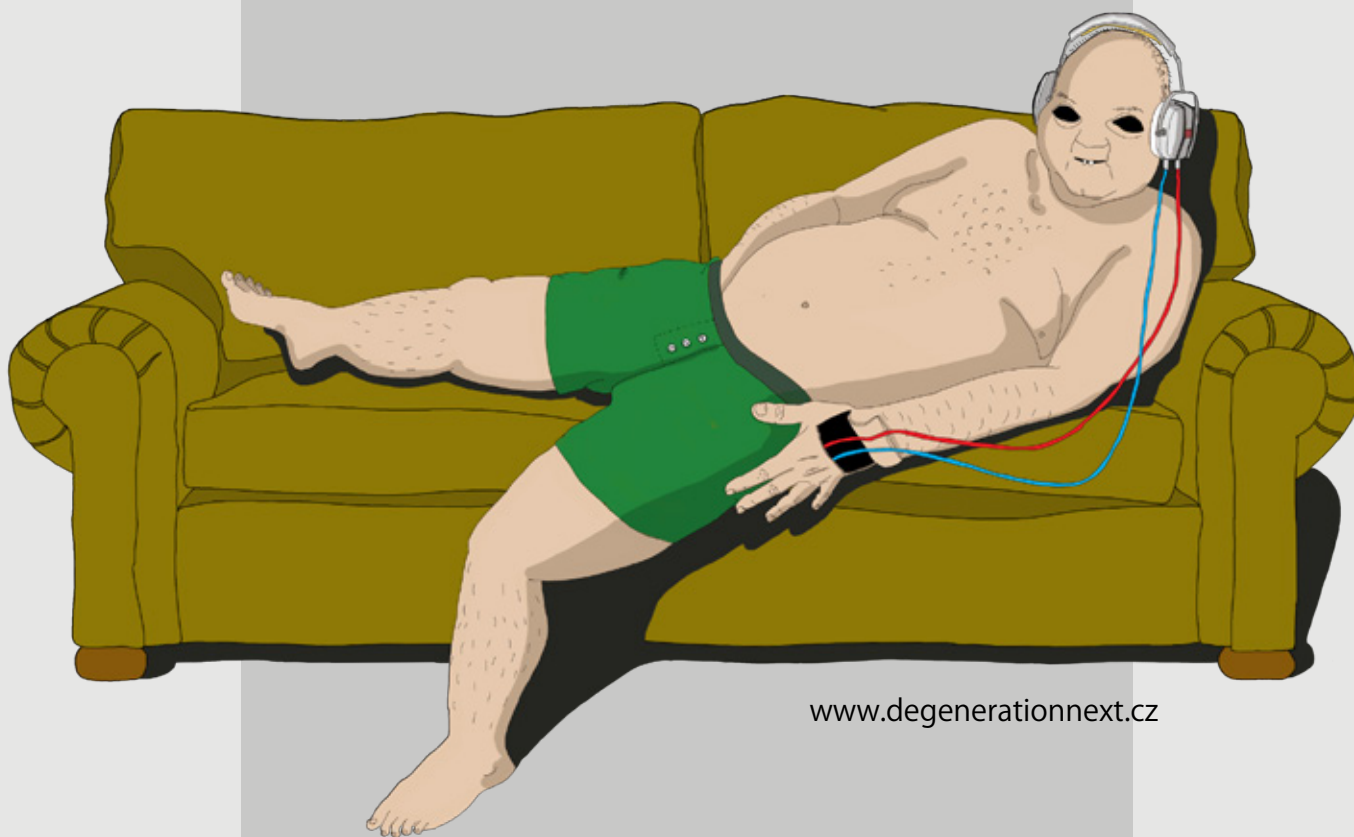
DEGENERATION NEXT

International festival of music

Děkujeme všem návštěvníkům, že zvedli zadek z gauče a přišli na festival, a těm, kteří byli jakýmkoliv způsobem nápomocni.

Těšíme se příští rok!

Projekt byl realizován pod záštitou Kulturárium, z. s.

www.degenerationnext.cz

Nadace
Vodafone
Česká republika

kulturárium

BRNO
EXPAT
CENTRE

CAFEMEE
HOSTELMEE

tisk: knihovnicka.cz

MOUTH TO MOUTH
CURATED BY
MICHAEL GIRA (SWANS)

SWANS
WIRES
SILVER APPLES
BEN FROST
SAVAGES / BO NINGEN
"WORDS TO THE BLIND"

PRURIENT
SIR RICHARD BISHOP
HYLOURIS WHITE
HIU HIU
OKKUNG LEE
FATHER MURPHY
LEAFCUTTER JOHN
BABY DEE
CARLA BOZULICH
JENNY HVAL
VICTOR HERRERO

AUTECHRE
BONNIE
"PRINCE" BILLY
DR. JOHN
& THE NITE TRIPPERS
EINSTURZENDE
NEUBAUTEN
SELDA FEAT. BOOM PAM

24-HOUR DRONEFEST
WILLIAM BASINSKI
(SUNN O)))
STEPHEN O'MALLEY

TIM HECKER
STEVE HAUSCHILD
RAIME

AUSTIN PSYCHEFEST PRESENTS
LOOP
TAMIKREST
THE GROWLERS
KING GIZZARD
& THE LIZARD WIZARD
FUMAÇA PRETA

ST. VINCENT TUNE-YARDS
CLOUD NOTHINGS PERFUME GENIUS
MAC DEMARCO SHARON VAN ETTEN
OWEN PALLETT ICEAGE
THE VASELINES RODION G.A.
PARQUET COURTS HAUSCHKA

DANIEL NORGREN SON LUH DEAN BLUNT
A WINGED VICTORY FOR THE SULLEN
THE FRESH & ONLYS SLEAFORD MODS
WRECKLESS ERIC DORIAN CONCEPT TRIO
MDOU MOCTAR WHITE LUNG
JAMESZOO (LIVE) & SPECIAL GUESTS

HIEROGLYPHIC BEING STEVE GUNN AMEN DUNES
TRANSAM HELADO NEGRO PETER WALKER
TORN HAWK JOZEF VAN WISSEM SHE KEEPS BEES
WILDBIRDS & PEACEDRUMS PC WORSHIP ELA STILES
NORBERTO LOBO CROWS TSU! PAUS
FULL UGLY DJ FITZ THUG ENTRANCER

MORE ARTISTS TO BE ANNOUNCED

NOVEMBER 20 - 23, 2014
UTRECHT, THE NETHERLANDS

LEGUESSWHO.COM

DESIGN: LAGDMOUTH.NL